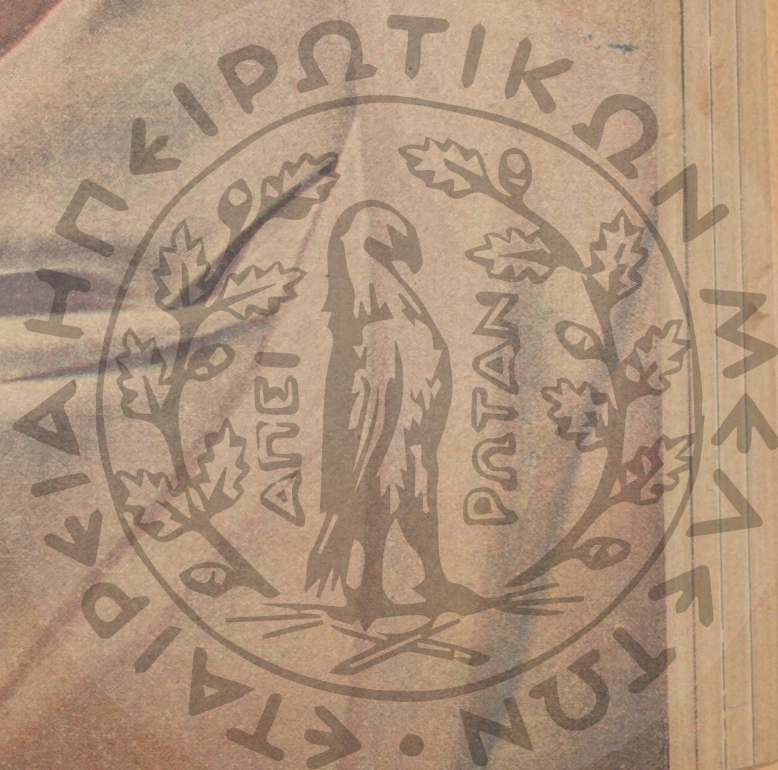

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ. 12^{ον}

1935

ΑΡ. 578

Νεωτέρα κάθε πρωί

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΣΥΝΤΑΓΗΝ ΑΠΟ ΑΠΟΨΕ

Χάρis εις αυτήν την αξιοθαύμαστον ανάκαλυσιν, αι ρυτίδες δύνανται να εξαλειφθούν και να επανέρη το δέρμα την προτέραν νεανικήν ωραιότητά του. Η 'Επιστήμη γνωρίζει πρό πολλού, ότι αϊτία των ρυτίδων εινε η εξασθένησις κάποιων ζωτικών στοιχείων του δέρματος. Αι αξιόλογοι αυται θλαί δύνανται ήδη να αποδοθώσι διά του Biocei, εκπληκτικού προϊόντος του καθηγητού Dr Stejskal του Πανεπιστημίου της Βιέννης. Το Biocei περιλαμβάνεται ήδη εις την κρέμαν Τοκαλόν, τροφή διά την επιδερμίδα χρώματος ρόζ. Διά της χρήσεως ταύτης, εν ρυτιδωμένον δέρμα δύνανται ταχέως να γίνη και πάλιν νέον, μία διψις μαρμαμένη να γίνη δροσερά και νεανική.

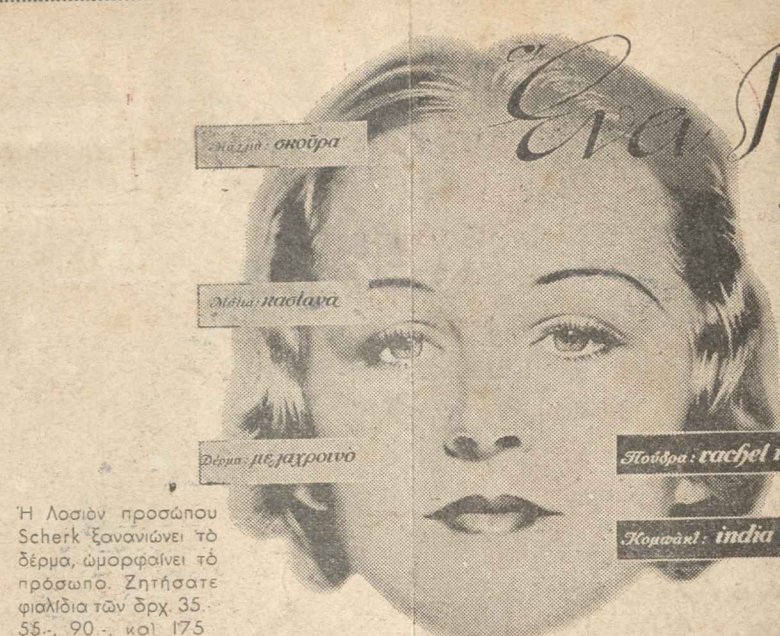
Δοκιμάσατε από άποψε μάλιστα, την κρέμα Τοκαλόν, τροφή διά την επιδερμίδα «Biocei». 'Αμέσως την επομένη πρωίαν θά' εξακριβώσετε μιαν εκπληκτικήν διαφοράν. Διά την ημέραν κάμετε χρhσιν της κρέμας Τοκαλόν, τροφή διά την επιδερμίδα, χρώματος λευκού, (δχι λιπαρά). Μετά χρhσιν ενός μηνός θά φαίνεσθε τουλάχιστον κατά 10 χρόνια νεωτέρα.

Σας έγγωμέθα επιτυχή άποτελέσματα, άλλως το ρήμα σας επιστρέφεται. Γεν. 'Αντ. Α. Π. Ρεμπου.

RAPID

Η Γενική 'Αντιπροσωπεία των κουρευτικών μηχανών «Rapid», σχετική διαφήμισις των οποίων έγινε εις προηγούμενα τεύχη μας, ανετέθη εις το Γραφείον :

Α. ΒΑΣΙΛΑΜΗΣ & Σία
Κολοκοτρώνη 57
(Β' πάτωμα)
Αθήναι

ΠΙΝΑΚΑ ΤΟΥ SCHERK			
Χρώμα ματιών	Χρώμα ματιών	Χρώμα ματιών	Χρώμα ματιών
Γαλάζια	Μαύρα	Πράσινα	Καφέ
Λευκά	Μαύρα	Πράσινα	Καφέ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Laro

ΠΟΥΔΡΑ ΩΜΟΡΦΙΑΣ ΥΓΕΙΑΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΙ
& ΚΤΗΜΑΤΙΚΑΙ ΣΥΝΑΛΛΑΓΑΙ
Άγορά, πωλήσεις, ενοικιάσεις
οικιών, καταστημάτων και οικοπέδων.
Δάνεια με τόν νόμιμον τόκον.
Οδός Γερμανού Παλ. Πατρών 5β.

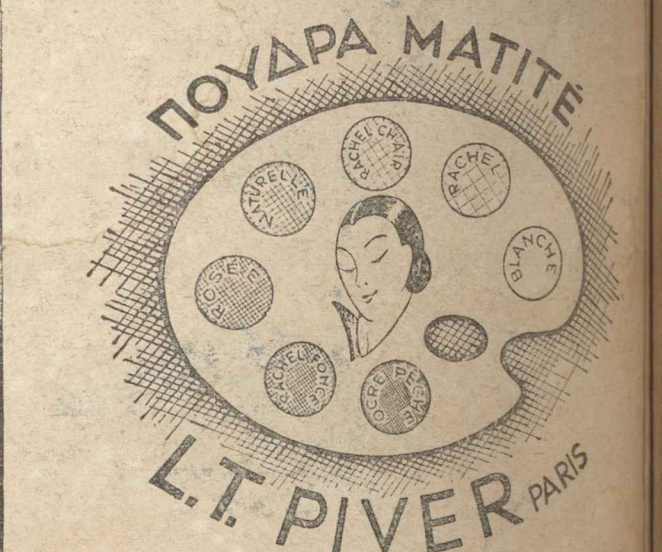
Ένα Περειεγμένο

Ένα μελαχροινό πρόσωπο με καστανά ματιά και μαλλιά χρειάζεται πούδρα Mystikum, και λιγάκι κομπάκτ India. Έαν ειστε ξανθή, σπασμένη ή ώχρα, ο πινάς του Scherk θα σας βοηθήσει να βρήτε την αρμονική συμπλήρωσις της όμορφότητός σας. Η Πούδρα Mystikum και το κομπάκτ Mystikum σεστικά διαλεγμένα στον τόνο που ηγείται καλλιστά μάτια, μαλλιά και επιδερμίδα, σύμφωνα με τον πινάκα του Scherk, δημιουργούν τον τύπο σας. Φράνσις σας άποκτά μία γοητεία μοναδική. Σας δδράχμου γραμματισμού σας άποτέλλουν πινάκα του Σερκ ως και δειγματα πούδρας και κομπάκτ. ● Πούδρα Mystikum σε κομπάκτ των 50 και 50. ● Κομπάκτ Mystikum (rouge) των 50 και 50. Άντηνος: Π. Ι. Μαγκριώτης, Νικης 10.

Πούδρα Mystikum

ΚΟΜΠΑΚΤ ΜΥΣΤΙΚΟΥΜ (Rouge).
Σε κομμάτια και καθρεπτικά και κουπέρια.

Ένα έραϊο έωρο

Οι άποστέλλοντες συμπληρωμένον το κάτωθι δελτίον θά λάβουν δωρεάν πλήρη σειράν των διαφόρων χρωματισμών της Πούδρας MATITE.

Προς την 'Αρωματοποιίαν Α. Τ. ΡΙΒΕΡ Α. Ε. Αθηνών
Οδός 'Αλκείου 5 (Παν. κρησιν)
Όνοματεπώνυμον
Διεύθυνσις

Κλινική Μαιευτική Γυναικολογική Α. Π. ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΥ

Κτίριον ειδικώς ανεγερθέν διά Κλινικήν, συνδυάζον τας τελευταίας μεθόδους μετ' των άρίστων όρων της όγεινης. 'Επίσημος κεντρικός, Θέρμανσις κεντρική, Νοσηλευτικόν προσωπικόν κατηχημένον τελείως, Θυμον. Δωμάτια πολυτελείας, Αις, Βας και Γης θέσεως. Τοκετοί και έγχειρήσεις γυναικολογικά μετά 9ημέρου παραμονής. 1.800 — 9.000 δραχμάς. ΣΟΛΩΝΟΣ 78 (έναντι Δημοτικού Νοσοκομείου). Τηλέφωνον 23-45. ΣΗΜΑ.—Οδόμεια άσθενής άλλης ειδικότητος γίνεται δεκτή εν τω κτηνί, προς νοσηλείαν. Οι τοκετοί και αι έγχειρήσεις, οιασδήποτε θέσεως, ύπο προσωπικόν υπό του κ. Καλφοπούλου.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΟ ΙΔΑΝΙΚΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Ο Πάολο Γκοντάρι, ένας από τους πιο φημισμένους ζωγράφους της Φλωρεντίας, ξαφνικά ένα πρωί πήρε την όριστική και αμετάκλητη απόφασι να μη ξαναδουλέψη πειά με μοντέλα του άτελιέ.

Άρχισε να τ'ά βρίσκει όλα ψυχρά και χωρίς ενδιαφέρο, άντικα να έμπνεύσουν έναν καλλιτέχνη. Η γυναίκες που τ'ό είχαν για επάγγελμα να ποζάρουν για μοντέλα, δεν έκααν τίποτ' άλλο, παρά να παίρνουν πόζες, έχοντας υπό όψιν τους παλούς πίνακες και να μορφάζουν άπαίσια, νομίζοντας ότι έτσι έθουν στο πρόσωπό τους κάποιο «χαρακτήρα», κάποιο «μυστήριο». Γι' αυτό, ο Πάολο Γκοντάρι είχε αηδιάσει πειά αυτή την έπαρσία. Ζητούσε να βρη για τον πίνακα που θα παρουσίαζε στην έκθεσι της Βενετίας, ένα άκνηθιστο μοντέλο, μία γυναίκα με άελες χαμόγελο κι' άγνα μύτια, μία άθωα χωριστοπούλα...

Και καταλαβαίνοντας και μόνος του ότι το ιδανικό αυτό μοντέλο του δεν μπορούσε να τ'ό βρη στη Φλωρεντία, όπου συναντούσε καίσις μονάχα γυναίκες βαμμένες ή με κουρασμένα και γλωμά πρόσωπα από τ'ά ξενύχτια και τ'ά ναρκωτικά, σκέφτηκε να κληί ένα ταξείδι ως τ'ά περίχωρα της Νεάπολης. «Γιας εκεί, σε κανένα από τ'ά γραφικά χωριά της να εύρισκε το μοντέλο που άνειροπολούσε, το μοντέλο που θα τόν δόξαζε...»

Ύστερ' από λίγες μέρες, ο Πάολο βρισκόταν στο Καστελνέο, μία μικρή κομότηλι της Νεάπολης. Είχε πιάσει ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείο «Βεζούβιος», τ'ό όποιο κι' είχε μεταθέσει σε άτελιέ. Κάθε πρωί ο Πάολο έπαρνε την κασσετίνα με τ'ά συνέργα του κι' έκανε εκδρομές στα περίχωρα.

Ένα μεσημέρι, ενώ ο Πάολο ηηόυσε ένα μικρό ρυάκι, βρέθηκε στην άντικρυνή όχθη, ύπρς σε μία χαριτωμένη βοσκοπούλα. Η κοπέλλα αυτή που ήταν κρυμμένη πίσω από μερικούς θάμνους, φορούσε ένα παράξενο κομπούμι, φτιαγμένο από διάφορα κομμάτια χρωματιστών ύφασμάτων. Κάτι παληοπάπουσα έκρυβαν τ'ά κομμάτια της πόδια. Ένα γαλάζιο μπερέ σκέπαζε τ'ά κατάξανθα μαλλιά της, άφηνοντας να ξεπετιούνται ένα μόνον μερικές χρυσές μπούκλες. Τ'ά χαρακτηριστικά τ'ό προσώπου της ήσαν λεπτά κι' ευγενικά. Τ'ά μεγάλα γαλανά μάτια της σκόρπιζαν μία άφελή λάμψι και τ'ά κεραμένα χείλη της άφηναν να φαίνωνται σ' ένα γοητευτικό χαμόγελο, δυό σειρές δοντιών, κάτασπρων σαν μαργαριτάρια...

Ο Πάολο Γκοντάρι, άφου κότταζε επί άρκτη ώρα έκστατικός τη χαριτωμένη αυτή νεά, έκανε μία βαθιά ύπνκλιοι και της είπε:

—Επιτρέψατέ μου, σινορίνα, να χαιρετήσω σε σας κάτι που τ'ό νομίζα χαμένο για πάντα, τον Ιδανικό δηλαδή τύπο της γυναίκας, της δροσερής, όπως τ'ά τριανάφυλλα τ'ό πρωί και αφελούς, όπως τ'ό τοπίο που μας περιβάλλει αυτή τη στιγμή...

Η χωριστοπούλα χαμόγελωσε κι' έγυρισε όλο το κεφάλι της, σαν να νταπικε από τ'ά λόγια του άγνωστου έκνου νέου.

Ο ζωγράφος θαύμασε τ'ά μικρά, καλλιγάρμα χεράκια της, με τ'ά κρινόλευκα δαχτυλά τους.

—Κάθεστε έδω κοντά, σινορίνα; τη ρώτησε.

—Μάλιστα, κύριε, άπάντησε ή χωριστοπούλα, κοιτώντας μία χαριτωμένη ύπνκλιοι. Είμαι ύπνρετρία των Βυεράγκα... Νά, τ'ό χτήμα τους, εν' εκεί κάτω.

—Ύπνρετρία, σείς!... φώναξε ο Πάολο. Τι έγκλημα, θεέ μου!... Προέπει να επανρθώθι αυτή ή άδικία! Για την άρα όμως ήθελα να σας παρακαλώσα... Ξέρετε, σινορίνα, είμαι ζωγράφος και θά ήθελα...

—Ζωγράφος; Δηλαδή τόν δέκομε με άπορία ή χωριστοπούλα.

—Δηλαδή καταγίνουμι με τ'ά χρώματα... της άπάντησε ο Πάολο, συγκρατώντας ένα χαμόγελο.

—Τι άρα!... άνέκραξε ή νεά. Ίσως ή κυρία ζητούσε έναν άνθρωπό σαν και σας ν' άπορίσει τ'ό σπιτί... Θέλετε να σας πώ και να σας συστήσω;

Ο Πάολο ήταν καταρητευμένος με την άφελεια της κοπέλλας αυτής.

—Όχι, μικροάλα μου! της έγήγησε.

Δεν είμαι από τους ζωγράφους έκείνους που άπορίζουν τους τοίχους... Έγώ ζωγραφίζω τους ανθρώπους και τ'ά τοπία που μου άρέσουν... Θέλετε, έξαφνα, να ζωγραφίσω και σας;

Η νεά τόν κόττασε στην άρχή έκπληκτη και χαρούμενη συγχρόως. Ύστερα όμως τ'ό πρόσωπό της σκυθρωπάσε.

—Θέλετε να με ζωγραφίσετε; ψιθύρισε.

Μα εγώ δεν έχω να φορέσω ώραφα φορέματτα, όπως ή κόρη της κυρίας...

Ο Πάολο της έβγαλε τον μπερέ από το κεφάλι, την κύτταξε στα μάτια με θαυμασμό και λατρεία και ψιθύρισε συγκινημένος:

—Τόσο το καλύτερο, μικρούλα μου. Έτσι θα είσαι πιό χαριτωμένη!... Θάσαι μιά γοητευτική βασιλοπούλα του κάμπου!... Ένα δολοφόρο λουλούδι των αγρών!...

Και λέγοντας αυτά ο ζωγράφος, έβγαλε τα σύνεργά του από το κουτί με τα χρώματα. Έστερα παρακάλεσε τη νέα να καθίσει κοντά σε μερικούς θάμνους, της έδωσε την κατάλληλη πόσα κι' άρχισε να κάνει το πορτραίτο της, γοητευμένος, εμπνευσμένος...

Η ώρα πέρασε χωρίς να το καταλάβει κανείς από τους δυό. Ο ζωγράφος ήταν κατάκοπος, μα κι' ένθουσιασμένος από το άριστούργημά του. Δεν του έμενε πειρά καμιά αμφιβολία ότι μ' αυτόν τον πίνακα θα έβγαζε το πρώτο βραβείο στην έκθεση της Βενετίας και θα έβαζε σφάλιζε τη δόξα...

«Αξάφια, ο Πάολο, είδε το μοντέλο του να σηκώνεται για να φύγει. Η ώρα είχε περάσει κι' η χωριατοπούλα βιάζονταν να γυρίσει σπίτι—όπως δικαιολογήθηκε—για να μη την μαλώσει η κυρία της. Απλώς δειλά-δειλά το χεράκι της στον ζωγράφο, του είπε πως λέγεται Μάρθα Μινεράλε κι' έφυγε, τρέχοντας σαν ζαρκαδι.

Ο Πάολο την παρακολούθησε με βλέμμα γεμάτο ρεμβασμό, ώπου εκείνη χάθηκε πίσω από τα δέντρα...

—Τόσα καλά λόγια λένε για τα έργα σας, κύριε Γκοντάρι... Δεν θέχετε την καλωσύνη να τα ιδούμε και μεις; Έλεγε τότε ο Πάολο, που αίσθανόταν την ανάγκη να δείξει σε κάποιον τον καινούργιο πίνακά του, δεν άρνήθηκε να της ίκανοποίηση την περιέργεια.

Κι' όταν σε λίγο η ξενοδόχος βρέθηκε στο άτελιέ του Γκοντάρι, άρχισε να περιεργάζεται με θαυμασμό τα πορτραίτα τους.

—Μπα, την ξέρω αυτή!... —Ναι, είναι υπηρέτρια σ' ένα χτήμα εδώ κοντά, είπε ο ζωγράφος.

—Τί λέτε, κύριε Γκοντάρι; Ποιά είναι υπηρέτρια; Αυτή είναι η Μπιάνκα Άκουϊλάνο, μιά διάσημη ήθοποιός από τη Νεάπολη!... είπε η ξενοδόχος.

Ο ζωγράφος νόμισε ότι δεν άκουσε καλά.

—Μάλιστα, μάλιστα!... έξακολούθησε η ξενοδόχος. Ήρθε πριν από δυό μήνες στο Καστελαμάρε. Στην αρχή έμενε κι' αυτή εδώ στο ξενοδοχείο μας. Μα είπε ότι ήρθε εδώ για να ξεκουραστεί λίγο απ' την ένδειξη της ζωής της. Προτού όμως περάσει μιά βδομάδα, άρχισε να καταφθάνουν εδώ διάφοροι φίλοι της από τη Νεάπολη, οι οποίοι κατάρθωσαν να μάθουν το καταφύγιό της... Κι' η καμμένη ή κυρία Άκουϊλάνο δεν μπορούσε πια να βρή την ποθητή θούρα της. Και τότε, για να ησυχάσει από τους ενοχλητικούς θαυμαστές της, αποφάσισε να μεταμφιεσθεί σε χωριατοπούλα!... Έγώ την συνέστησα στους Βιλεφράγκο. Και δέχτηκαν πράγματι να φιλοξενήσουν...

—Μάλιστα, μάλιστα!... έξακολούθησε η ξενοδόχος. Ήρθε πριν από δυό μήνες στο Καστελαμάρε. Στην αρχή έμενε κι' αυτή εδώ στο ξενοδοχείο μας. Μα είπε ότι ήρθε εδώ για να ξεκουραστεί λίγο απ' την ένδειξη της ζωής της. Προτού όμως περάσει μιά βδομάδα, άρχισε να καταφθάνουν εδώ διάφοροι φίλοι της από τη Νεάπολη, οι οποίοι κατάρθωσαν να μάθουν το καταφύγιό της... Κι' η καμμένη ή κυρία Άκουϊλάνο δεν μπορούσε πια να βρή την ποθητή θούρα της. Και τότε, για να ησυχάσει από τους ενοχλητικούς θαυμαστές της, αποφάσισε να μεταμφιεσθεί σε χωριατοπούλα!... Έγώ την συνέστησα στους Βιλεφράγκο. Και δέχτηκαν πράγματι να φιλοξενήσουν...

—Μάλιστα, μάλιστα!... έξακολούθησε η ξενοδόχος. Ήρθε πριν από δυό μήνες στο Καστελαμάρε. Στην αρχή έμενε κι' αυτή εδώ στο ξενοδοχείο μας. Μα είπε ότι ήρθε εδώ για να ξεκουραστεί λίγο απ' την ένδειξη της ζωής της. Προτού όμως περάσει μιά βδομάδα, άρχισε να καταφθάνουν εδώ διάφοροι φίλοι της από τη Νεάπολη, οι οποίοι κατάρθωσαν να μάθουν το καταφύγιό της... Κι' η καμμένη ή κυρία Άκουϊλάνο δεν μπορούσε πια να βρή την ποθητή θούρα της. Και τότε, για να ησυχάσει από τους ενοχλητικούς θαυμαστές της, αποφάσισε να μεταμφιεσθεί σε χωριατοπούλα!... Έγώ την συνέστησα στους Βιλεφράγκο. Και δέχτηκαν πράγματι να φιλοξενήσουν...

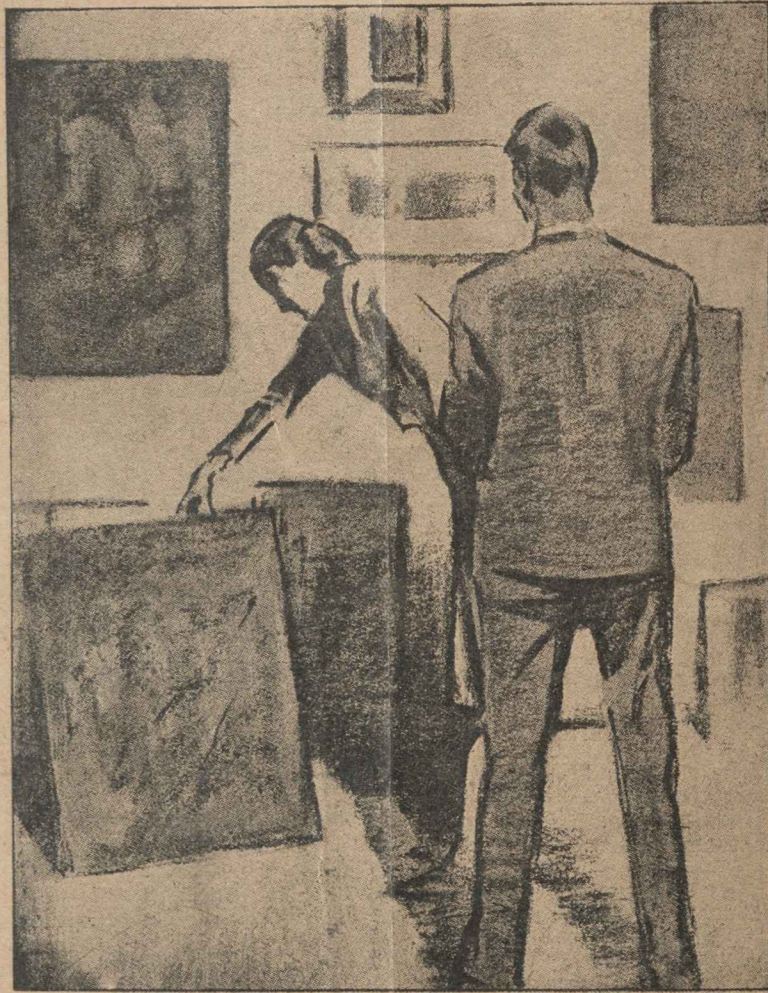
—Μάλιστα, μάλιστα!... έξακολούθησε η ξενοδόχος. Ήρθε πριν από δυό μήνες στο Καστελαμάρε. Στην αρχή έμενε κι' αυτή εδώ στο ξενοδοχείο μας. Μα είπε ότι ήρθε εδώ για να ξεκουραστεί λίγο απ' την ένδειξη της ζωής της. Προτού όμως περάσει μιά βδομάδα, άρχισε να καταφθάνουν εδώ διάφοροι φίλοι της από τη Νεάπολη, οι οποίοι κατάρθωσαν να μάθουν το καταφύγιό της... Κι' η καμμένη ή κυρία Άκουϊλάνο δεν μπορούσε πια να βρή την ποθητή θούρα της. Και τότε, για να ησυχάσει από τους ενοχλητικούς θαυμαστές της, αποφάσισε να μεταμφιεσθεί σε χωριατοπούλα!... Έγώ την συνέστησα στους Βιλεφράγκο. Και δέχτηκαν πράγματι να φιλοξενήσουν...

—Μάλιστα, μάλιστα!... έξακολούθησε η ξενοδόχος. Ήρθε πριν από δυό μήνες στο Καστελαμάρε. Στην αρχή έμενε κι' αυτή εδώ στο ξενοδοχείο μας. Μα είπε ότι ήρθε εδώ για να ξεκουραστεί λίγο απ' την ένδειξη της ζωής της. Προτού όμως περάσει μιά βδομάδα, άρχισε να καταφθάνουν εδώ διάφοροι φίλοι της από τη Νεάπολη, οι οποίοι κατάρθωσαν να μάθουν το καταφύγιό της... Κι' η καμμένη ή κυρία Άκουϊλάνο δεν μπορούσε πια να βρή την ποθητή θούρα της. Και τότε, για να ησυχάσει από τους ενοχλητικούς θαυμαστές της, αποφάσισε να μεταμφιεσθεί σε χωριατοπούλα!... Έγώ την συνέστησα στους Βιλεφράγκο. Και δέχτηκαν πράγματι να φιλοξενήσουν...

—Μάλιστα, μάλιστα!... έξακολούθησε η ξενοδόχος. Ήρθε πριν από δυό μήνες στο Καστελαμάρε. Στην αρχή έμενε κι' αυτή εδώ στο ξενοδοχείο μας. Μα είπε ότι ήρθε εδώ για να ξεκουραστεί λίγο απ' την ένδειξη της ζωής της. Προτού όμως περάσει μιά βδομάδα, άρχισε να καταφθάνουν εδώ διάφοροι φίλοι της από τη Νεάπολη, οι οποίοι κατάρθωσαν να μάθουν το καταφύγιό της... Κι' η καμμένη ή κυρία Άκουϊλάνο δεν μπορούσε πια να βρή την ποθητή θούρα της. Και τότε, για να ησυχάσει από τους ενοχλητικούς θαυμαστές της, αποφάσισε να μεταμφιεσθεί σε χωριατοπούλα!... Έγώ την συνέστησα στους Βιλεφράγκο. Και δέχτηκαν πράγματι να φιλοξενήσουν...

—Μάλιστα, μάλιστα!... έξακολούθησε η ξενοδόχος. Ήρθε πριν από δυό μήνες στο Καστελαμάρε. Στην αρχή έμενε κι' αυτή εδώ στο ξενοδοχείο μας. Μα είπε ότι ήρθε εδώ για να ξεκουραστεί λίγο απ' την ένδειξη της ζωής της. Προτού όμως περάσει μιά βδομάδα, άρχισε να καταφθάνουν εδώ διάφοροι φίλοι της από τη Νεάπολη, οι οποίοι κατάρθωσαν να μάθουν το καταφύγιό της... Κι' η καμμένη ή κυρία Άκουϊλάνο δεν μπορούσε πια να βρή την ποθητή θούρα της. Και τότε, για να ησυχάσει από τους ενοχλητικούς θαυμαστές της, αποφάσισε να μεταμφιεσθεί σε χωριατοπούλα!... Έγώ την συνέστησα στους Βιλεφράγκο. Και δέχτηκαν πράγματι να φιλοξενήσουν...

—Μάλιστα, μάλιστα!... έξακολούθησε η ξενοδόχος. Ήρθε πριν από δυό μήνες στο Καστελαμάρε. Στην αρχή έμενε κι' αυτή εδώ στο ξενοδοχείο μας. Μα είπε ότι ήρθε εδώ για να ξεκουραστεί λίγο απ' την ένδειξη της ζωής της. Προτού όμως περάσει μιά βδομάδα, άρχισε να καταφθάνουν εδώ διάφοροι φίλοι της από τη Νεάπολη, οι οποίοι κατάρθωσαν να μάθουν το καταφύγιό της... Κι' η καμμένη ή κυρία Άκουϊλάνο δεν μπορούσε πια να βρή την ποθητή θούρα της. Και τότε, για να ησυχάσει από τους ενοχλητικούς θαυμαστές της, αποφάσισε να μεταμφιεσθεί σε χωριατοπούλα!... Έγώ την συνέστησα στους Βιλεφράγκο. Και δέχτηκαν πράγματι να φιλοξενήσουν...

«Άρχισε να περιεργάζεται με θαυμασμό τα πορτραίτα του...»

ΚΡΗΤΙΚΕΣ

ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Τα μάτια σου τα όμορφα όταν θα με κοιτάζουν, σε άλλο κόσμο ιδανικό θαρρώ πως μ' ανεβάζουν.

Τα μάτια σου όμοια τα δη καί δεν αναστενάζει να πέση απ' τον ουρανό φωτιά να τόνε κάψει.

Τα μάτια σου όμοια τα δη αν είν' έστως κρυφαίνε, στους τελευταίους άσπασμούς να τα φιλήση γιάνε.

Τα μάτια σου είνε σαν έληξ, άπτονε στο κλωνάρι, τα φρύδια σου είνε γυφτιά, σαν δυό μερών φεγγάρι.

Μάτια γλυκά κι' ερασιμιά, ως είνε τα δυά σου, αχμύλωτο με πάνονε, και με χρυσάκι κοντά σου.

Γιατί δέ με μαρτυρούνε κι' άρρη δεν με βοηθούνε, μόνο τα ζαχαρώδη σου ματάκια σαν με δούνε.

Δεν φταίω γ' ό που σ' αγαπώ, μόνο να μη θυμώσω, όμορφη σ' έπλασ' ό θεός, καρδιάς γι' να πληρώσω.

Νάμουνε και τί νάμουνε, τί νάμουν δεν γνωρίζω, ήθελα νάμουν ήτοις σου να σε γλυκοκοιμήσω.

Ήθελα νάμουνε δένδρι, σεά να σου χαρώ, πούλα να σου κελιάσω κι' άνθος να σου μυρώ.

Ήθελα νάμουν έλαφο σου να ζω μες στην καρδιά σου, αν θές, μικρή μου, κι' αν δε θές να βρωσκωμά κοντά σου.

Ήθελ' άγέρι νάμουνε, να μπω στα σπλάχνα σου, να μάθω ποιά ή άφοψη που καίγει' ή καρδιά σου.

Ό έρωτάς σου μ' έκαψε, κι' ό έρωτάς σου μ' έχει, σαν μαρμαίνο γαστρί, που μυρωδιά δεν έχει.

Έφευγε από το Καστελαμάρε η Μπιάνκα Άκουϊλάνο—γιατί πού τη ήταν πραγματικός ή όραμα χωριατοπούλας—συνδεόταν κι' από τον Πάολο Γκοντάρι.

Και την έπομένη της όπονμής του πρώτου βραβείου της ένευσε της Βενετίας στον πίνακά του «Χωριατοπούλας», ό έπαιζε τον ήρωα της ζωής της.

—Αί... Δεν θα ξεχάσω ποτέ το ρόλο που έπαιξα στο Καστελαμάρε με μοναδικό θεατή τον αγαπημένο μου Πάολο!... Ήταν ό ώραίτερος ρόλος της ζωής μου!... Έλεγε η Μπιάνκα.

—Ήταν ό ώραίτερος ρόλος της ζωής μου!... Έλεγε η Μπιάνκα.

Κι' όταν άογότερα βρέθηκαν μόνοι, έντελώς μόνοι, στο σπίτι τους, ρίχτηκαν με λαχτάρα ό ένας στην αγκαλιά του άλλου κι' άρχισαν να φιλιούνται με πάθος.

Γιά την Μπιάνκα ό Πάολο, ήταν ό πιό ιδανικός άνδρας, ό πού έδωσε είχε νύμφη.

Μα και για τον Πάολο ή Μπιάνκα δεν ήταν μόνον ή λατρεία γι' αυτόν γυναικά. Ήταν συγκρότης και ή ένσάρκωση της τέχνης, ή ένσάρκωση του όραματός του.

Μα και για τον Πάολο ή Μπιάνκα δεν ήταν μόνον ή λατρεία γι' αυτόν γυναικά. Ήταν συγκρότης και ή ένσάρκωση της τέχνης, ή ένσάρκωση του όραματός του.

Μα και για τον Πάολο ή Μπιάνκα δεν ήταν μόνον ή λατρεία γι' αυτόν γυναικά. Ήταν συγκρότης και ή ένσάρκωση της τέχνης, ή ένσάρκωση του όραματός του.

ΥΠΟΤΙΟ ΜΑΡΤΙΝ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΕΙΔΩΝ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

Πότε τα μικρά παιδιά είναι άρρωστα; Είναι σοβαρότατη ή άπορία, γιατί γι' αυτά τα μικρά δεν μπορούν βέβαια να μας πουν τί έχουν, από τί πάσχουν ή πού πονούν! Κι' είναι σπουδαίο να μάθουμε άμέσως αν το πάσχον της ή η χρόνια τους προσέρχεται από κάποια ιδιότητα της ή είνε πραγματικά σημείο ότι πάσχουν. Γιατί, στη δεύτερη αυτή περίπτωση, αν άρρώστουνε να καλέσουμε γι' αυτό, μπορεί να έσβαλουν ή σον θάνατος συνεπείας γι' αυτό το παιδάκι μας.

Αποπν, συμπτώματα αλλένθαστα ότι κάτι το σοβαρό έχουν τα μικρά παιδιά και κλάινε ή κινάδουν, είνε τα έξης: 1) Το υπερβολικό κλάμα, 2) Το υπερβολικό κλάμα, 3) Το υπερβολικό κλάμα, 4) Το υπερβολικό κλάμα, 5) Το υπερβολικό κλάμα.

Επίσης όταν το μικρό φαίνεται κουρασμένο, έξαντλημένο, και ζήτησε πάντα να σηκωθεί χάπτον το κεφάλι του, σημαίνει ότι έχει πυρετό. Όταν έχει πυρετό κι' αναπνέι βαριά—σφαλίζοντας λίγο—σημαίνει ότι είνε δύσκολο κρυολογημένο. Επίσης κι' όταν βίγει συχνά, μίν έμελλετε τότε να φωνάξετε το γι' αυτό.

Αν το μικρό κλάινε και φωνάζει θορυβώδεστα κι' έμμενα, σημαίνει ή ότι πάσχει από κοιλία ή κάτι το έξωτερο αίτιο το πείζει και το ενοχλεί.

Είνε πολύ δύσκολο το καθήκον των βελούδων, γιατί καί να καθαρίσει έντελώς ή κηλί, πάλι θα παρουσιασθή με άταξία, ενόχληση, και άπορία.

Αποπν, συμπτώματα αλλένθαστα ότι κάτι το σοβαρό έχουν τα μικρά παιδιά και κλάινε ή κινάδουν, είνε τα έξης: 1) Το υπερβολικό κλάμα, 2) Το υπερβολικό κλάμα, 3) Το υπερβολικό κλάμα, 4) Το υπερβολικό κλάμα, 5) Το υπερβολικό κλάμα.

Επίσης όταν το μικρό φαίνεται κουρασμένο, έξαντλημένο, και ζήτησε πάντα να σηκωθεί χάπτον το κεφάλι του, σημαίνει ότι έχει πυρετό. Όταν έχει πυρετό κι' αναπνέι βαριά—σφαλίζοντας λίγο—σημαίνει ότι είνε δύσκολο κρυολογημένο. Επίσης κι' όταν βίγει συχνά, μίν έμελλετε τότε να φωνάξετε το γι' αυτό.

Αν το μικρό κλάινε και φωνάζει θορυβώδεστα κι' έμμενα, σημαίνει ή ότι πάσχει από κοιλία ή κάτι το έξωτερο αίτιο το πείζει και το ενοχλεί.

Είνε πολύ δύσκολο το καθήκον των βελούδων, γιατί καί να καθαρίσει έντελώς ή κηλί, πάλι θα παρουσιασθή με άταξία, ενόχληση, και άπορία.

Αποπν, συμπτώματα αλλένθαστα ότι κάτι το σοβαρό έχουν τα μικρά παιδιά και κλάινε ή κινάδουν, είνε τα έξης: 1) Το υπερβολικό κλάμα, 2) Το υπερβολικό κλάμα, 3) Το υπερβολικό κλάμα, 4) Το υπερβολικό κλάμα, 5) Το υπερβολικό κλάμα.

Επίσης όταν το μικρό φαίνεται κουρασμένο, έξαντλημένο, και ζήτησε πάντα να σηκωθεί χάπτον το κεφάλι του, σημαίνει ότι έχει πυρετό. Όταν έχει πυρετό κι' αναπνέι βαριά—σφαλίζοντας λίγο—σημαίνει ότι είνε δύσκολο κρυολογημένο. Επίσης κι' όταν βίγει συχνά, μίν έμελλετε τότε να φωνάξετε το γι' αυτό.

Αν το μικρό κλάινε και φωνάζει θορυβώδεστα κι' έμμενα, σημαίνει ή ότι πάσχει από κοιλία ή κάτι το έξωτερο αίτιο το πείζει και το ενοχλεί.

Είνε πολύ δύσκολο το καθήκον των βελούδων, γιατί καί να καθαρίσει έντελώς ή κηλί, πάλι θα παρουσιασθή με άταξία, ενόχληση, και άπορία.

Αποπν, συμπτώματα αλλένθαστα ότι κάτι το σοβαρό έχουν τα μικρά παιδιά και κλάινε ή κινάδουν, είνε τα έξης: 1) Το υπερβολικό κλάμα, 2) Το υπερβολικό κλάμα, 3) Το υπερβολικό κλάμα, 4) Το υπερβολικό κλάμα, 5) Το υπερβολικό κλάμα.

Επίσης όταν το μικρό φαίνεται κουρασμένο, έξαντλημένο, και ζήτησε πάντα να σηκωθεί χάπτον το κεφάλι του, σημαίνει ότι έχει πυρετό. Όταν έχει πυρετό κι' αναπνέι βαριά—σφαλίζοντας λίγο—σημαίνει ότι είνε δύσκολο κρυολογημένο. Επίσης κι' όταν βίγει συχνά, μίν έμελλετε τότε να φωνάξετε το γι' αυτό.

Αν το μικρό κλάινε και φωνάζει θορυβώδεστα κι' έμμενα, σημαίνει ή ότι πάσχει από κοιλία ή κάτι το έξωτερο αίτιο το πείζει και το ενοχλεί.

Είνε πολύ δύσκολο το καθήκον των βελούδων, γιατί καί να καθαρίσει έντελώς ή κηλί, πάλι θα παρουσιασθή με άταξία, ενόχληση, και άπορία.

Αποπν, συμπτώματα αλλένθαστα ότι κάτι το σοβαρό έχουν τα μικρά παιδιά και κλάινε ή κινάδουν, είνε τα έξης: 1) Το υπερβολικό κλάμα, 2) Το υπερβολικό κλάμα, 3) Το υπερβολικό κλάμα, 4) Το υπερβολικό κλάμα, 5) Το υπερβολικό κλάμα.

Επίσης όταν το μικρό φαίνεται κουρασμένο, έξαντλημένο, και ζήτησε πάντα να σηκωθεί χάπτον το κεφάλι του, σημαίνει ότι έχει πυρετό. Όταν έχει πυρετό κι' αναπνέι βαριά—σφαλίζοντας λίγο—σημαίνει ότι είνε δύσκολο κρυολογημένο. Επίσης κι' όταν βίγει συχνά, μίν έμελλετε τότε να φωνάξετε το γι' αυτό.

Αν το μικρό κλάινε και φωνάζει θορυβώδεστα κι' έμμενα, σημαίνει ή ότι πάσχει από κοιλία ή κάτι το έξωτερο αίτιο το πείζει και το ενοχλεί.

Είνε πολύ δύσκολο το καθήκον των βελούδων, γιατί καί να καθαρίσει έντελώς ή κηλί, πάλι θα παρουσιασθή με άταξία, ενόχληση, και άπορία.

ΕΠΑΝΩ: 1) Καλώς από λεπτό πέτρο, με βελούδες, σπιντό κόκο και βελούδες. 2) Καπελάκι παιδιού από λινό υφαντά. 3) Λεωκό καλώς από λεπτό πέτρο, με βελούδες, σπιντό κόκο και βελούδες.

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΑΣ ΣΑΣ)

Δανάην, Πειραιά. — Το να μη χρησιμοποιείτε διόλου χρέμες, μάλλον έδωκε το έλεος σας, παρά το όφελος. Αλείψετε λοιπόν κάθε βράδυ το πρόσωπό σας με την έξης χρέμα:

Eau de roses	50 gr.
Cire blanche	15 »
Suc de bulbe de lys	10 »
Teinture de benjoin	5 »
Sulfate d'ammoniaque	2 » 50

Το χτυπάτε ελαφρά με τα δάχτυλά έπί 5-7 λεπτά, άπάνω στο πρόσωπό σας, ώπου να κοκκινίση. Κατόπιν σφουγγίζετε την χρέμα μ' ένα βαμβάκι. Το πρωί πλένετε με νερό πολύ ζεστό και κρύο εναλλάξ, και κατόπιν περνάτε την έξης λουσιόνη:

Eau de laurier - cerise	20 gr.
Lait d'amandes	300 »

Γιά το μαύρισμα του προσώπου σας άποταθήτε καλύτερα σε κανένα γι' αυτό, γιατί θα όφείλεται μάλλον σε παθολογικούς λόγους, στο στομάχι ή στο ήπαρ.

Μαίριον. — Εφόσον ή λουσιόνη που σας ούστησα είνε δυνατή γι' αυτό το έλεος σας, χρησιμοποιείτε την έξης:

Eau de roses	100 gr.
Eau de hamamelis	100 »
Alcool camphré	25 »

Δεν μου αναφέρατε τη συνταγή της χρέμας, γι' αυτό να ιδώ τι συστατικά περιέχει. Είνε φυσικό, μέσα σε τόσα γράμματα που λαμβάνω, να μη θυμίσω λεπτομερώς την άπάντησή που δίνω στην κάθε μη φίλη μου. Αλλά σε άιμμόνιον. — Είνε δύσκολο ν' άποταθώ γι' αυτό το έλεος σας, εφόσον σας έστειλαν τόσοι γι' αυτό το έλεος σας. Αν είνε δυνατή η συνταγή να χρησιμοποιήσετε σε αυτόν και μετά το έλεος σας, λήστε τα στοιχεία σας με την έξης πούδρα:

Fecule de pommes de terre	80 gr.
Poudre d'iris	20 »
Camphre pulvérisé	4 »
Oxyde de zinc pulvérisé	4 »

Παίρνετε που και που κανένα ελαφρό καθαριστικό. Έξακολουθήστε τις κομπρέσες με πιτυρόνερο.

ΤΑ ΝΕΑ ΚΑΠΕΛΑ

Ε. Τ. Κορινθίων. — Κάνετε καθημερινώς φρεζιόν στο πρόσωπό σας με την έξης έμπεριωρή συνταγή:

Αλεύρον βρώμης	2 μέρη
Μέλι	1 μέρος
Σιτάρι άγριο	1 »

Μετά λίγο καιρό μού έσταλάζει. Το άποπν, συμπτώματα αλλένθαστα ότι κάτι το σοβαρό έχουν τα μικρά παιδιά και κλάινε ή κινάδουν, είνε τα έξης: 1) Το υπερβολικό κλάμα, 2) Το υπερβολικό κλάμα, 3) Το υπερβολικό κλάμα, 4) Το υπερβολικό κλάμα, 5) Το υπερβολικό κλάμα.

Επίσης όταν το μικρό φαίνεται κουρασμένο, έξαντλημένο, και ζήτησε πάντα να σηκωθεί χάπτον το κεφάλι του, σημαίνει ότι έχει πυρετό. Όταν έχει πυρετό κι' αναπνέι βαριά—σφαλίζοντας λίγο—σημαίνει ότι είνε δύσκολο κρυολογημένο. Επίσης κι' όταν βίγει συχνά, μίν έμελλετε τότε να φωνάξετε το γι' αυτό.

Αν το μικρό κλάινε και φωνάζει θορυβώδεστα κι' έμμενα, σημαίνει ή ότι πάσχει από κοιλία ή κάτι το έξωτερο αίτιο το πείζει και το ενοχλεί.

Είνε πολύ δύσκολο το καθήκον των βελούδων, γιατί καί να καθαρίσει έντελώς ή κηλί, πάλι θα παρουσιασθή με άταξία, ενόχληση, και άπορία.

Αποπν, συμπτώματα αλλένθαστα ότι κάτι το σοβαρό έχουν τα μικρά παιδιά και κλάινε ή κινάδουν, είνε τα έξης: 1) Το υπερβολικό κλάμα, 2) Το υπερβολικό κλάμα, 3) Το υπερβολικό κλάμα, 4) Το υπερβολικό κλάμα, 5) Το υπερβολικό κλάμα.

Επίσης όταν το μικρό φαίνεται κουρασμένο, έξαντλημένο, και ζήτησε πάντα να σηκωθεί χάπτον το κεφάλι του, σημαίνει ότι έχει πυρετό. Όταν έχει πυρετό κι' αναπνέι βαριά—σφαλίζοντας λίγο—σημαίνει ότι είνε δύσκολο κρυολογημένο. Επίσης κι' όταν βίγει συχνά, μίν έμελλετε τότε να φωνάξετε το γι' αυτό.

Αν το μικρό κλάινε και φωνάζει θορυβώδεστα κι' έμμενα, σημαίνει ή ότι πάσχει από κοιλία ή κάτι το έξωτερο αίτιο το πείζει και το ενοχλεί.

Είνε πολύ δύσκολο το καθήκον των βελούδων, γιατί καί να καθαρίσει έντελώς ή κηλί, πάλι θα παρουσιασθή με άταξία, ενόχληση, και άπορία.

Αποπν, συμπτώματα αλλένθαστα ότι κάτι το σοβαρό έχουν τα μικρά παιδιά και κλάινε ή κινάδουν, είνε τα έξης: 1) Το υπερβολικό κλάμα, 2) Το υπερβολικό κλάμα, 3) Το υπερβολικό κλάμα, 4) Το υπερβολικό κλάμα, 5) Το υπερβολικό κλάμα.

Επίσης όταν το μικρό φαίνεται κουρασμένο, έξαντλημένο, και ζήτησε πάντα να σηκωθεί χάπτον το κεφάλι του, σημαίνει ότι έχει πυρετό. Όταν έχει πυρετό κι' αναπνέι βαριά—σφαλίζοντας λίγο—σημαίνει ότι είνε δύσκολο κρυολογημένο. Επίσης κι' όταν βίγει συχνά, μίν έμελλετε τότε να φωνάξετε το γι' αυτό.

Αν το μικρό κλάινε και φωνάζει θορυβώδεστα κι' έμμενα, σημαίνει ή ότι πάσχει από κοιλία ή κάτι το έξωτερο αίτιο το πείζει και το ενοχλεί.

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ, Ο ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

(Κατ' ἀφήγησιν τοῦ συντρόφου τοῦ ἡρώικου κλέφτη, Φραγγίτα)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Δίπλας ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνῃ ἀπ' τοὺς πρὸς περίφημους Τουργομάχους τῶν Ἀγρῶν καπετανέους.

Ἄλλοτε ἀρματολὸς κι' ἄλλοτε κλέφτης, εἶχε γίνει τὸ φόβητρο τῶν Τούρκων.

Ὁ Δίπλας δέχτηκε τὸν Κατσαντώνη στ' ἀσκέρι τοῦ μετὰ χαρὰ, ἐκτιμῶντας ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή τὴν ἀξία τοῦ νεοαὐτοῦ κλέφτη.

Τὸ ἐξήγησε ὁμοῦ συγχρόνως ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ κλέφτη δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐχάριστη. Ἐλευθέρη θέβαια, ἀλλὰ καὶ γεμάτη κινδύνους καὶ θάνατα καὶ κακοπέριαι.

—Τόσο τὸ καλύτερο, καπετάνιε, ἀπάντησε ὁ Κατσαντώνης στὸ Δίπλα. Τόσο τὸ καλύτερο... Ἐγὼ θέλω νὰ ζήσω ἐλεύθερος, μακριὰ ἀπ' τοὺς Τούρκους. Κι' αὐτοὶ θὰ πληρώνουν πάντα γιὰ τὴν ἀγρία ζωὴ ποὺ κάνουμε στὰ θουνά.

Ὁ Δίπλας δὲν ἐπέμεινε.

Ἦξερε νὰ ψυχολογῇ μ' ἓνα βλέμμα τὰ καλὰ παλληκάρια. Καὶ κατάλαβε, ὅτι ὁ Κατσαντώνης θὰ γινόταν γρήγορα τὸ δεξιὸν τοῦ χέρι...

Ἡ εἰδησις τοῦ φόνου τοῦ Μπουλούμπασι δὲν ἀργήσε νὰ φτάσῃ στὰ Γιάννενα.

Ἐνός Ἀρβανίτης εἶδε τὸν Ἀλὶ Πασσᾶ καὶ τοῦ ἐξιστόρησε τί συνέβη ἀκριβῶς.

Ὁ Ἀλὶς φρύαξε ἀπὸ τὸ θυμὸ τοῦ.

Ἐνός ραγιάς τόλμησε νὰ σκοτώσῃ ἓνα Μπουλούμπασι! Αὐτὸ ἦταν τρομερό.

—Νὰ τὸν κομματιάσετε τὸ γκιουρὴ! οὐρλιάζε ὁ Ἀλὶς. Νὰ τὸν φέρετε στὰ Γιάννενα. Νὰ τὸν παραδώσετε στοὺς γύφους νὰ τοῦ σπάσουν μὲ τὰ σφυριά τὰ κόκκαλα, κόμπο σὲ κόμπο!...

Ὁ Ἀρβανίτης χαμήλωσε τὸ κεφάλι τοῦ στενοχωρημένος.

Ὁ Πασσᾶς ὑποψιάστηκε.

—Γιατὶ δὲν μιλάς, ὁρέ; τοῦ φώναξε.

—Πασσᾶ μου, τραύλισε ὁ Ἀρβανίτης, Πασσᾶ μου, νὰ σοῦ πάρω τὸ κακὸ, ὁ φονὴς ἔφυγε...

—Εὐχαρίστη!

—Ναί, Πασσᾶ μου. Σκότωσε ξαφνικά τὸν Μπουλούμπασι, κι' ὕστερα, πρὶν προλάβουμε νὰ συνέρθουμε καλὰ-καλὰ πῆρε τὰ θουνά καὶ γάθηκε, ἔγινε καπνός!...

Λύσσαξε ἀπὸ τὸ θυμὸ τοῦ ὁ Ἀλὶς.

Ἄνοιξε νὰ θρίζῃ καὶ νὰ φοβερίζῃ τὸν Ἀρβανίτη.

—Τόσοι νομάτοι, ὁρέ, κι' ἀφήρατε ἕναν παλιοραϊνὰ νὰ σὰς σκοτώσῃ τὸν καπετάνιο καὶ νὰ φύγῃ; Οὐδ' αὖτὸ γοῦθετε, κιστῆδες!... Χάσου, ὁρέ, νὰ μὴ σὲ θλέπω μπροστὰ μου!...

Πισοπατώντας ὁ Ἀρβανίτης θνῆκε ὁ-ἔω, χωρὶς νὰ θγάλλῃ μιλιὰ, κατατρομαγμένος.

Ἀμέσως κατόπιν ὁ Ἀλὶς κάλεσε ἕναν ἀπ' τοὺς ὁσματοφύλακες τοῦ καὶ τὸν διάταξε νὰ στείλῃ πρὸς καταδίδωιν τοῦ Κατσαντώνη διαφόρους ντερβεναγῶδες, μετὰ διαλεχτὰ παλληκάρια.

Συγχρόνως ὁ Ἀλὶς ἔδωσε διαταγὴ νὰ πιάσουν τοὺς γονεῖς τοῦ Κατσαντώνη καὶ νὰ δημεύσουν τὴν περιουσίαν τους.

Ἔτσι κι' ἔγινε πράγματι.

Ὁ δυστυχὴς Μακρυγιάννης συνελήφθη, μαζί μετὰ τὴν γυναῖκα τοῦ καὶ κλείστηκε στὰ φρικτὰ μπουντρούμια τῶν φυλακῶν τῶν Ἰωαννίνων.

Οἱ γονεῖς τοῦ Κατσαντώνη δὲν ὑπόρσαν ν' ἀνθέξουν καὶ πολὺ μέρα στὴν Κόλασι, στὴν ὁποία τοὺς ἔβριζαν. Καὶ λίγων καιρῶ κατόπιν πέθαναν κι' οἱ δύο, θύματα τῆς θηριωδίας τοῦ ἀπανθρωποῦ τυράννου τῆς Ἠπείρου!...

Μόλις ἔμαθε ὁ Κατσαντώνης τὸ σκληρὸ κι' ἀπάνθρωπὸ τέλος τῶν γονέων τοῦ, μέσας στίς σκοτεινὲς κι' ὑγρὲς φυλακὰς τῶν Ἰωαννίνων, αἰσθάνθηκε ἀπερίγραπτη λύπη. Ἀγαποῦσε τοὺς γονεῖς τοῦ κι' ὁ θάνατός τους τοῦ σπάρανε τὴν καρδίαν. Ὁρκίστηκε λοιπὸν νὰ ἐκδικηθῇ σκληρὰ τὸν Ἀλὶ Πασσᾶ. Νὰ μὴν πάψῃ οὐτε στιγμὴ νὰ σκοτώνῃ Τούρκους, ὅσο τοῦμενε καὶ μιὰ σταλαγματιὰ αἷμα στίς φλέβες τοῦ.

Τὸ σῶμα τοῦ Δίπλα δὲν εἶχε τὴν ἐποχὴ ἐκείνῃ παρὰ πᾶν ἀπὸ δέκα παλληκάρια. Κι' ὁμοῦ μετὰ τοὺς δέκα αὐτοὺς πολεμιστὰς

ὁ Δίπλας κι' ὁ Κατσαντώνης ἔκαναν θαύματα.

Πάνω στὴ σημαία τοῦ Δίπλα ὁ Κατσαντώνης ἔγραψε: Ἐλευθερία ἢ Θάνατος! Κι' ἀνυπομονοῦσαν πλεονά συναντηθῶν μετὰ Τουργοκαθαίτες καὶ νὰ χτυπηθῶν μαζί τους.

Ἡ εὐκαιρία αὕτῃ δὲν ἀργήσε νὰ τοὺς δοθῇ. Οἱ ντερβεναγῶδες, τοὺς ὁποίους εἶχε στείλῃ ὁ Ἀλὶς νὰ χτυπήσουν τὸν Κατσαντώνη, πῆραν παγὰνὰ τὰ θουνά ἀναζητῶντας τὸν.

Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιθυμοῦσε κι' ὁ Κατσαντώνης. Σέρπωνται καλὰ τὰ μονοπάτια τῶν θουνῶν, παραφύλαγε τοὺς Τουργοκαθαίτες, τοὺς ριχνόταν ξαφνικά καὶ τοὺς τσάκιζε.

Στίς πρώτες αὐτὲς συμπλοκὰς μετὰ τοὺς ἐχθρούς, ὁ Κατσαντώνης ἔδειξε ἐξαιρετικὴν παλληκαριά. Ἐπεφτε πρώτος στὴ φωτιά καὶ τσάκιζε τοὺς Τουργοκαθαίτες.

Μὲ τὸν γιαταγάνι στὸ χέρι ὤρμωσε κατὰ τοῦ ἐχθροῦ κραυγάζοντας:

—Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κατσαντώνης! Ἐλθε νὰ με πιάσεις!...

Μὰ οἱ Τουργοκαθαίτες τὸν ἔτρεμαν. Τοὺς φόβιζε κι' ἡ φωνὴ τοῦ ἀκόμα. Καὶ μόλις ἀντήχουσε, μέσας στὸ χάλασμά τῆς μάχης, τὸ θρονετὸ ἐξφωνήτῃ τοῦ, ἔφευγαν ἔντρομοι καὶ κατατρεπασμένοι.

—Φευγάτε, ὁρέ, ὁ Κατσαντώνης πλάκωσε!...

Ἡ παλληκαριά τοῦ Κατσαντώνη εἶχε προκαλέσει, ὅπως ἦταν καὶ τὴ λατρεία τῶν συντρόφων τοῦ. Μὰ κι' αὐτὸς ὁ Δίπλας τὸν ἐθαύμαζε καὶ τὸν ἐκτιμοῦσε πολὺ. Μιὰ μέρα λοιπὸν τοῦ εἶπε μπροστὰ σ' ὅλα τὰ παλληκάρια τοῦ:

—Κατσαντώνη, χτυπήθηκαί με πολλὰ φορές ὡς τώρα μετὰ τοὺς ἀπίστους. Καὶ σ' ἐκὰς παλληκαριά περίσσεια.

—Ἐκαί μετὰ τὸ κατῆκον μου, καπετάνιε, ἀπάντησε ὁ Κατσαντώνης.

—Ναί, δὲν λέω. Μὰ εἰδείξες κιόλας πῶς ἔχεις ὅλα τὰ χαρίσματα τοῦ στολίστου ἕναν καπετάνιο. Πρέπει νὰ γίνῃς καπετάνιος, Ἀντώνη.

—Ἐχομε καπετάνιο ἑξακουστὸ, τὴν ἀφεντιά σου, ἀποκρίθηκε τὸ σεμνὸ παλληκάρι. Γιατὶ λοιπὸν νὰ μιλάμε γιὰ τέτοια πράγματα;

Μὰ ὁ Δίπλας ἐπέμεινε.

Εἶχε τὸ λόγο τοῦ ποῦ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι. Καὶ συνέχισε:

—Ἀκού, Κατσαντώνη: Θὰ γίνῃς ἐπὶ ἀπὸ σήμερον ἀρχηγὸς τῶν παλληκαριῶν. Σοῦ πρέπει καὶ σοῦ στέκει ἡ ἀρχηγία. Μὴν πῆς ὅχι, θὰ με πικράνῃς. Τὸ εἶπα καὶ θὰ γίνῃ.

Ὁ Κατσαντώνης ὁμοῦ ἀνέκρινε: Ἦταν γενναῖος, μὰ ἦταν καὶ σεμνὸς. Σέβανται καὶ τιμοῦσε τὸ Δίπλα.

Μὰ κι' ὁ Δίπλας εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί του. Ἦταν κεφαλὴ ἀγύριστο. Κἀνὸν ποῦλεγε ἤθελε νὰ γίνεταί. Χωρὶς ποτέ λὲς ἀντιρρήσεις, γύρισε λοιπὸν στὰ παλληκάρια τοῦ καὶ φώναξε:

—Εἴστε σύμφωνοι, συντρόφοι;

—Σύμφωνοι, σύμφωνοι, καπετάνιε, φώναξαν οἱ κλέφτες.

Κι' ἔτσι ὁ Κατσαντώνης δὲν ἔφερε πειὰ καμμιὰ ἀντίρρηση. Ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγίαν τῶν παλληκαριῶν, χωρὶς ἔννοια ν' ἀπομακρυνθῇ κι' ὁ Δίπλας ἀπὸ τὸ μικρὸ σῶμα.

Β'.

Μόλις ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγίαν τῶν παλληκαριῶν τοῦ Δίπλα ὁ Κατσαντώνης, ἡ πρώτη του δουλειὰ, ἡ πρώτη του φροντίδα ἦταν νὰ αὐξήσῃ τὸν ἀριθμὸ τῶν πολεμιστῶν του.

Εἶχε σχέδιον μεγάλου ὁ νεαρὸς κλέφτης. Καὶ τὰ σχέδιά του αὐτὰ δὲν μπορούσαν νὰ πραγματοποιηθῶν μὲ μιὰ χούφτα παλληκαριῶν.

Μὲ λίγους ἐξ ἄλλου συντρόφους διέτρεχε τὸν κίνδυνον, ὅσο γενναῖος κι' ἂν ἦταν κι' αὐτὸς κι' οἱ ἄνδρες του, νὰ ἐξοντωθῶν ἀπὸ τοὺς Τούρκους, πέφτοντας σὲ καμμιὰ ἐνδρα ἰσχυρὸ ἐξοπλισμὸ καὶ σώματος.

Ἦξερε καλὰ ὁ Κατσαντώνης, ὅτι ὁ Ἀλὶς δὲν θα τὸν ὤφειλε νὰ ἡσυχάσῃ. Θὰ τὸν κυνηγοῦσε μετὰ λύσσα, θάστελνε ἐναντίον του τοὺς πρὸς φημισμένους ὁπλαρχηγούς του. Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ χάνῃ καιρὸ.

(Ἀκόλουθ)

Ὁ Ἀλὶ Πασσᾶς στὸ σεράι του

ΙΤΑΛΙΚΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

“ΕΙΜΑΙ ΙΚΑΝΗ ΓΙΑ ΟΛΑ!...,”

Ὁ θράδυ ἐκείνο ἤμουν πολὺ στενοχωρημένος, ὅταν μπήκα στὸ μικρὸ γαλακτοπωλεῖο, ὅπου συνήθιζα νὰ δεπνῶ οἰκονομικά.

Περνοῦσα μιὰ μεγάλη οἰκονομικὴ στενοχωρία, ἡ κακοτυχία μετὰ ἀκολουθοῦσε σάν τὸν ἱστικὸ μου σ' ὅλες μου τίς ἀπελπισμένες προσπάθειες γιὰ νὰ διορθώσω τὴν κατάστασί μου. Καὶ τὸ φαρμακερὸ κρύο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο με προστάτευε πολὺ λίγο, τὸ ἐλαφρὸ παλτό μου, ἔκανε πῶς μαῦρες καὶ θλιβερὲς τίς σκέψεις μου.

Ἐρρίξα ἓνα ἀδιόφορο βλέμμα στοὺς συνηθισμένους πελάτες τοῦ φτωχικοῦ καταστήματος καὶ κτύπησα νὰ διαλέξω ἓνα τραπέζι γιὰ νὰ καθίσω, ὅταν ἔξαφνα τὰ μάτια μου ἔπεσαν σὲ κάποιον ποῦ καθόταν σὲ μιὰ γωνιά κι' ἔτρωγε.

Ἦμουν γιὰ μιὰ στιγμὴ διστακτικὸς, ἔπειτα ἐτράθηκα πρὸς τὸ τραπέζι τοῦ κι' ἀπλάσα τὸ χέρι μου.

—Εἶνε δυνατόν; εἶπα. Ἐδῶ ἐσὺ, Ἐρνέστο; Μήπως περιμένεις κανένα;

—Ὀχι. Τότε μπορῶ νὰ καθίσω κοντά σου;

Ἐκάθησα ἀπέναντί του καὶ παρατήρησα ὅτι ὁ φίλος μου εἶχε ἀλλάξει πολὺ. Τὰ ρούχα του ἦσαν τριμμένα, τὸ ὄφος του κουρασμένο καὶ στὸ βασανισμένο πρόσωπό του ἡ ρυτίδα τῆς ἀνίσης εἶχαν κάμει μεγάλες καταστροφές. Τὸν κύτταξα κι' ἔμεινα ἀναδεδ.

Ἐκεῖνος χαμογέλασε πικρὰ καὶ εἶπε:

—Ἡ ἐκπληξίς σου εἶνε φυσικὴ. Ἀλλοιῶς με γνωρίζεις κι' ἄλλοις με θλίπτεις, τώρα. Ἀλλὰ ὁ πικρὸς τόνος τῆς φωνῆς μου δὲν θὰ σὲ παραξένευε, ἂν ἦξερες τὴν ἱστορία μου!...

—Ἐ, λοιπὸν, ἀπάντησα, ἂν δὲν εἶνε ἀδιακρίσια, διηγήσου μου αὐτὴν ἱστορία. Προβλέπω ὅτι θὰ εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρουσα, ἂν μοῦ ἐξηγήσεις γιὰ ποῖο λόγο ὁ Ἐρνέστος Σερμπόνι, ὁ νεαρὸς περὶ εἰσαγγελεύς τῆς Ἰταλίας, μετὰ τὸ εὐρύτατο μέλλον, θρίσκειται σ' αὐτὸ τὸ φτωχικὸ γαλακτοπωλεῖο.

Ὁ Ἐρνέστος Σερμπόνι ἀναψε ἓνα σιγαρέττο, ἔβρισε μερικὲς στιγμὲς σκεπτικὸς κι' ἔπειτα ἀρχίσε τὴν ἀφήγησί του, μετὰ τὸν ποῦ ἔδινε τὴν ἐντύπωση πὺς ἔρχεται ἀπὸ μακριὰ:

—Ἦμουν, ὅπως εἶπες, ὁ νεαρὸτερος εἰσαγγελεύς τῆς Ἰταλίας, καὶ τὸ μέλλον ἀνοιγόταν μπροστὰ μου εὐρύτατο, ὅταν με γνωρίζεις... Ἐνὰ πρῶτὸν διδάσκαλὸς στὸ γραφεῖο μου τίς ἐφημερίδες, ἡ προσοχή μου ἐσταμάτησε στὴ φωτογραφία μιᾶς γυναίκας. Ἡ νέα καὶ ὀρασιώτῃ ἐκείνη γυναῖκα, ἂς ποῦμε ὅτι λεγόταν Ἀλμπινα Ροζέττι, γιὰ νὰ μὴ σοῦ φανερῶσθὸ τὸ ἀληθινὸ ὄνομά της, εἶχε σκοτώσει τὸν ἄντρα της!...

Τὰ πράγματα αὐτὰ εἶνε πολὺ συνηθισμένα σήμερον, ὥστε τὸ ἐνδιαφέρον μου δὲν ὠφέλιτο στὸ γεγονός αὐτὸ καθ' ἑαυτό. Τὰ χαρακτηριστικά ὁμοῦ τῆς δημοσιευμένης φωτογραφίας, μ' ἔκαναν ν' ἀναγνωρίσω στὸ πρόσωπό της συζυγοκτόνου τὴν ἀντιγραφή τῆς ὁποίας εἶχα μετὰ πάθος ἀγαπήσει ἐπὶ ἓνα ὀλόκληρο χρόνιο!...

Μιὰ μέρα ἔπαψε ξαφνικά ν' ὀργεταί στὴ μικρὴ γκαρσονιέρα ποῦ εἶχα νοικιάσει γιὰ τὰ ραντεβού μας καὶ τὰ τελευταῖα λόγια ποῦ μοῦ εἶπε ἔμειναν χαραγμένα στὴ μνήμη μου:

—Ἡ ζωὴ μου αὕτῃ με στενοχωρεῖ πολὺ, ἀγαπημένη μου!... Μοῦ εἶχε ψιθυρίσει σ' αὐτὴν, κατὰ τὴν τελευταία μας συνάντησι, δὲν ἔξερες ποῖα εἶμαι, μολοντὶ σ' ἀφήσα νὰ καταλάβῃς ὅτι εἶμαι παντρεμένη... Εἶμαι κουρασμένη πειὰ ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωὴ, ποῦ κἀνὸν ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνδρός μου. Βαρέθηκα νὰ λέω διαρκῶς πᾶντα καὶ νὰ κρύβω τὴν ἀγάπη μου. Θέλω νὰ γίνω δική σου ἀπερὰ καὶ ἐξ ὀλοκλήρου!... Γιὰ νὰ γίνῃ ὁμοῦ αὐτὸ, πρέπει νὰ μείνω προσηγομένης ἐλευθέρῃ!... Καὶ θὰ τὴν ἀποχτήσω τὴν ἐλευθερίαν μου, ἀγάπη μου, σοῦ τ' ὀρκίζομαι!... Θὰ γίνω ἀποκλειστικὰ δική σου καὶ γιὰ νὰ τὸ κατορθώσω, νιώθω πῶς δὲν θὰ ροθῶ τίποτε, τίποτε δὲν ἀπὸ καμὴ νὰ ὑποχωρήσω... Εἶμαι ἱκανὴ γιὰ ὅλα!...

Αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα της λόγια καὶ στὸ διάστημα τῶν ἑξ ἀτελείωτων μηνῶν ποῦ εἶχε πᾶναι νᾶρκεται νὰ με θλίπῃ, θυμῶνουν πάντα τὴν ἰδιόρρυθμὴ αὐτὴ γυναῖκα κι' ἐξακολουθοῦσα νὰ τὴν ἀγαπᾶ ὅσο καὶ νὰ τὴν περιμένω πάντα.

Ἀπολιθωμένος λοιπὸν καὶ μετὰ τὴν καρδιά σφιγμένη ἀπὸ τὴν μεγάλη μου συγκίνηση, κύτταξα μετὰ ἀπελπισίας τὴ φωτογραφία τῆς φόνισσας, κι' ἡ φαντασία μου ἀναπαριστοῦσε τὸ δρόμο ποῦ εἶχε συμβῇ.

Ἐκεῖνος χαμογέλασε ἀμφοβόλῃ, ἡ Ἀλμπινα εἶχε προσπ-

θῆρει ν' ἀνακτήσῃ νομίμως τὴν ἐλευθερίαν της, νὰ πάρῃ διαζύγιο ἐπὶ αὐτῇ κι' ἐπειθὴ δὲν τὸ κατόρθωσε, ἀπληλαγὴ μ' ἓνα φονοσπο το ἐμποδίο ποῦ τὴν χώριζε ἀπὸ μενα. ἔπαψε τὰ χέρια της στο αἷμα τοῦ συζυγοῦ της, γιὰ νὰ γίνῃ δική μου... Εἶμαι ἱκανὴ γιὰ ὅλα!... με εἶχε διαβεβαιώσει.

Ἡ ὑπόθεσις, τῆς ἐφτάσε στὸ κακοφυγιοδικεῖο καὶ μιὰ σκληρὰ τύχη θέλησε νὰ κατέχω ἐγὼ τὴν ἐορὰ τοῦ εἰσαγγελέως κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς δίκης της. Ἱερασα μερικὲς μέρες φρικτῆς ἀγωνίας, μὰ σιγα-σιγα ξαναθῆκα ἀποτομα ὅλη τὴν ψυχική μου ἡρεμία. Εἶχα παρὶ τὴν ἀποφασί μου...

Ἐνὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σοῦ πῶ τί εἶδους ἦταν τὸ κατηγορητήριο μου κατὰ τὴ δική. Μάθε μόνον, ὅτι μετὰ τὴν ἀγορευσι μου, ὁ συνηγορὸς της ἐθεώρησε περιττὸν νὰ προύστη καὶ ἄλλα ἐπιχειρήματα ἀπὸ ὅσα εἶχα παρατάξῃ ἐγὼ ὑπὲρ τῆς κατηγορουμένης...

Μετὰ ἐκείνη ἐπιδειξιοτήτα εἶχα μεταβάλῃ τὸ κατηγορητήριό μου σὲ ὑπερασπιστὴ τῆς ἐνόχου, ὁ ἕνας πανηγυρικὸ των γυναικῶν ποῦ σκοτώνουν τοὺς συζυγοὺς των, ὅταν δὲν τοὺς ἀγαποῦν κι' ἐκεῖνοι δὲν θέλουν νὰ τοὺς δώσουν διαζύγιο...

Ὁ συνηγορὸς της ἐπεκαλεσθῇ ἀκριβῶς τὰ ἐπιχειρήματά μου γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀθώωσι τῆς πελάτιδος τοῦ κι' οἱ ἐνορκιοι κατὰ τὴν ἀποφασί τοῦ ἀπορροδοκῆται στάσι μου, ἀναγκάστηκαν νὰ τὴν ἀθώωσουν!

Ὁ πρόεδρος ὁμοῦ τοῦ δικαστηρίου κι' οἱ ἄλλοι σύνεδροι, ὅταν ἐτέλεσε ἡ δίκη, δὲν παρέλειψαν νὰ σχολιάσουν δυσμενέστατα τὴν ὑποπὴ στάσι ἐνὸς εἰσαγγελέως, ποῦ ἀπὸ κατηγορὸς εἶχε μεταβληθῇ σὲ συνηγορὸ μιᾶς φόνισσας. Τὸ πράγμα διεδόθη ἀπὸ στόμα σὲ στόμα καὶ πῆγαινε, ὅπως ἦταν φυσικό, νὰ παρῇ μορφή δικαστικοῦ σκανδάλου. Γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐκρήξι τοῦ σκανδάλου αὐτοῦ, ἔσπευσε νὰ ὑποβάλω τὴν παραιτήσι μου, τὴν ὁποία ἄλλωστε εἶχα ἐτοιμάσει πρὸς τῆς δίκης.

Τὸ μέλλον μου εἶχε καταστραφῇ, ἀλλὰ δὲν ἐλυπόμουναι γι' αὐτὸ, οὔτε μετανόουσα. Εἶχα σώσει τὴν γυναῖκα ποῦ ἀγαποῦσα κι' ὡς ἀμοιβή της προδοσίας τῶν ἐπαγγελματικῶν καθηκόντων μου, εἶχα ἀντικρύσει τὴν ὥρα ποῦ ἀπαγγελλόταν ἡ ἀθώωσι ἀπόφασι, τὰ δακρυσιμένα βλέμματα μετὰ ὅσα ἔμοιζαν νὰ εὐχαριστοῦσε Ἐκείνη ποῦ κατεῖχε τὸ ἐδῶλιο τοῦ κατηγορουμένου...

Ἐτὴν ἄλλη μέρα ἐπερίμενα τὴν πολυαγαπημένη μου στὴν γκαρσονιέρα μου, τὴν ὁποία εἶχα μάλιστα ἀνθοστολίσῃ γιὰ τὴν ὑποδοχή της...

Ὁ Ἐρνέστος Σερμπόνι διέκοψε μιὰ στιγμὴ τὴν ἀφήγησί του.

—Καὶ κεινὴ ἦλθε; ρώτησα.

—Φυσικά, ἦλθε!

Τότε, ἀγαπητέ μου, δὲν θλέπω νὰ εἶσαι καθὼς τοῦ ἀξιολύπητος καὶ δυστυχῆς, ὅπως εἶπες. Ἐβουλεύσε τὸ μέλλον σου, ἀλλὰ κέρδισες μιὰ ἀγάπη, ποῦ ὁμορφύνει τὴ ζωὴ σου.

Ὁ Ἐρνέστος με κύτταξε θυμωμένος καὶ εἶπε:

—Πράγματι θὰ ἤμουν πῶς ταχρός, ἂν τὰ πράγματα ἦσαν ὅπως τὰ νομίζεις. Ἀλλὰ γιὰ νὰ καταλάβῃς πόσο ταχρός εἶμαι, θὰ σοῦ ἐπαυλάξω τὰ λόγια ποῦ μοῦ εἶπε ἡ... πολυαγαπημένη γυναῖκά, γιὰ τὴν ὁποία κατέστρεψα τὴ ζωὴ μου. Μόλις μπήκε στὴν γκαρσονιέρα, νὰ με ποῖ κατ'ἐστῆρα τῆς ζωῆς μου. Μόλις μπήκε στὴν γκαρσονιέρα, νὰ με ποῖ κατ'ἐστῆρα τῆς ζωῆς μου. Μόλις μπήκε στὴν γκαρσονιέρα, νὰ με ποῖ κατ'ἐστῆρα τῆς ζωῆς μου. Μόλις μπήκε στὴν γκαρσονιέρα, νὰ με ποῖ κατ'ἐστῆρα τῆς ζωῆς μου. Μόλις μπήκε στὴν γκαρσονιέρα,

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ Η ΝΟΡΑ ΛΙΝΚΛ

ιατροδικαστής Τζώρτζ Κάμπεν μπήκε στο άμφιθέατρο της Ιατρικής σχολής, ενώ οι φοιτητές κι' η φοιτήτριας δρ-θαι τον χειροκροτούσαν. Χαμογελώντας μ' ικανοποίησι, υποκλίθηκε δεξιά κι' αριστερά, τακτοποίησε τις σημειώσεις του και στάθηκε λίγο άμυλτος, μέχρις ότου οι ακροαταί του να ξανακαθήσουν και να ήσυχάσουν. Μπροστά, κάτω ακριβώς από την έδρα του, πάνω στο μεταλλικό τραπέζι, βρισκόταν το πτώμα μιας γυναίκας. Ήταν σκεπασμένο μ' ένα λευκό πανί κι' ήταν το μόνο ύφασμα που προστάτευε τη γυμνότητά του.

Οι φοιτητές μ' αδιαφορία, χωρίς καμιά συγκίνηση, περίμεναν ν' ακούσουν την ομιλία του δόκτορος Κάμπεν. Μια ύπεροχη ξανθή φοιτήτρια φλερτάριζε με τον συμφοιτητή που καθόταν απέναντί της. Ένας άλλος είχε βρή την ευκαιρία μέσα στο θόρυβο που είχε δημιουργηθεί, να κανονίσει ένα ραντεβού με τη φίλη του. Ο Ιατροδικαστής, μ' άργες κινήσεις, φόρεσε την πάλευκη μπλούζα του, πέρασε τα λαστιχένια γάντια του κι' έκανε νόημα στους βοηθούς του να τραβήξουν από το πτώμα το σεντόνι. Οι φοιτητές κύταξαν με περιέργεια το πάλευκο σώμα της πεθαμένης, τ' όμορφο πρόσωπο και τα πλαστικά χέρια.

Η νεκρή έμοιαζε σαν ένα υπέροχο αγαλμα, ενός διάσημου γλύπτη. Πρώτη φορά μέσα στ' άμφιθέατρο είχε παρουσιαστεί ένα τέτοιο σώμα. Όλα τα πτώματα, πάνω στα οποία οι χειρουργοί του μέλλοντος εξηκούσαν, ήταν δυστυχισμένων και φτωχών ανθρώπων χωρίς συγγενείς, χωρίς φίλους που πέθαιναν στο δρόμο ή στα νοσοκομεία των πόλεων. Γι' αυτό κανείς πριν από το μάθημα δεν είχε ανασηκώσει το σεντόνι για να δει το πτώμα της αγνώστου, που θα χρειαζόταν για τη διδασκαλία εκείνης της μέρας.

Και νά, ξαφνικά σ' όλο το άμφιθέατρο, πέρασε ένας ψιθύρος θαυμασμού γι' αυτή την ανώνυμη γυναίκα που καθώς έλεγε, είχε προτιμήσει τόσο νέα το θάνατο.

—Ήθελα να είχα τα μαλλιά της! παρατήρησε με ζήλεια μια κίτρινη κι' αδύνατη φοιτήτρια σαν σκιάχτρο. —Εγώ θα προτιμούσα να έχω το σώμα της! ψιθύρισε μια συνάδελφος της ραχητικής και με τεράστια γυαλιά μυωπίας.

—Εγώ είμαι ευχαριστημένη όπως είμαι! δήλωσε με περσισιά μια αποκρουστική γεροντοκόρη, που μασούσε αδιάκοπα τσιγάρες κι' έριχνε γύρω της φθονερά βλέμματα. —Ένας βοηθός του Ιατροδικαστού χάιδεψε αφηρημένος τα ξανθά μαλλιά της νεκρής. Ο δόκτωρ Κάμπεν του έριξε μια διαπεραστική ματιά, που τον έκανε να κοκκινίσει. —Επειτα γύρισε πρὸς τοὺς φοιτητὰς κι' άρχισε νὰ τοὺς ἐξηγῇ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο γίνεται τὸ ἀνοίγμα τοῦ στήθους. Τὴν ἴδια στιγμή ἀνάψαν πάνω ἀπὸ τὸ μεταλλικὸ τραπέζι τὰ πολύφωτα. Ο ἰατροδικαστὴς πήρε τὸ κοφτερὸ νυκτερί στὰ χέρια του, τὸ στήριξε στὸν ἀλαβάστρινο λαμπὸ τῆς νεκρῆς, ἔπειτα μὲ γρήγορες καὶ σταθερὲς κινήσεις, άρχισε νὰ σκίζῃ τὸ δέρμα, νὰ καθαρῇ τὴν νεύρα καὶ τοὺς ἰστούς καὶ τέλος ν' ἀνοίγῃ μιά μεγάλη τομή στὸ λευκὸ στήθος.

Ένας πρωτόπρεμος φοιτητής είχε γλωμιάσει. Κάποιος άλλος είχε ανοίξει με τρυφερό το μάτι του.

Ο καθηγητής αδιάφορος συνέχιζε τη διδασκαλία του. —Αὐτὴ ἡ γυναίκα τοὺς εἶπε, παρακάλεσε πεθαίνοντας νὰ βολοαίσωσιν τὴν καρδιά της καὶ νὰ τὴ στείλῃ στὸ φίλο της. Σεβάσθηκα τὴν τελευταία θέλησή της καὶ θὰ τὴν πραγματοποιήσω. Εἶνε γιὰ σὰς μιά ευκαιρία γιὰ νὰ παρακολουθήσετε αὐτὴ τὴ δουλειά πάνω σ' ἕνα τόσο νεανικὸ σῶμα.

Μία νεκρική σιωπή ἀκολούθησε τὰ λόγια του. —Όλοι αὐτοὶ οἱ νέοι κι' ἡ νέες πού δὲν εἶχαν περάσει τὰ εἴκοσι χρόνια, εἶχαν ἀνρότητα συγκινήσει. Ο Κάμπεν προσπάθησε νὰ τὸν κάνει νὰ συγκεντρώσουν τὸ μυαλό τους στὸ μάθημα. —Εξασκοῦνται λοιπὸν νὰ τοὺς ἀναπτύσσει διάφορες ἱατρικὲς θεωρίες, ἐνῶ συγχρόνως ἀνοίγει περισσότερο τὸ στήθος τῆς νεκρῆς, ἔπειτα τὸ παγωμένο κρέας μὲ τὴς μεταλλικὲς λαβίδες κι' ἔδινε διαταγὰς στοὺς βοηθούς του. Ξαφνικά, μιά άγρια φωνὴ παράφρονος τάραιε τὴ βαθειά σιωπὴ κι' ἔκανε τοὺς φοιτητὰς νὰ φρικιάσουν.

—Θὰ τιμωρηθῇ σκληρὰ, Τζώρτζ Κάμπεν, γι' αὐτὸ πού ἔκανε!

Ένας ἄνθρωπος εἶχε μὴ ἑξάλλος στὴν αἰθουσα τῆς διδασκαλίας καὶ πρὶν νὰ προλάβουν νὰ τὸν ἐμποδίσουν, φωνάζοντας αὐτὰ τὰ λόγια, εἶχε ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ ἱατροδικαστοῦ καὶ τὸν εἶχε κυλίσει ἀναίσθητο μὲ δυὸ τρομακτικὲς γροθιές. —Επειτα, μὴ ξέροντας τί κάνει, τοῦ ἄρπαξε τὸ νιστέρι ἀπὸ τὰ χέρια του κι' άρχισε νὰ τὸν κομματιάξῃ μ' αὐτὸ μ' άγρια λύσσα φωνάζοντας:

—Εἶσαι ἕνας δολοφόνος! Ένας κακοδύρος! Πρέπει νὰ λείψῃς ἀπὸ τὴ ζωὴ!

Μάταια οἱ φοιτητὰς προσπάθησαν μὲ δυνατὰ χτυπήματα νὰ τὸν ἀποσπᾶσουν ἀπὸ τὸ νεκρὸ πειὰ καθηγητὴ τους. Ο ἑξάλλος ἄνθρωπος εἶχε ἥράκλειο δύναμη.

Τὸ ἀμφιθέατρο τώρα παρουσίαζε τὸ ἑσωτερικὸ ἑνὸς φρενοκομείου.

Οἱ φοιτητὰς φώναζαν, ἡ φοιτήτριας στρίγγιζαν ἀπὸ τὸν πόνο τους καὶ μερικὲς εἶχαν λιποθυμήσει. Ο ἄγνωστος, μὲ βουτηγμένα τὰ χέρια στὸ αἷμα τοῦ θύματός του, στήριξε τὴν πλάτη του στὴν ἑδρά του καθηγητοῦ, κύταξε σὰν χαμένος γύρω του κι' άρχισε ν' ἀνασαινὴ βαρειά, ἐνῶ κρύος ἰδρώτας κυλούσε σὲ κίτρινο πρόσωπό του. Τὰ μάτια του ἔπλεαν τέλος στὸ κομματιασμένο πτώμα τῆς ὁμορφῆς γυναίκας. Ήταν τόσο πραγματικὸ τὸ ὄψος του, ὥστε ὅλοι ἀπισθοχώρησαν μὲ φρίκη, βέβαιοντας ὅτι ἀκόμη κρατοῦσε στὰ χέρια του τὸ ματωμένο νιστέρι.

Εκείνη τὴ στιγμή ἀκούστηκαν ἀπὸ τὸ δρόμο ἡ διαπεραστικὲς σειρήνες τῶν αὐτοκινήτων τῆς ἀστυνομίας.

Ένας κλητήρας, τοῦ Παινεπιστημίου, εἶχε τηλεφωνήσει στὸ πλησιέστερο τμήμα κι' εἶχε καλέσει τοὺς πόλιςμαν. Οἱ ἀστυφύλακες ὑπῆκαν τρέχοντας στὸ ἀμφιθέατρο, μὰ στάθηκαν μὴν στιγμή ἑξαπνοσημένοι.

Στὸ πρόσωπο τοῦ ἐγκληματῆ εἶχαν ἀναγνώσει τὸν διάσημο ἀστυνομικὸ Μῶρις Νόρντεν. Δὲν τοῖς μούσαν νὰ πλησιάσουν καὶ νὰ τὸν συλλάβουν! —Επειτα ὅλ' αὐτὰ τοὺς φωνάζονταν τόσο παράξενα! Τὰ κομματιασμένα σῶμα αὐτῆς τῆς ὁμορφῆς γυναίκας τὸ ματωμένο πτώμα τοῦ ἱατροδικαστοῦ, τὸ ἑξάλλο ὄψος τοῦ ἀνυτέρου τους κι' αὐτὸ ἀκόμη τὸ πανδαιμόνιο τῶν νεαρῶν φοιτητῶν.

Πέρασαν λοιπὸν ἀρκετὰ λεπτὰ ὥς νὰ συνέλθουν. Πρῶτος ἀνέκτησε τὴν ψυχραιμία του ὁ ὑπαστυνόμος —Εμερσον, Μ' άργὸ βήμα προχώρησε ὡς τὸν Μῶρις Νόρντεν κι' ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὴν ὀμὸ τοῦ δολοφόνου.

—Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σὲ συλλάβω, Μῶρις, τοῦ εἶπε μὲ συμπάθεια.

Ο νετεκτικὸ πέταξε πάνω στὸ πτώμα τοῦ Κάμπεν τὸ ματωμένο νιστέρι. —Επειτα πήρε τὸ σεντόνι, σκέπασε τὸ γυμνὸ σῶμα τῆς νεκρῆς καὶ χωρίς νὰ φέρῃ καμμία ἀπίστασι, ἀκολούθησε τοὺς ἀστυνομικοὺς ἀπὸ τὴ φρίκη τους, θῆλκαν ἀπὸ τὸ ἀμφιθέατρο, μὴ μὴν νὰς ἐξηγήσουν τὰ αἵτια αὐτοῦ τοῦ συνταραχτικοῦ θόρυβου. Φαντασθῆτε ὥστόσο τὴν κατὰπλῆξί τους ὅταν τὴν ἑλθε μέρᾳ οἱς ἐφημερίδες ἔδωκαν δημοσιευμένη ὅλη αὐτὴ τὴν ἀνατριχιαστικὴ ἱστορία καὶ τὸ τραγικὸ τέλος της.

Ο Μῶρις Νόρντεν, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ καλοὺς ἀστυνομικοὺς τοῦ Νέου Κόσμου, εἶχε τρυφερὲς σχέσεις μὲ μιά χορεύτρια ἑνὸς ἀριστοκρατικοῦ νυχτερινοῦ κέντρου. Τὸ εἰδύλλιο τοῦ εἶνε ἄρχισε ἕνα βράδυ, πού ὁ ἀστυνομικὸς πασακολουθώντας ἕνα διάσημο λωποδότη, εἶχε ἐπισκεφθῇ αὐτὸ τὸ κέντρο κι' εἶνε γνωρισθῇ μὲ τὴς ἀρτίστες του, χωρίς νὰ τοὺς δηλώσῃ τὴν ταυτότητά του. Ἡ Νόρα Λίνκλ, ἡ τραγικὴ χορεύτρια, τοῦ εἶπε καὶ νὰ νει μεγάλη ἐντύπωση καὶ τὴν προσκάλεσε στὸ τραπέζι καὶ πιῶν μιά μπουτίλα σαμπάνια. —Εἶσι γνωρῶστικαν καλύτερα καὶ τὰ ἑξημερήματα ὁ Μῶρις Νόρντεν τὴ συνάδουσε στὸ σπῆς της.

Απὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ πέρασαν ἕνας χρόνος. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ ἀστυνομικὸς μὲ τὴς ἀπασχολήσεις του δὲν εἶχε μὴν ρεσεῖ νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ, παρὰ μόνον ἅγις φορές καὶ νὰ τὴν σκεδάσῃ μαζί της. Ὡστόσο εἶχε καταλάβει ὅτι τὴν ἀγαποῦσε κι' ὅτι ἡ συντροφιά της τὸν ἐξεκούραζε ἀπὸ τὴς σκοτούρες τοῦ ἐπαγγέλματός του.

Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν ἀπελπίσιν του, ὅταν μιά μέρα ἔπαιε ὅτι ἡ χορεύτρια εἶχε πεθάνει ξαφνικά σ' ἕνα νοσοκομείο! —Εἶπε τρεε ἀμέσως ἐκεῖ πέρα κι' ὕστερα ἀπὸ ἐπιμονὲς ἀνακοίνωσης κατάρθωσε νὰ μάθῃ ἀπὸ τὴς νοσοκόμας ὅτι ἡ Νόρα Λίνκλ εἶνε νεκρή. (Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 655)

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

(Συνεχία τοῦ «Κόρητος Μοντεχρήστου»)

(Συνεχία ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Φθάνοντας ὅμως κοντὰ στὸ χωριὸ Βαλιούλ, οἱ δραπετὰι εἶδαν στὴν ἐξώπορτα τοῦ φωτισμένου πανδοχείου τὰ δυὸ ἄλσπρα τοῦ μπαρμπα-Ιακώβου. Ήταν πραγματικὸ εὐτόχημα γι' αὐτοὺς ἡ παρουσία τῶν δυὸ αὐτῶν εὐγενῶν ζώων καὶ θέλησαν νὰ τὰ ἀρπάξουν...

Αὐτὸ προηγουμένο κεφάλαιο, μάθαμε ἥδη τί τοὺς συνέβη καὶ τώρα προχωροῦμε στὴ συνέχεια τῆς διηγήσεώς μας.

Ο Βενεδέττο, ἐφεύγοντας τὴ σφαῖρα τοῦ ἀμαξηλάτου, πρὸς τὴν καλὰ κινούμενη πρὸς τὸ θάθος τῆς κλεισοῦρας. Ἀχρεῖος ὅμως πάντα, δὲν νοιάστηκε καθόλου γιὰ τὴν τύχη τοῦ Σανσέλμο. Μ' ἕνα σουβλερὸ ἔξλο κεντοῦσε διαρκῶς τὴ ράχι τοῦ ἀλδίου του καὶ τὸ εἶχε νὰ ταχύνῃ τὸν καλποσμιό του.

Λατράρουνε κι' ἀγωνιοῦσε ἀκατάπαυστα, ὁ Βενεδέττο. Δὲν ἔλειπε τὴν ὥρα ποτε νὰ θῇ ἀπ' τὴν κλεισοῦρα καὶ νὰ φτάσῃ στὸ Μπωσέ. Οὐτε σκεπτόταν καθόλου τὴ φτωχὴ του μητέρα κι' ἀδιαφοροῦσε ὁλότελα γιὰ τὸν πόνο της καὶ γιὰ τὴς ὀδυνηρὲς ἐκπλήξεις τοῦ τῆς περιμέναν. Γιὰ ἕνα μόνον νοιάζονταν: Πότε νὰ σταθῇ τὸ γρηγορώτερο καὶ πὼς νὰ τῆς ἄρπάξῃ τὰ χρήματα, πρὶν προλάβουν νὰ τῆς τ' ἀρπάξουν οἱ καλόγηροι!

Κι' ὁ Σανσέλμο μὲ τὴν κυρία Δαγκλάρ τώρα τὸν ἴδιο δρόμο ἀκολουθοῦσαν. Κάλπαζαν κι' αὐτοὶ πρὸς τὴν ἐξοδο τῆς κλεισοῦρας καὶ πρὸς τὸ Μπωσέ. Κάπου ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας μόνον, εἶχε προλάβει νὰ προπορευτῇ ὁ Βενεδέττο...

Μισὴ ὥρα εἶχε περάσει. Ο Βενεδέττο, κεντώντας διαρκῶς τὸ αἰμάτωστο ὑπόζυγιό του, κατάρθωσε νὰ θῇ ἐπιτέλους ἀπ' τὴν ἐπικίνδυνα στενά. Βρισκόταν στὸν κάμπο, τώρα. Μὰ πλησιάζοντας τὰ πρῶτα σπίτια τοῦ Μπωσέ, ἀναγκάστηκε νὰ πηδήσῃ ἔρπης, γιατί τὸ ἀποκαμωμένο ἄλσρο τὸν κλονίζονταν. Δὲν μποροῦσε ἄλλο νὰ προχωρήσῃ, καὶ παρὰ τὴς παρορμήσεως τοῦ Βενεδέττο ἐξαπλώθηκε στὴ χλόη ἀφρίζοντας καὶ χρεμετίζοντας μὲ τὸνεμένη ἀγωνία.

Ο δραπετὴς τὸ παράτησε ἀσπλαχνα, νὰ κοιτᾷ ἐξαπλωμένο. Δὲν εἶχε καιρὸ νὰ γάνῃ σὲ ζωοφίλες περιποιήσεις. Κύταξε στὸν οὐρανὸ καὶ τὸν εἶδε ἀσέληνον, καθαρὸν πειὰ ἀπὸ σύννεφα καὶ φωτισμένον ἀπ' τὴν ἀμυδρὴ ἀταύγειαν τῶν ἀστέρων.

Καμιά κίνηση, γύρω του. Ἀπόλυτη σιγαλιά, στὴ νύχτα. Ο Βενεδέττος ἀέρας εἶχε κοπάει, τὰ μακρινὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ ἦσαν κακοκτενιὰ καὶ πότε-πότε ἀκούγονταν τὸ γαῦγισμα τῶν σκυλιῶν.

Σκέφτηκε τότε τὸν Σανσέλμο. —Εἰςάπαντος θὰ εἶχε συλλληφθῇ ἐκεῖνος. Κ' οἱ διώκται τοὺς εἶχαν δῆ ὅτι οἱ δραπετὲς ἦσαν δύο. Ἀρραλὰς λοιπὸν, θὰ κυνηγοῦσαν τώρα καὶ τὸν ἴδιο. Κι' ἀνατρίχιασε ὁ Βενεδέττο, ἀπ' τὴ σκέψι του αὐτῇ!

Ὡστόσο, άρχισε νὰ θαδίζῃ γρήγορα πρὸς τὸ χωριὸ. Μιά ἐλπίδα τὸν παρηγοροῦσε: Μήπως στορεφόντουσαν οἱ διώκται τοῦ πρὸς τὴ Μασσαλίνα, νομίζοντας ἀπὸ τὴν ἀσκήσι τὴν κατεύθυνσιν τοῦ πρὸς τὸ Μπωσέ...

—Εἶπασε πειὰ στὰ πρῶτα σπίτια τοῦ χωριοῦ ὁ Βενεδέττο, ὅλ' αὐτὸ δὲν μῆκε μέσα σ' αὐτό. Σύμφωνα μὲ τὴς ὑποδείξεις τοῦ Σανσέλμο, ἔκανε ἕνα μεγάλο κύκλο κι' ἔφτασε στὴν ἀντίθετη ἄκρη τοῦ χωριοῦ.

Χαρὰ ἀνεκλάλητη πλημμύρισε τότε τὰ στήθη του: Εἶδε κοντὰ του σχεδόν, τὸ μικρὸ καθιστοστάσιο, τὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ καὶ πλάι της ἕνα διάφορο σπιτάκι μὲ σιδερένιον σταυρὸ στὴν κορυφὴ του!

Καμιά ἀμφιβολία δὲν τοῦμεινε, τότε. Τὸ διάφορο σπιτάκι μὲ τὸν σταυρὸ, θὰ ἦταν ἀσφαλὲς τὸ πρεσβυτέριο. Καὶ μέσα σ' αὐτό, βρισκόταν τὸ ἐκατομύριο τῆς μητέρας του.

Ἡ κυρία Δαγκλάρ, παρακινημένη ἀπ' τὴς ἐπὶ τῆς ἐρωτήσεως τοῦ παιδιοῦ της—ἐκεῖ στὸ κάτεργο—τοῦ εἶχε περιγράψει μὲ λεπτομέρειες πὸ βρισκόταν τὸ δωμάτιό της.

Τῆς εἶπε πῆ, στὴ φυλακή:

—Καὶ πού θὰ κοιμηθῇς, μητερούλα μου, ἀπάνου;... Θὰ ἤθελα νάχα μιά ἰδέα, γιὰ νὰ πετάξῃ ἡ φαντασία μου κι' ἡ ψυχὴ μου ἀπάνου

Ἡ γρηὰ Μάθου

ἀπ' τὸν ὕπνο σου!

Κ' ἡ δύστυχη μητέρα, συγκλονισμένη ἀπ' τὴ συγκίνησί της, τοῦ εἶπε πῆ ὅλες τὴς λεπτομέρειες. Θέλοντας νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴ φιλόδοξη (!) περιέργειαν τοῦ παιδιοῦ της, φλυάρησε ἀσυγκράτητα δίνοντάς του ἐστὶ πολὺτιμες πληροφορίες γιὰ τοὺς ἀτίμους σκοπούς του. Ὡς καὶ γιὰ τὸν θαρὺ ὕπνο τῆς γρηὰ-Μάθους ἀκόμη τοῦ μῆλσε, καταλήγοντας μὲ τὸ χαρακτηριστικόν:

—Καὶ σφαῖρα κανονιοῦ νὰ σκάσῃ πλάι της, παιδί μου, ἐκεῖνη πάλι δὲν θὰ ἐνυπνίσῃ!

Κι' ὁ Βενεδέττο, μὲ ἀπληστα μάτια λαγωνικοῦ ἐξετάζοντας τὰ «καταπότια», συλλογιζόταν ἐντωμεταξύ ὅλες αὐτὲς τὴς χρησιμώτατες γιὰ τὸ σχέδιό του λεπτομέρειες...

—Νά, ἐκεῖ θὰ εἶνε τὸ δωμάτιό της! μουρμούρισε ἐπιτέλους μὲ λαχτάρα. —Εκεῖ στὸ ἀκρινὸ πρὸς τ' ἀριστερὰ παράθυρο!

Γλύστρησε ἀδούρβα, σὰν μαῦσος ἡσκίος μέσα στὴ μαῦρη σκοτεινία, κι' ἔφτασε κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο ἐκεῖνο.

Τριγυρισμένο ἀπὸ κῆπο τὸ πρεσβύτεριο, εἶχε ἀρκετὲς ἑλῆες κι' ὕψωροσάρα δένδρα πρὸς τὴν πλευρὰ τοῦ αὐτοῦ. Ο Βενεδέττος σκαρφάλασε σὲ μιά μυγδαλιά, πάτησε ἀπάνου σ' ἕνα πλαγία-στὸ κλωνάρι της κι' ἔφτασε ἀντίκρου στὸ παράθυρο.

—Ἀπλῶς τὸ χέρι του στὰ σάπια καὶ μισοκλονισμένα σχεδὸν ἀπ' τὸν σφοδρὸ ἀέρα παραθυροφυλλὰ. Δίστασε ὅμως λίγο καὶ τραυλίσαι:

—Ἡσυλὰ εἶνε μέσα... Κι' οὐτε καν φῶς καντηλιοῦ δὲν θγαίνει ἀπ' τίς χαραμίδες. Θὰ κοιμάται λοιπὸν ἐξάσπατος ἡ μητέρα μου!... Ἀν ἐνυπνίσῃ ὅμως;... Ἀν μὲ νοήσῃ;

Ἀνατρίχιασε. Κάτι τὸ καταχθόνιο πέρασε τὴ στιγμή ἐκεῖνη ἀπ' τὴ σκέψι του. Καὶ τέλος, πρόσθεσε χαμογελώντας διαβολικὰ:

—Μπὰ!... Θὰ τὴν πνίξω, πρὶν προλάβει νὰ μῆξῃ πολλὲς φωνές!...

—Εἶχας κατόπιν ἀποφασιστικὰ τὰ δαχτυλὰ του στὴς ἀραιωμένες κι' ἀδύναμες γρίλλες. Ἀπόσπασε δυὸ-τρεις. Ένα τρίμιον ἀκούστηκε τότε, ἀνατριχιαστικὸ ἴσως γιὰ τὸν Βενεδέττο, ἀλλὰ ἀνεπαίσθητο γιὰ τὴν κοιμισμένη θαθεῖα πλάσι γύρω του. Ποῖος θὰ νοιάζονταν γιὰ τοὺς μικροβρυβούς αὐτοῦς; καὶ γιὰ τοὺς ἄκουγε ἀκόμη ὕστερα ἀπ' τὴν θορυβώδη κοσμογαλασίαν τῆς ἀνεμοθούλλης;

Ο Βενεδέττο ἔχωσε τὸ χέρι του στὸ αἶμα κι' ἔστρωσε τὴ λαθεῖ τοῦ παραθυροφυλλοῦ. Τὸ παράθυρο ἄνοιξε. Μὲ σύντομο ἀλγὰ βίαιο σπρώξιμο, ἔβριξε καὶ τὸ τσάπ.

Σπάνια φιλοενοῦσε κανένας ἑξένο στὸ δωμάτιο αὐτὸ ὁ ἐφημέριος κι' ἐστὶ ὅλα ἦσαν παραμελημένα. Ἡ σεβάση ἄλλωστε ἰδιότης τοῦ ἐφημερίου κ' οἱ φίλησονται κάτοικοι τοῦ μικροῦ χωριοῦ προσφύλαγαν τὸ πρεσβύτεριο ἀπὸ κάθε κίνδυνο λωποδύτην. Κι' ἐστὶ, εἶχαν παραμεληθῇ τὰ μέτρα ἀσφαλείας σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

Ο Βενεδέττο ἔχωσε τὸ κεφάλι του μέσα στὸ σκοτεινὸν δωμάτιο κι' ἀφοργκράστηκε κρατώντας τὴν ἀναπνοή του...

Τίποτε!... Ἀπόλυτη σιγαλιά θαύλασε ἐκεῖ.

Πήδησε ἀδούρβα κατόπιν μέσα. Ἡ ἀστροπεγγὰ ἔριχνε καὶ σὰν φῶς ἄγιο καὶ σὰν διάσημη σκοτεινία, μέσα στὸ δωμάτιο. Ο Βενεδέττο εἶδε τὸ σῖδρο τοῦ κρεβάτιο πλάι του. Ἀπλῶς τὸ χέρι του καὶ ψαχολέψε ἀνάσφρα τὸ κρεβάτι. Τὸ ἔβριξε ἄδου.

Ἡ τύχη μὲ βοηθεῖ, ἀπὸψε! σάρκασε ὁ ἀπαίσιος. Δὲν θέλησε νὰ τάρω ἀνθρώπινη ψυχὴ στὸ λαμπρὸ μου!... Ἡ κακοκαρία θὰ ἐμπόδισε τὴν μητέρα μου, φαντασθῆτε, νὰ ἐκινῆσῃ ἀπ' τὸ Τουλόν!

Τὰ συνηθισμένα στὸ σκοτάδι μάτια τοῦ ἐξαγώσαν κατὰ τὸ ἀσπρουλὸ πλάι τοῦ κρεβάτι. Ήταν ἕνα ἀσημένιο κρητόηγιον μὲ κερὶ καὶ μὲ λίγα θαλασσοπράτα σκόρπια κοντὰ του.

Ο Βενεδέττο ψαχολέωντας, ἔπιασε μερικὰ στὸ χέρι του. Πῆγε κατόπιν στὸ παράθυρο, ἔκλεισε ξανά τὰ παραθυροφυλλὰ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΤΑ ΠΛΑΤΙΝΕΝΙΑ ΜΑΛΛΙΑ

ΟΝ τελευταίο καιρό, ο ιδιωτικός ντε-τέκτιβ Τζιμ Πούγκλντοπ ήταν πολύ στενοχωρημένος: Είχε καταστραφή σε μια άνοητη χρηματιστική επιχείρηση κι είχε μείνει απένταρος. Μά δεν ήταν αυτό μόνο. Γδ χειρότερο ήταν ότι βρισκόταν χωρίς πελατεία. Και τώρα, έπαιναν στην πόρτα του σπιτιού του υπήρχε μια μεγάλη επιγραφή, η οποία σκέπαζε μια άλλη μικρότερη με τ' όνομά του και το επαγγελματί του κ' η οποία με μεγάλα γράμματα έγραφε: «ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ΔΩΜΑΤΙΑ».

Η γυναίκα του, η Μάρθα, του είχε πει μ' άπονιά, όταν εκείνος τόλμησε να διαρτυρήσει:

—Τί θέλεις, λοιπόν, να πευνάσουμε; Θα νοικιάσουμε όλο το σπίτι και θα περιοριστούμε σε μιά-δυο κάμαρες.

Ο Τζιμ δεν απάντησε. Κι' αγανακτισμένος όπως ήταν, για να μη θύε την αναστάτωση του σπιτιού του—ή Μάρθα είχε μετατρέψει όλα τα δωμάτια σε κρεβατοκάμαρες, πήγε και κάθισε μελαγχολικός στα σκαλοπάτια της εισόδου κι' άρχισε να διαβάζει την εφημερίδα του. Ξαφνικά, καθώς διάβασε κάποια είδηση, ψιθύρισε:

—Διάβολε! Ο Χάκσο "Εντ" τώσκασε πάλι από τη φυλακή!

Ήταν φοβερό... Ο άνθρωπος αυτός, ένας απαίσιος εγκληματίας, δραπέτευε για πέμπτη φορά! Είχε λιμάρει την περασμένη νύχτα τα σίδερα του παραθύρου του κελιού του, το οποίο βρισκόταν στο τρίτο όροφο της φυλακής κι' είχε κατεβεί απ' εκεί με λουρίδες καλωμένες από τα σεντόνια του κρεβατιού του.

Ο Χάκσο "Εντ" επρόκειτο να δικαστεί για τον φόνο κάποιου φαρμακοποιού. Συνένοχος στο έγκλημα ήταν και η Νέλλυ Γκούς, το κορίτσι με τα πλατινένια μαλλιά, όπως την έλεγαν. Άλλα αυτή είχε κατορθώσει να ξεφύγει. Τώρα όμως η αστυνομία τους είχε επικηρύξει κι' όπως έγραφε η εφημερίδα, έδιναν χίλια δολάρια αμοιβή για τον Χάκσο κι' άλλα τόσα για τη Νέλλυ.

—Ε, και νάχα την τύχη να τους τσακώσω εγώ! σκέφθηκε ο Τζιμ.

Για να μπορέσει να σκεφθεί με την ήσυχία του, ο Τζιμ ανέθηκε στο γραφείο του. Άλλά μέσα στον ένθουσιασμό του, είχε ξεχάσει πως η γυναίκα του το είχε καταργήσει για να το μετατρέψει κι' αυτό σε κρεβατοκάμαρα προς ενοικίαση. Έτσι βρέθηκε μέσα σε μια γενική αναστάτωση. Τά έπιπλα του γραφείου του ήταν συγκεντρωμένα σε μια άκρη της κάμαρας, τα βιβλία του και τα πράγματα του γραφείου του θρισκόντουσαν σιθασμένα σε μια γωνιά, ανακατωμένα με γυναικεία είδη τουαλέτας, μυρωδικά, κοκκινάδια, κραγιόνια για τα χείλη και για τα φρύδια και χίλια δυο άλλα αντικείμενα.

—Άκουσε, Τζιμ, είπε η Μάρθα μόλις τον είδε. Η Ρούθ θα μείνει για λίγο καιρό σ' αυτή την κάμαρα, γιατί είναι οικονομικά στενοχωρημένη. Κι' αντί να με πληρώσει για την κάμαρα που της παραχωρώ, ωστόσο θρή δουλειά θα με βοηθή στο νοικοκυριό μου. Την κάμαρα που κρατούσε ως τώρα, θα την νοικιάσω αφού περισσεύει, καθώς και τη δική μας κρεβατοκάμαρα κι' έμεις θα κοιμόμαστε στο ντιβάνι της τραπεζαρίας.

Πριν από δεκαπέντε μέρες, η Μάρθα είχε πάρει τη Ρούθ ως οικότροφο κι' επειδή η νέα βρέθηκε ξαφνικά χωρίς δουλειά—η Ρούθ ήταν δακτυλογράφος—κι' έπομένως δυσκολευόταν να πληρώσει το νοίκι της, η πονόμυχη οικοδέσποινα της είχε κάνει την εύκολία αυτή.

Άλλά ο Τζιμ, αντίθετος από τη γυναίκα του, η οποία ήταν ξετρελαμένη με τη νέα, συναντών την συγκατακτική τους. Η Ρούθ ήταν μια ψηλή κι' αδύνατη κοπέλλα με γυυλούς ώμους και θαυσιμωμένο στήθος. Βαθόταν υπερβολικά, έπαιρνε πρόστιχες πόζες και το σιγάρο δεν έλειπε από τα χείλη της. Τα μαλλιά της είχαν ένα πασάλενο χρώμα και το σύνολο της έδειχνε έναν τύπο υπερμυστερικής νέας. Άλλά το χειρότερο ήταν ότι στο λίγο αυτό διάστημα που κατοικούσε κοντά τους, είχε πείσει την Μάρθα να βάλει τα μαλλιά της και να φορεσκή το ποσόσπό της. Τό αποτέλεσμα ήταν ότι η δυστυχισμένη Μάρθα είχε γίνει σωστή καρικατούρα κι' ο πιο δυστυχισμένος Τζιμ δεν

μπορούσε να συγκρατήσει το συναίσθημα της άθειας που τον έπιανε όταν έβλεπε τη γυναίκα του σ' αυτά τα χάλια.

—Τί στέκεις και κυττάξεις γύρω σου σαν ήλιος; ρώτησε η Μάρθα άπτόμα. Άφου είσαι ανάξιος να συντηρήσεις τον εαυτό σου και τη γυναίκα σου, πρέπει εγώ να λάβω τα μέτρα μου. Νά πως με κατάντησε με τις επιχειρήσεις σου! Νά είμαι τώρα υποχρεωμένη, στην ηλικία μου, να κάνω μόνη μου τη μπουγάδα. Γιατί, φυσικά, από σήμερα κι' εμπρός δεν θα δίνω πια τη ρούχα μας στο πλυντήριο του γειτονά μας του Κινέζου. Και να σκεφθεί κανείς, πως ο φτωχός αυτός Τζιμ-Λόν κατόρθωσε να μαζέψει χιλιάδες δολάρια, τα οποία έχει κρύψει ποιός ξέρει σε ποιά γωνιά του πλυντηρίου του. Σήμερα ίσα-ίσα μου είπε πως σκέπτεται να πάει να εργάζεται γιατί έχει αρκετά χρήματα για να ζήσει ήσυχος. Ένω εσύ, άκαμάτη, έχασες κι' εκείνα που είχας. Έμπρός! Γκεμετοσκάσου απ' εδώ, πήγαινε στο πλυστήριο να τελειώσεις τουλάχιστον την έπισκευή που άρχισες... Και σ' αυτό, Ρούθ, πρόσθεσε απευθυνμένη προς τη νέα, η οποία είχε μπει στο δωμάτιο—πως είχα κάποτε την κουταμάρα να καμαρώνω γιατί παντρεύτηκα έναν ντετέκτιβ!

Ο μίστερ Πούγκλντοπ πρότιμης να μη δώσει καμιά απάντηση και μ' άφισπρέπεια κατέβηκε στο πλυστήριο. Μέρες τώρα ο Τζιμ παιδεύονταν να φιάξει με παλιν-σιδερίκα ένα τρίποδο για τη σκάφη. Είχε σχεδόν τελειώσει και δεν του έμεινε παρά να λυμάρει μερικές προεσοχές του άδερου. Άκριβώς την προηγούμενη μέρα είχε αγοράσει μια καινούργια λιαυ γι' αυτό το σκοπό, αλλά μάταια την αναζήτησε τώρα, άναμεσα σ' άλλα εργαλεία. Η λιαυ δεν βρισκόταν πουθενά.

Βαριεστημένος, ο Τζιμ κάθισε σ' ένα σκαμνί και προσπάθησε να συγκεντρώσει τη σκέψη του στο πρόβλημα που τον απασχολούσε. Πως κατόρθωσε ο Χάκσο "Εντ να δραπέτευσε από τη φυλακή; Άλλά δεν είχαν περάσει ούτε δέκα λεπτά, όταν άκούστηκε άγρια ή φωνή της Μάρθας: —Τζιμ! Τζιμ!... Ένα πύρινο τη σιγαροθήκη κι' είναι κούβαρη ήμια που είχα άπάνω στον κομομό;

—Όχι! Τί θέλεις να το κάνω το νήμα; Όσο για τη σιγαροθήκη, την είδα εκεί σήμερα το πρωί.

—Λοιπόν, και τα δυο λείπουν. Άσφαλώς θα τα έβλεπε εκείνος ο άναθεματισμένος ο Κινέζος όταν ήρθε προηγήτερα κι' έφερε τα ρούχα της πλύσης. Πήγανε, άμέσως, Τζιμ, να του τα ζητήσης!...

—Μά, γυναίκα, άρχισε να διαμαρτυρείται δειλά ο Τζιμ—ο Τζιμ-Λόν είναι τ' ένας άνηστος, τον ξέρουμε χρόνια τώρα και

ποτέ δεν μ' έλειψε τίποτε. Γιατί τον κατηγορείς άδικα; —Άν δεν τα πήρε αυτός, τότε ποιός τα πήρε; Έλα, πήγαινε! Και να μη γυρίσης στο σπίτι, αν δεν βρης την άσπινετα σιγαροθήκη. Γρήγορα!

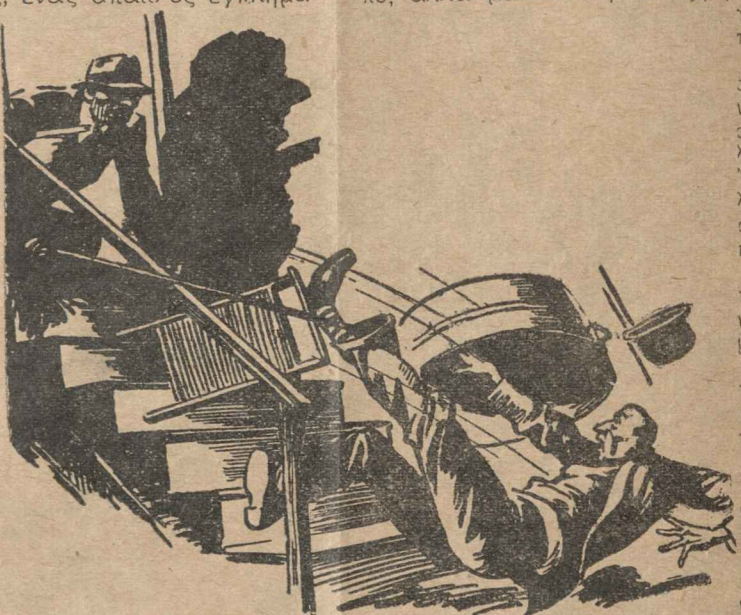
—Μά, καυμένη Μάρθα, άφησέ με ήσυχο να θρώ τη λύση που γυρεύω για κάποια σπουδαία υπόθεση.

—Πφ! Υπόθεσι! Έχεις ποτέ σου υποθέσεις; Έμπρός, πήγαινε!

Θέλοντας και μη, ο Τζιμ έφυγε. Άλλά αντί να πάει να βρει τον Κινέζο, σκέφθηκε να πάει να κάνει μια βόλτα κάτω από τα παράθυρα της φυλακής. Πιθανόν να έβρισκε εκεί τίποτε που θα τον βοηθούσε να φθάσει στο συμπέρασμα που ζητούσε.

Πραγματικά, βρήκε σε μια μικρή άπόσπαι από το παράθυρο από το οποίο ο Χάκσο είχε δραπέτευσει την προηγούμενη ρούχα, ένα κούβαρι από χοντρή κλωστή και μια λιαυ στο γκρόνι της οποίας βρισκόταν ακόμα στερεωμένη μια άκρη της κλωστής. Με τα ένοχοποιητικά αυτά στοιχεία στα χέρια του ο Τζιμ πήγε και κάθισε σ' ένα μοιχαϊκό, παράμερο πάγκο κι' άρχισε να σκέπτεται...

Ήταν όλοάφανερο, πως κάποιος συνένοχος του Χάκσο το έ

Ο Τζιμ κύλιζε από τις σκάλες κάτω...

ΤΗΣ ASIA KAGOWAN

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Όπως σ'άς υποσχεθήκαμε, το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και η «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ήρχισαν την διανομήν εις τους άναγνώστας των σειρών περιφήμων άριστοεργημάτων της ξένης φιλολογίας. Τα πρώτα βιβλία, τα οποία διανέμονται ήδη στους άναγνώστας των περιοδικών μας, είναι το υπέροχον αισθηματικόν άριστοεργημα του ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

Και το άριστοεργημα του ρωμαντισμού

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ"

Το ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού, του οποίου η διανομή ήρχισε κατ' αυτάς.

Όπως σ'άς είχαμε ειδοποιήσει, για ν' άποκτήσετε τα άριστοεργήματά μας, πρέπει ν' άποκόπτετε από το «Μπουκέτο» ή την «Οικογένειαν» 4 έκ των δημοσιευμένων εις την 3ην σελίδα του έξωφύλλου δελτίων και να τα φέρετε εις τα Γραφεία μας, καταθέτοντες συγχρόνως και 8 δραχμάς.

Έτσι, μ' ένα έλάχιστον ποσόν, με το έν πέμπτον της τιμής του βιβλίου, άποκτάτε βιβλία κομψά, έκ 300 περίπου σελίδων έκαστον, άποκτάτε τα «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», όπως δικαίως ονομάσθησαν τα έργα που σ'άς χαρίζομεν.

Οι έν ταίς έπαρχίας άναγνώσται μας θα προσκομίζουν τα 4 δελτία και τας 8 δραχμάς εις τα Υποπρακτορεία των Εφημερίδων και θα λαμβάνουν τα βιβλία των.

Άπό της 15ης Άπριλίου θ' άρχισή η διανομή του άριστοεργήματος του ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

"Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ"

Θά έκδοθουν άμέσως κατόπιν

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Του ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ, κλπ. κλπ.

Η εύκαιρία δηλαδή είναι ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Οι έν τω Έξωτερικώ άναγνώσται των περιοδικών μας πρέπει να στείλουν, μαζί με τα δελτία και τας 8 δραχμάς, και τα έξοδα άποστολής των βιβλίων, και τούτο, διότι τα έν λόγω έπισημα διά τα Γραφεία μας μια τοιαύτη επιβάρυνση. Εις τας πόλεις του Έξωτερικού όπου υπάρχουν Υποπρακτορεία του Κεντρικού Πρακτορείου Άθηνων, οι άναγνώσται μας θα παραλάβουν τα βιβλία των από τούς κ. κ. υποπρακτοράς.

Τα δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του έξωφύλλου.

Κτις σώζει έναν Κινέζο και συλλαμβάνει τον δράστη της φυλακής Χάκσο "Εντ" και τη φίλη του.

Η Μάρθα γούρλωσε τα μάτια της και θαρείά σωρίστηκε χάμα.

—Τζιμ-Λόν, διέταξε ο Τζιμ τον Κινέζο, ο οποίος τον είχε ακολουθήσει, ή γυναίκα μου λιποθύμησε, φέρε μου λίγο νερό!...

ο Κινέζος να δημιουργήσει περιουσία μονάχα από τις πλύσεις που έκανε; Πως ξέρει αν ο Τζιμ-Λόν με το άθρο τάχα ύψος του, δεν διατηρούσε κανένα κρυφό πρατήριο όπλου; Έ, και ν' άνακάλυπτε τίποτε τέτοιο! Άσφαλώς θάκανε την τύχη του. Την έπομένη δλες ή εφημερίδες θα έγραψαν με χτυπητό τ' έλους το κατόρθωμα του Τζιμ Πούγκλντοπ, του διασήμου ντετέκτιβ, κι' από κείνη τη στιγμή ή τύχη του θα γύριζε...

Ο Τζιμ μετάνιωπε τώρα, γιατί δεν είχε πάρει μαζί του το περιστόφο του. Εύτυχώς όμως είχε πάντοτε στην τσέπη του μια οδερβένα γροθιά κι' έτσι ώπλισμένος έφθασε στο σπίτι το Κινέζου. Πρότιμης να πάει πρώτα να ρίξει μια ματιά στο πλυντήριο μήπως απ' εκεί εύρισκε τίποτε ένδειξεις της ένοχής του Τζιμ-Λόν. Προσεχτικά, κατέβηκε μερικά σκαλοπάτια, βρήκε την πόρτα του πλυντηρίου άνοιχτή και μπήκε. Ήταν σκοτεινά εκεί μέσα. Όστόσο στο βάθος διέκρινε μια άλλη πόρτα. Την άνοιξε και προχώρησε σε μια καρβουναποθήκη κι' απ' εκεί σ' ένα διάδρομο. Προχωρούσε προσεχτικά άναβοντας κάθε τόσο κι' από ένα σπύρο. Στην άκρη του διαδρόμου υπήρχαν μερικά σκαλοπάτια που άνέβαιναν και τελείωναν μπροστά σε μια πόρτα. Άπό τη χαμαδιά, ο Τζιμ είδε φως, στάθηκε κι' άκουσε βιβλίες.

—Λαμένος ο κόπος μας, Νέλλυ, έλεγε μια θαθεία φωνή. Ο άδελφος αυτός Κινέζος δεν έχει χρήματα.

—Κι' εγώ σου λέω πως έχει!... Ο ίδιος το είπε σήμερα το πρωί, άπάντησε μια γυναικεία φωνή, ή οποία φάνηκε γνωστή στον Τζιμ. Θά ίδις τώρα πως θα μιλήσει!

Παρανευμένος ο Τζιμ έσκυψε και κύτταξε από τη κλειδαρότρυπα. Είθε ένα μικρό δωμάτιο και στή μέση έαπλωμένο και θεμεν έργοπρόδαρο, τον Κινέζο. Δίπλα του γονατιστός, με το έρστροφο στο χέρι, βρισκόταν ένας άνδρας. Ο Τζιμ τον άναγνώρισε άμέσως από τη φωτογραφία που είχαν δημοσιεύσει ή εφημερίδες. Ήταν ο Χάκσο "Εντ! Άντίκρυ στεκόταν μια κοπέλλα, ή οποία άκούμπωσε την άναμμένη άκρη του σιγαρού της στο πέλμα των ποδιών του θύματος της.

—Θά μιλήσης, Κινέζε; Είπε ή νέα. Ποι έχεις κρυμμένα τα δολάρια σου;

—Είμαι φτωχός, άπάντησε ο Τζιμ-Λόν. Δεν έχω χρήματα!...

Κατάπληκτος ο Τζιμ άναγνώρισε τη Ρούθ Άρνετ, ή οποία έκανε χρέη δημίου. Όστε αυτή ήταν ή περίφημη Νέλλυ Γκούς, το κορίτσι με τα πλατινένια μαλλιά, την οπο άναζητούσε ή αστυνομία; Κ' ή Μάρθα που την είχε πάρει στο σπίτι τους ως οικότροφο... Τόσο ταράχτηκε ο Τζιμ, ώστε χωρίς να προσέξει άκούμπησε άπάνω στην πόρτα. Ο Χάκσο "Εντ πετάχτηκε όρθός κι' άμέσως σημάδεψε στη πόρτα με το περιστόφο του. Ο Τζιμ κατάλαβε πως ήταν χαμένος, άοπλος όπως ήταν και θέλησε να κρυφτεί, μα στη ταραχή του άπάνω, άσπίσε, γλύστρησε και κύλισε από τις σκάλες κάτω, παρասύροντας καθώς έπεσε ένα πελάριο καζάνι της μπουγάδας.

Συγχρόνως ή πόρτα άνοιξε κι' ο Χάκσο "Εντ πρόβαλε το κεφάλι του και προσπάθησε να διακρίνη μέσα στο πυκνό σκοτάδι. Τότε ο Τζιμ στην άπελπισία του, το πέταξε στο πρόσαπο ή οδερβένα γροθιά που είχε μαζί του. Το χτύπημα φαίνεται ήταν δυνατό, γιατί ο Χάκσο σωρίστηκε με το κεφάλι κάτω, μέσα στο ύπαιγιο, κι' έμεινε άκίνητος. Γύρε ο Τζιμ άρπασε το περιστόφο κι' ένεβαίνοντας γρήγορα τα σκαλοπάτια, φώνηξε:

—ή κουνηθείς, Νέλλυ Γκούς, γιατί πυροβολώ! Τώρα δεν γλυτώνεις!

Με λατοπληκτική ταχύτητα ή νέα έγειρε στο πλάι κι' ένα περιστόφο άστραψε στα χέρια της. Άλλά ο Τζιμ-Λόν, ο οποίος είχε κατορθώσει στο μεταξύ να έλευθερώσει τα χέρια και τα πόδια του, ρίχτηκε άπάνω της και την άφώτισε.

Σ' ένα λεπτό οι δυο άνδρες την έδεσαν στερεά.

—Α! είσαι αλήθεια καλός ντετέκτιβ, άφεντικό! Είπε ο Κινέζος με θαυμασμό κι' εδγνώρισήν. Άν δεν έρχόσουν έγκαίρως, θα με σκότωναν ήσως, για να μου πάρουν τις οικονομίες μου τώσων χρόνων εργασίας. Περιμένετε με, τρέχω να φωνάξω την αστυνομία.

Την έπομένη το πρωί, ο ήλιος ήταν ψηλά πιά, όταν ο Τζιμ χαρούμενος έπέστρεψε στο σπίτι του. Είχε παραδώσει το ζεύγος στους άστυνομικούς, κι' είχε πάρει κιόλας την αμοιβή των δυο χιλιάδων δολλαρίων.

—Μπορώ να μάθω που γυρίζεις όλη τη νύχτα; ρώτησε ή Μάρθα άσπρη.

Άντί άλλης άπαντήσεως, ο Τζιμ ξεδίπλωσε την πρωινή έφημερίδα και την έδειξε στη γυναίκα του. Στή μέση της πρώτης σελίδος υπήρχε μια φωτογραφία της Νέλλυ Γκούς, ή Ρούθ Άρνετ, της κοπέλλας με τα πλατινένια μαλλιά.

Κι' από κάτω με μεγάλα γράμματα:

Ο Τζιμ Πούγκλντοπ, ο γνωστός ντετέ

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Γιατί όμως και να μην πεθάνη;... 'Αφού της ήταν τόσο εύκολο;... Θά γλύτωνε για πάντα, απ' τις ατέλειωτες αγωνίες της κι απ' την καυτερή ντροπή της!... Θά δεχόταν σάν λυτρωτή τον θάνατο!

Σηκώθηκε. Τράβηξε προς το ποτάμι και στάθηκε στην κατηφορική του όχθη. Κιτάζε τα άσπασμένα απ' το φεγγάρι νερά. Ήσαν γαλήνια και πολύ βαθιά!

Ω, πόσο αγαπούσε τον 'Εδμο της! Μά ακριβώς έπειδή τον αγαπούσε, γι' αυτό έπρεπε, και να πεθάνη!... Τόσο φοιχτούς εγκληματίες, ή δεν τους αγαπάει κανένας καθόλου και ζή ή τους λατρεύει και τότε πρέπει να πεθάνη! 'Εκλεισε τα μάτια της ή Σουζέτ. Κι' έγειρε απαλά, για να ριχτεί μέσα στο νερό...

Ξαφνικά, τινάχτηκε έντρομη προς τα πίσω. 'Ενας μακρινός κρότος πυροβολισμού, πολλαπλασιασμένος απ' την ήχώ και δυαλωμένος απ' τη γαλήνη της νύχτας, έφτασε στ' αυτιά της απάσιος, πένθιμος!

Γιατί να ταραχτή όμως έτσι, ή Σουζέτ;... Γιατί αυτός ο πυροβολισμός να της φανή, ή στιγμή εκείνη, σάν χτύπημα θλιβερό τσαπιού που ανοίγει έναν τάφο;... Καθόλου δεν έπρεπε να ταραχτή, ή Σουζέτ. Πολύ συχνά, κατά τη νύχτα και με το φεγγάρι, τριγυρίζαν λαθροθήρη εκεί κοντά! Κι' άλλες φορές, ή νυχτερινή ομιλία είχε ταραχτή πολύ, από παρομοίους πυροβολισμούς μεμονωμένων λαθροθηρών! Κι' ο Σουζέτ ακόμη, κι' αυτός της εξήγησε το είδος αυτό του κυνηγιού, κάποτε!

Μά όχι!... Αυτά δεν τάβαλε τώρα, το μυαλό της Σουζέτ. Κι' αν τα σκέφτηκε, δεν μπόρεσε να τα χωνέψη και να πείση καθησυχαστικά τον εαυτό της.

Οχι, δεν πυροβόλησε κυνηγός!

Ο 'Εδμος της ήταν, που σκοτώθηκε!

Αλαφιασμένη, ξεφωνίζοντας σάν τρελλή μέσα στην έρημιά, άφησε την όχθη του ποταμού και τράβηξε τρεχάτη προς το δρόμο. 'Επρεπε να γυρίσει το γρηγορώτερο στο ξενοδοχείο της. 'Εκεί, ο 'Εδμος, θριαυόταν ασφαλώς αιματόφυρτος και ξεπλωμένος καταμεσής στο πάτωμα!

Ο 'Εδμος!... Μά γιατί σ' αυτόν ακριβώς, πήγε το μυαλό της;... Γιατί αυτή την άπαια λύσι σκέφτηκε άμέσως;... Τι είδους φριχτό προαίσθημα, τί είδους πένθιμη τηλεπάθεια, της φανέρωσε το τραγικό αυτό γεγονός;

Ω, Θεέ μου! Μά της φαινόταν φυσική, βεβαία, ή αυτοκτονία του. Τον άφησε μονάχον πρίν, άπελπισμένον. Κι' εκείνος άποφάσισε να αυτοκτονήσει και σκοτώθηκε, φυτεύοντας με το πιστόλι μιά σφαίρα στο κεφάλι του.

Κι' εξακολουθούσε ή Σουζέτ να τρέχει στόν σκοτισμένο δρόμο, σάν τρελλή, και ξεφωνίζοντας. Ούτε τύψεις ένοιωσε μέσα της πειά, για το έγκλημα του συζύγου της κι ούτε καν το σκεπτόταν το έγκλημά του αυτό. Μονάχα μιά τρομερή σκέψη κυριαρχούσε σ' ολόκληρη την ύπαρξή της τώρα, που την άναστατώνε και την ξετρελλάινε από πόνο: 'Η σκέψη ότι ή εκείνος ήταν νεκρός... 'Η σκέψη ότι ο 'Εδμος, ο αγαπημένος, ο σύζυγος κι' έραστής της μαζί και φίλος της ήταν σκοτωμένος!...

Πλησιάζοντας προς το ξενοδοχείο, ένοιωσε διπλή την ανέκφραστη αγωνία της. Μιά έλπιδα είχε γεννηθή στην ψυχή της, έντω μεταξύ: 'Οτι μπόρουσε ο 'Εδμος να μην είχε ξεψυχήσει άμέσως, αλλά να ήταν απλώς τραυματισμένος!

Όσο, άντίς να την άνακουφίση αυτή

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

ή τρελλή έλπιδα της—δπως άνακουφίζουν πάντα διες ή έλπιδες—άντιθετα δυνάμωνε την άγωνα της: Θά γινόταν καλά;... Θά ήταν έλαφρά τραυματισμένος ή θορείας;... Καί θα ήταν τουλάχιστον τραυματισμένος ή νεκρός κι' άψυχος;

'Εδώ σταματούσε το μυαλό της.

—Θά τον έρω νεκρό! μουρμούριζε. Αυτή ή φράσι δεν την πονούσε, γιατί έβγαине απ' τα χείλη της μηχανικά, ψιθυριστά, σάν να την τραύλιζε μιά κούκλα μ' έλατήριο.

Μά όταν σκεπτόταν την ουσία αυτής της φράσέας της, μόλις φανταζόταν και τον 'Εδμο της ξεπλωμένον, θουβόν, αιματόφυρτον και με κλεισμένα τα γλυκά—άλλά και τρομερά, αλλά κι' αγαπημένα—μάτια του, τότε... τότε θοραγές κραυγές άναθρας θηρίου πληγωμένου, ξεπηδούσαν απ' το λαρύγγι της κι' ή ψυχή της φλογίζονταν...

Ξαφνικά, σκόνηται και στάθηκε. Είχε φτάσει, δίχως καθόλου να το καταλάβει, μπρός στο ξενοδοχείο της. Είθε στην έξορπά του κάτω, το άμάξι της εξαδέλφης 'Ισαυρίνας.

'Ηταν έρημο, εγκαταλείμμενο το άμάξι. 'Όποτε κι' ή 'Ισαυρίνα κι' ο άμαξήλατης ήσαν άπάνω στο σπίτι. Σήκωσε τα μάτια της στά παράθυρα. Τά είδε φωτισμένα, αλλά... αλλά κανένας δεν ήταν σκυμμένος προς τα έξω, για να φωνάζει, για να καλή τον κόσμο σέ βοηθεία!

Μά τί συνέβαινε λοιπόν;... 'Ετοι άναρωτήθηκε άδραστία, ή Σουζέτ. Μήπως είχαν ξεγελαστή τα προαίσθημά της; Μήπως πλανήθηκε ή ίδια;... Μήπως πραγματικά ο πυροβολισμός εκείνος προήλθε από τουφέκι κυνηγού;

Κάποιος, θγαίνοντας όρημικά απ' το σπίτι, ή σκουνηθεία στο πέραςμά του. 'Ηταν ο άμαξήλατης. 'Η Σουζέτ γατζώθηκε με λαχτάρα απ' το σασκάκι του και τον ίκέτευσε να της πη τί συμβαίνει.

'Εκείνος έκανε μιά θιαοτική χειρονομία τρόμου και κάτι ξεφώνισε γερμανικά. Δεν κατάλαβε τίποτε ή Σουζέτ, αλλά ο τρόμος την ξεάντισσε και ρώτησε και πάλι. 'Ο άμαξήλατης σκατάλωσε στο άμάξι και της έδειξε την πόρτα σάν να της έλεγε:—'Ανέβα άπάνω και μάθε!

'Η Σουζέτ έτρεξε και μπήκε. Καθώς άνέβαινε τρεχάτη και λαχανιασμένη τα σκαλοπατία, άκουγε από πάνω υπόκοφους θύρους και θορύβους.

Αυτό της έσφιξε την καρδιά άπαισία. Δεν ήταν καλό σημάδι. 'Ενοιωθε στο ξεσασμένο πρόσωπό της, την παγερή πνοή του θανάτου. Ποιοί μιλούσαν τόσο χαμηλόφωνα και γατά;

'Ο διάδρομος άπάνω ήταν έρημος, αλλά απ' τη μοσχολεστη πόρτα του δωματίου της είδε μέσα τρομαγμένο πλήθος άνδρών και γυναικών...

'Εμπηξε μιά τρομερή κραυγή, ή φτωχή Σουζέτ, κι' άρμισε μέσα στο δωμάτιο. Φρυαγμένη, έξαλλη, με άγριες σκουνηθείες, ραμμένες όλους εκείνους τους ξένους—οί όποιοι στριμχνόταν σάν γύρω απ' το κρεβάτι της—κι' έτρεξε προς τα εκεί...

Ω, ήταν άληθινό το φριχτό προαίσθημα της!... Δεν γελάστηκε ή ψυχή της απ' την πένθιμη τηλεπάθεια!

Είθε τον 'Εδμο της, τον άνδρα της ξεπλωμένον στο κρεβάτι, με το πρόσωπό του θαμμένο απ' τη νεκρική χλωμάδα... Το μέτωπό του ήταν ματωμένο κι' άπαισία. Τό μισήσε στόν κρόταφό του άργονόλοισαν ακόμη ή τελευταίες σταγόνες αίματος και ζεστό αίματος!...

Κιτρινη, έξαλλη, άπλωσε τα χέρια της και τον άγκάλιασε. Κούνησε το κεφάλι του, σάν νάθελε να πεισθή ότι ήταν ζωντανός, σάν νάθελε μπειροσά ταυός κι' ότι ίσως έβλεπε μπροστά του ένα κόκκινο, αιματόλουστο κι' έφαρμάκτο όνειρο. Καί τότε φώναξε με άπύνησι—'Ω, 'Εδμο!... Μήν πεθάνεις, άγαπημένε μου!... Ζήσε!... Σ' αγαπώ!

Πλάι της και πιά πίσω, ο ξενοδόχος, οί όμηρέτες, ή εξαδέλφη της, την κυτούσαν έντρομοι για την εξαί της και μουρμούριζαν λόγια συμπονετικά. Μιά γρηούλα καμαριέρα έλεγε στην πλάνη της:—'Ην καμένη ή γυναικούλα!... 'Ο άντρας της είναι, έφείρες, είναι μαλώσει, είχαν χωρίσει, αλλά αυτός την αγαπούσε και τσαγούρισε... Δεν θά την έθρηκε όμως έδω, και πούος ξέρει πώς το φάνηκε το δυστυχισμένου κι' αυτοκτόνησε!

Η εξαδέλφη 'Ισαυρίνα πάλι, διηγόταν τί είχε συμβη:—'Γύριζα απ' το καζίνο... 'Ηταν άργά, και πολύ προχωρημένη ή νύχτα... 'Απ' το άμάξι μου άκόμα, μου φάνηκε πως άκούσα έναν πυροβολισμό, αλλά δεν έδωσα σημασία... 'Όταν φτάσαμε μπρός στο ξενοδοχείο, άκούσα ένα θογγητό άπάνω στο δωμάτιο... Πήρα τον άμαξήλατη μου, άνεθήκαμε μαζί κι' είδα στο δωμάτιο της Σουζέτ τον κ. ντέ Νορβαζύ ξεπλωμένον στο πάτωμα... 'Ηταν άναίσθητος, απ' το κεφάλι του έτρεχε αίμα κι' ένα πιστόλι θριαυόταν πλάι του... Τρόμαξα, ξεφώνισα, αλλά ο άμαξήλατης μουδωσε θάρρος... Με βοηθήσε ύστερα, τον σηκώσαμε και τον ξεπλώσαμε άπάνω στο κρεβάτι!... Τι δυστύχημα!... Είχε άραγε νεκρός ή ζωντανός ακόμη;

Η στιγμή αυτή, σάν ν' άπαντούσε ή Σουζέτ στην τελευταία άπαισία της 'Ισαυρίνας ξεφώνισε:—'Ζή!... Ζή!... 'Ω, μην πεθάνεις, 'Εδμο!... Σ' αγαπώ!... Ζήσε για μένα, αγαπημένε μου!

Ναι, καθώς ήταν γυρμένη άπάνω στο θουβό κι' αιματόλουστο εκείνο κορμί του συζύγου της, ένοιωσε κοντά στην καρδιά της την καρδιά του να χτυπά!

Κι' αυτό τη γέμισε από άνέκφραστη αγάλλισα. Χούφτωσε προφικά το κίτρινο πρόσωπο του συζύγου της, το κύτταξε με λαχτάρα και λατρεία—για να ξεχωρίση άπάνω του τα ίχνη της ζωής—και σκόνητας κόλλησε τα χείλη της στά κλειστά του μάτια.

Το θερμό αυτό φιλή, προκάλεσε ένα σκίρτημα στο άλύγιστο κορμί του 'Εδμου. Τά μάτια του άνοιξαν άμέσως και κύταξαν το κεφάλι σάν μέσα σ' έκτασι κι' έκστασι. Το κεφάλι του έκανε ν' άνασκησθή απ' το προσέφαλο, σάν να τσπορωχε μιά ένδοξη ψυχή κι' έντονη προσπάθεια...

Αλλά ξεάντισε και πάλι στο προσέφαλο, ζαυάκλεισε και πάλι τα οραναίοντα για μιά στιγμή, μιλία του, αλλά... ζούσε όμως άκόμα!... 'Επαγε πειά να κλαίη ή Σουζέτ. 'Όλη ή ύπαρξή της είχε άφοσιωθή στο να κυτάξει με δίκα τον άναίσθητο αλλά ζωντανό ν' ακόμη συζύγο της. Άλλως να στρέψη το κεφάλι της, δίχως να τρέμη ή φωνή της τώρα κι' έμνησμένη από ολόθερμη έλπιδα, φώναζε στούς άλλους:—'Γιατί κάσεται έτσι;... Γιατί δεν στείλατε ακόμη για γαϊάτρο;... Γιατί περνάει τόση ώρα τώρα, δίχως νάρη γιατρού;... 'Ο ξενοδόχος θιάστηκε ν' άποκριθή πιά πρίν απ' όλους:—'Κυρία μου, δεν υπάρχει γιατρός έδω στο μικρό μας μέρος... Πρέπει να τον φωνάσουμε απ' την 'Αιδελέρηγ!... 'Εξακολουθητικά ψύχραμη ή Σουζέτ, ξεάντισε:—'Και μ' αυτό, τί;... 'Ας πάρη κάποιος ένα άμάξι κι' άς πάη στην 'Αιδελέρηγ γρήγορα!

—Είπε νύχτα, κυρα μου... Κ' οί γιατροί άποφεύγουν έδω να έκενουν νύχτα απ' τα σπύτια τους... Πέφτει άλλωστε και μακρόν ή 'Αιδελέρηγ!

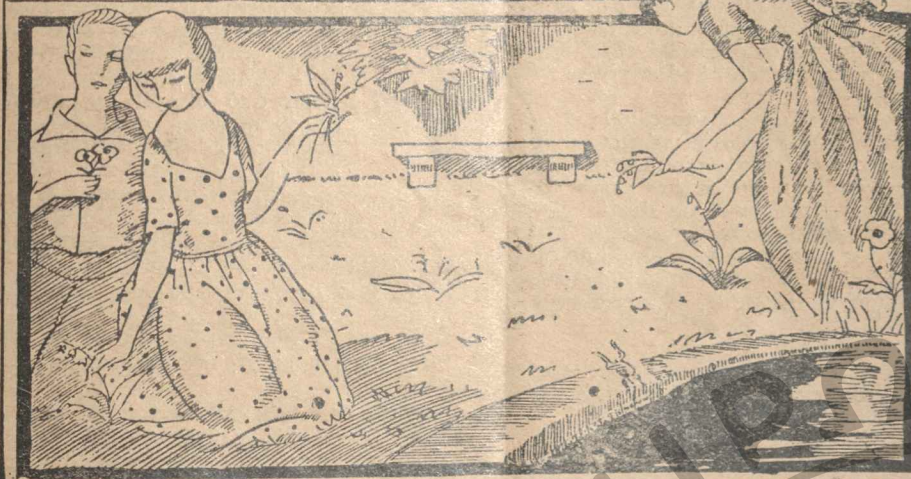
—'Εδμος στέναξε πονεμένα, εκείνη τη στιγμή. 'Ο στεναγμός του αυτός έπλησε άπότομα τον πόνο στην ψυχή της κι' ή Σουζέτ ξεάντισε στο πρόσωπό του καταφυλόντας το. —'Σ' αγαπώ, 'Εδμο! μουρμούριζε. Σ' αγαπώ!

—'Σ' ευχαριστώ! κατώρθωσε να ψιθυρίση κι' αυτός, με άχνή, ανάλυση φωνή.

Δεν κουνόταν καθόλου όμως. Φαινόταν σάν άποκοιμισμένος άνδρας. Κι' έκείνο το 'ευχαριστώ' του, θάλεγε ότι το ψιθύρισε σάν συνέχεια όνειρου...

Απ' το ψυθίσμα του, ήταν σάν μιά μασιτίγισα για τη Σουζέτ. 'Όλος ο πόνος της φουρτούνισσε άπότομα και της έδωσε καινούριες δυνάμεις κι' έντονη δραστηριότητα. Με φωνή κυριαρχία, άπαισία, σκεδόν θυμωμένη, πρόσταξε:—'Γρήγορα, να τον μεταφέρουμε στην πόλη... Φωνάζε έν' ά-έ-έ-έ!... 'Ελστε... Βοηθήστε με να τον σηκώσουμε απ' το κρεβάτι!...

'Ο ξενοδόχος κι' ή όμηρέτριες πλησίασαν. 'Ησαν όμως πιά παραμυθισμένοι αυτοί και πιά συγχυσμένοι. Ψύχραμη ή Σουζέτ, με την ψυχή της συγκεντρωμένη στά μάτια της, άρχισε να τους δίνει οδηγίες. Κ' ή φωνή της, ξερή, τραχεία, κυριαρχική, φαινόταν σάν να μασιτιγώνη.

κρίσεως να τον άνακουφίση: 'Εβρεχε δηλαδή με πεσσία με το δροσερό νερό του μπουκαλιού κι' έπλενε ανάλωφα την πληγή του κροτάφου.

'Απαγόρευε στα μάτια της να δακρύνουν, γιατί το θούρκωμά τους θά τα έμποδισε να έλέπων καθαρά. 'Απαγόρευε στην ψυχή της να πονάη, γιατί ο πόνος της κι' οί θρήνοι θά τούγγιζαν και θά ταραζαν την κρίσι της και το λογικό της.

Διάρθρωνε τώρα τα μάτια του 'Εδμου της, μουσκενώντας τα με νερό, και ξεκαλύνοντας τα απ' το πηγμένο αίμα. 'Η εξαδέλφη 'Ισαυρίνα, άνεβασμένη πλάι στόν άμαξήλατη, έσκυβε τότε—πότε κι' έβλεπε μέσα απ' τα τζάμι. Δεν έβγαζε μιλία. Περιοριζόταν μονάχα να δαυμάζει τη Σουζέτ και να παίζη με τον παπαγάλλο, του όποιου το κλωδι κρατούσε στερεά κινάμεσα στά γόνατά της. Δεν είχε ξεχάσει τον παπαγάλλο της ή άπεργραφή 'Ισαυρίνα, παρ' όλα τα τραγικά γεγονότα που είχαν μεράλασθήσει!

—'Λίγο γρηγορώτερα να πηγαίνουμε, σάς παρακαλώ, μόλις φτάσουμε σέ πιά άσφαλον δρόμο!

'Ετσι φώναζε άρπαι-άρπαι ή Σουζέτ στόν άμαξήλατη, σκόνητας έξα απ' την πορτιέρα. Καί βεβαία! 'Επρεπε να προφλάξει τον 'Εδμο της απ' τους κλονισμούς, αλλά κι' ή ιατρική περιβαλπή ήταν επείγουσα και άμεσος. 'Ω, αν πεθάνε κατά τη μεταφορά του στην πόλη!...

'Εδιωχνε γρήγορα απ' το μυαλό της παρόμοιες σκέψεις ή Σουζέτ, γιατί αίσθανόταν λίγωμα και λιποθυμία. 'Επρεπε να σφυλάξει τον 'Εδμο της απ' τους κλονισμούς, αλλά κι' ή ιατρική περιβαλπή ήταν επείγουσα και άμεσος. 'Ω, αν πεθάνε κατά τη μεταφορά του στην πόλη!...

Κάθε φορά που τον ένοιωθε να σκίρτη, έσκυβε στά αυτιά του κι' έλεγε χαμηλόφωνα:—'Ησούχασέ!... Σ' αγαπώ!... Μήν πεθάνεις!... Μ' άκούς; 'Ε, μ' άκούς, αγαπημένε μου; Κι' εκείνος τότε χαμογελούσε έλαφρά, άδιόρατα σκεδόν, ένω

σάν να μασιτιγώνη.

—'Ο ξενοδόχος κι' ή όμηρέτριες πλησίασαν. 'Ησαν όμως πιά παραμυθισμένοι αυτοί και πιά συγχυσμένοι. Ψύχραμη ή Σουζέτ, με την ψυχή της συγκεντρωμένη στά μάτια της, άρχισε να τους δίνει οδηγίες. Κ' ή φωνή της, ξερή, τραχεία, κυριαρχική, φαινόταν σάν να μασιτιγώνη.

Κάθε φορά που τον ένοιωθε να σκίρτη, έσκυβε στά αυτιά του κι' έλεγε χαμηλόφωνα:—'Ησούχασέ!... Σ' αγαπώ!... Μήν πεθάνεις!... Μ' άκούς; 'Ε, μ' άκούς, αγαπημένε μου; Κι' εκείνος τότε χαμογελούσε έλαφρά, άδιόρατα σκεδόν, ένω

σάν να μασιτιγώνη.

—'Οχι έτσι!... 'Απ' έδω έσείς!... Κι' έσείς πιάστε τά πόδια... Τον σήκωσαν, έπιτέλους. Το κορμί του ήταν άκίνητο σάν πτώμα, όχι όμως κι' άλύγιστο. Τά αίματά στο πρόσωπό του, είχαν πηξεί κι' είχαν πάρει χρώμα σκούρο.

'Αλλά στά χείλη του πλανόταν διαρκώς ένα χαμόγελο επίμονο, πούμοιαζε με χαμόγελο ήλυκού πόνου κι' εύτυχισμένης αγωνίας...

Πέρασαν το διάδρομο κι' άρχισαν να τον κατεβάζουν απ' τη σκάλα. 'Η Σουζέτ, κρατώντας του το κεφάλι, είχε έπηρεασθή τώρα απ' την πένθιμη αυτή σκηνή. 'Εβλεπε σάν κεφάλι νεκρού το χλωμό κι' άδύναμα φωτισμένο απ' τη λάμπα, κεφάλι του συζύγου της. Της φάνηκε, πως τον πήγανε για να τον ρίξη στόν τάφο, δίχως παπά και ψαλμωδίες.

Σέ μιά στιγμή, το κίτρινο φώς της λάμπας—ο ξενοδόχος την κρατούσε και τους έφεγγε—φώτισε πλάγια το κεφάλι του 'Εδμου. Φάνηκε τότε, μικρούλα και μαυρειδερή, ή τρύπα της σφαίρας στόν κρόταφό του. 'Ενας μικρός σαρός από πηχτό αίμα την έφραζε και στο αντίκρουμά της ή Σουζέτ έβγαλε μιά κραυγή πληγωμένου άγριμίου.

'Ανασήκωσε τότε λίγο το κεφάλι του 'Εδμου, έσκυψε κι' αυτή περισσότερο και τά χείλη της κόλλησαν με λαχτάρα στά πηχτά αίμα της πληγής.

—Σουζέτ! μουρμούρισε τότε ο 'Εδμος και το κορμί του σπάραξε ανάλωφα.

—Σάπα!... Σ' αγαπώ! του άποκρίθηκε θορανά εκείνη.

Καί δεν σκούπισε καθόλου τά ροδισμένα απ' το αίμα του χείλη της...

Τόν έβαλαν στά άμάξι και τον ξεπλώσαν όσο πιά άναπαυτικά μπόρουσαν άπάνω στά μαξιλάρια, τά όποια ή 'Ισαυρίνα κουβαλούσε διαρκώς.

—Δώσε μου και νερό! φώναζε ή Σουζέτ. Δώστε μου και λίγες καθαρές πετσέτες!...

Της τάδωσαν. Δεν τη ρωτούσαν τί τά ήθελε. 'Επρεπε ή ίδια να είνε ή πιά παραμυθική κι' όμως ήταν ή πιά κυριαρχική και ψύχραμη. 'Υπάκουσαν όλοι στίς διαταγές της, σάν πειθαρχικοί στρατιώτες γύρω από έπισητητικό βασμοφόρο.

Ξεκίνησαν. Καθισμένη πλάι στόν 'Εδμο ή Σουζέτ, κρατούσε σποργικά ακουμπισμένο το κεφάλι του άπάνω στά γόνατά της. Πότε-πότε, κι' έπειδή ο πληγωμένος στέναζε απ' ο δονηρό τσούξιμο της κρούας πειά πληγής του, ή Σουζέτ είχε προνοήσει με βαρυμνή διαύγεια

πιά στόν 'Εδμο ή Σουζέτ, κρατούσε σποργικά ακουμπισμένο το κεφάλι του άπάνω στά γόνατά της. Πότε-πότε, κι' έπειδή ο πληγωμένος στέναζε απ' ο δονηρό τσούξιμο της κρούας πειά πληγής του, ή Σουζέτ είχε προνοήσει με βαρυμνή διαύγεια

πιά στόν 'Εδμο ή Σουζέτ, κρατούσε σποργικά ακουμπισμένο το κεφάλι του άπάνω στά γόνατά της. Πότε-πότε, κι' έπειδή ο πληγωμένος στέναζε απ' ο δονηρό τσούξιμο της κρούας πειά πληγής του, ή Σουζέτ είχε προνοήσει με βαρυμνή διαύγεια

πιά στόν 'Εδμο ή Σουζέτ, κρατούσε σποργικά ακουμπισμένο το κεφάλι του άπάνω στά γόνατά της. Πότε-πότε, κι' έπειδή ο πληγωμένος στέναζε απ' ο δονηρό τσούξιμο της κρούας πειά πληγής του, ή Σουζέτ είχε προνοήσει με βαρυμνή διαύγεια

πιά στόν 'Εδμο ή Σουζέτ, κρατούσε σποργικά ακουμπισμένο το κεφάλι του άπάνω στά γόνατά της. Πότε-πότε, κι' έπειδή ο πληγωμένος στέναζε απ' ο δονηρό τσούξιμο της κρούας πειά πληγής του, ή Σουζέτ είχε προνοήσει με βαρυμνή διαύγεια

πιά στόν 'Εδμο ή Σουζέτ, κρατούσε σποργικά ακουμπισμένο το κεφάλι του άπάνω στά γόνατά της. Πότε-πότε, κι' έπειδή ο πληγωμένος στέναζε απ' ο δονηρό τσούξιμο της κρούας πειά πληγής του, ή Σουζέτ είχε προνοήσει με βαρυμνή διαύγεια

πιά στόν 'Εδμο ή Σουζέτ, κρατούσε σποργικά ακουμπισμένο το κεφάλι του άπάνω στά γόνατά της. Πότε-πότε, κι' έπειδή ο πληγωμένος στέναζε απ' ο δονηρό τσούξιμο της κρούας πειά πληγής του, ή Σουζέτ είχε προνοήσει με βαρυμνή διαύγεια

πιά στόν 'Εδμο ή Σουζέτ, κρατούσε σποργικά ακουμπισμένο το κεφάλι του άπάνω στά γόνατά της. Πότε-πότε, κι' έπειδή ο πληγωμένος στέναζε απ' ο δονηρό τσούξιμο της κρούας πειά πληγής του, ή Σουζέτ είχε προνοήσει με βαρυμνή διαύγεια

πιά στόν 'Εδμο ή Σουζέτ, κρατούσε σποργικά ακουμπισμένο το κεφάλι του άπάνω στά γόνατά της. Πότε-πότε, κι' έπειδή ο πληγωμένος στέναζε απ' ο δονηρό τσούξιμο της κρούας πειά πληγής του, ή Σουζέτ είχε προνοήσει με βαρυμνή διαύγεια

πιά στόν 'Εδμο ή Σουζέτ, κρατούσε σποργικά ακουμπισμένο το κεφάλι του άπάνω στά γόνατά της. Πότε-πότε, κι' έπειδή ο πληγωμένος στέναζε απ' ο δονηρό τσούξιμο της κρούας πειά πληγής του, ή Σουζέτ είχε προνοήσει με βαρυμνή διαύγεια

πιά στόν 'Εδμο ή Σουζέτ, κρατούσε σποργικά ακουμπισμένο το κεφάλι του άπάνω στά γόνατά της. Πότε-πότε, κι' έπειδή ο πληγωμένος στέναζε απ' ο δονηρό τσούξιμο της κρούας πειά πληγής του, ή Σουζέτ είχε προνοήσει με βαρυμνή διαύγεια

πιά στόν 'Εδμο ή Σουζέτ, κρατούσε σποργικά ακουμπισμένο το κεφάλι του άπάνω στά γόνατά της. Πότε-πότε, κι' έπειδή ο πληγωμένος στέναζε απ' ο δονηρό τσούξιμο της κρούας πειά πληγής του, ή Σουζέτ είχε προνοήσει με βαρυμνή διαύγεια

πιά στόν 'Εδμο ή Σουζέτ, κρατούσε σποργικά ακουμπισμένο το κεφάλι του άπάνω στά γόνατά της. Πότε-πότε, κι' έπειδή ο πληγωμένος στέναζε απ' ο δονηρό τσούξιμο της κρούας πειά πληγής του, ή Σουζέτ είχε προνοήσει με βαρυμνή διαύγεια

πιά στόν 'Εδμο ή Σουζέτ, κρατούσε σποργικά ακουμπισμένο το κεφάλι του άπάνω στά γόνατά της. Πότε-πότε, κι' έπειδή ο πληγωμένος στέναζε απ' ο δονηρό τσούξιμο της κρούας πειά πληγής του, ή Σουζέτ είχε προνοήσει με βαρυμνή διαύγεια

πιά στόν 'Εδμο ή Σουζέτ, κρατούσε σποργικά ακουμπισμένο το κεφάλι του άπάνω στά γόνατά της. Πότε-πότε, κι' έπειδή ο πληγωμένος στέναζε απ' ο δονηρό τσούξιμο της κρούας πειά πληγής του, ή Σουζέτ είχε προνοήσει με βαρυμνή διαύγεια

πιά στόν 'Εδμο ή Σουζέτ, κρατούσε σποργικά ακουμπισμένο το κεφάλι του άπάνω στά γόνατά της. Πότε-πότε, κι' έπειδή ο πληγωμένος στέναζε απ' ο δονηρό τσούξιμο της κρούας πειά πληγής του, ή Σουζέτ είχε προνοήσει με βαρυμνή διαύγεια

πιά στόν 'Εδμο ή Σουζέτ, κρατούσε σποργικά ακουμπισμένο το κεφάλι του άπάνω στά γόνατά της. Πότε-πότε, κι' έπειδή ο πληγωμένος στέναζε απ' ο δονηρό τσούξιμο της κρούας πειά πληγής του, ή Σουζέτ είχε προνοήσει με βαρυμνή διαύγεια

πιά στόν 'Εδμο ή Σουζέτ, κρατούσε σποργικά ακουμπισμένο το κεφάλι του άπάνω στά γόνατά της. Πότε-πότε, κι' έπειδή ο πληγωμένος στέναζε απ' ο δονηρό τσούξιμο της κρούας πειά πληγής του, ή Σουζέτ είχε προνοήσει με βαρυμνή διαύγεια

πιά στόν 'Εδμο ή Σουζέτ, κρατούσε σποργικά ακουμπισμένο το κεφάλι του άπάνω στά γόνατά της. Πότε-πότε, κι' έπειδή ο πληγωμένος στέναζε απ' ο δονηρό τσούξιμο της κρούας πειά πληγής του, ή Σουζέτ είχε προνοήσει με βαρυμνή διαύγεια

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΡΑΝΤΕΒΟΥ, Σ' ΕΝΑ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ ΠΑΡΚΟ...

ΟΛΙΣ τὸ ρολόι σήμανε τέσσερες φορές, ὁ Ρολάν Μωθάζ ξεκίνησε ἀπὸ τὸ ξενοδοχείο καὶ τράβηξε, μὲ ἀργὸ βήμα, πρὸς τὸ μοναδικὸ πάρκο τῆς Ἀθινῶν. Τὸ ραντεβού ποὺ εἶχε, ἦταν ὕστερ' ἀπὸ μιά ὥρα. Ὡστόσο, ὁ Μωθάζ καταλάβαινε ὅτι δὲν θὰ μπορούσε νὰ μὲνη περισσότερο στὸ ψυχρὸ καὶ θλιβερὸ δωμάτιό του.

Ποτὲ στὴ ζωὴ του, μιά ζωὴ πλούσια σ' ἐρωτικές περιπέτειες, δὲν εἶχε δοκιμάσει τέτοια ἀγωνία, τέτοιο ἐκνευρισμό. Εἶχε βέβαια γνωρίσει πολλές ἐπιτυχίες. Ἀπὸ ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια ἦταν διάσημος μυθιστοριογράφος. Καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχει τοὺς φανατικοὺς ἀναγνώστες του, τοὺς θαυμαστές του. Σιγά-σιγά, ὅμως, ἀρχίζε νὰ σχηματίζη τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὰ μυθιστορήματά του δὲν συγκινούσαν πια τὸν κόσμον ὅπως ἄλλοτε.

Ὁ Ρολάν Μωθάζ ὑπῆρξε ὥστόσο ἕνας ψάλτης τῆς ἀγάπης.

Σ' ὅλα του τὰ μυθιστορήματα, δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ περιγράψῃ τίς χαρές καὶ τίς λύπες τῆς ἀγάπης. Πρέπει, ὅμως, νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι δὲν πίστευε στὴν ἀποστολὴ τῆς τέχνης. Ἡ λογοτεχνία στάθηκε γι' αὐτὸν ἐπάγγελμα καὶ ὄχι ἐμφυτὴ κλίσις, ἱερὴ μανία. Καὶ τὴν ἐξεμεταλλεύθηκε γιὰ τίς ἐρωτικές του ἐπιτυχίες. Ποιὰ γυναῖκα μπορούσε ν' ἀντιταθῇ στὴν γοητεία ἐνός ἀνδρός ποὺ ἤξερε νὰ μιλάει τόσο καλὰ γιὰ τὸν ἑρῶτα;

Καὶ τώρα, ὁ Μωθάζ, ἐνῶ τραβοῦσε πρὸς τὸ πάρκο, προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτὸ του ὅτι ἦταν καὶ πάλι τριάντα χρονῶν. Πρὶν φύγῃ ἀπὸ τὸ ξενοδοχείο, ἔβριξε ἕνα βλέμμα λατρείας στὴ φωτογραφία μιάς ὥρας γυναικας—τῆς κυρίας Σερενιὺ. Μ' αὐτὴν εἶχε ραντεβού, στὸ πάρκο τῆς Ἀθινῶν, στίς πέντε ἀκριβῶς.

Μιά μέρα, πέρασαν τρεῖς μῆνες ἀπὸ τότε.— Ἡ κυρία Σερενιὺ ἔστειλε στὸ μυθιστοριογράφον μιά ἐπιστολή, μὲ τὴν ὁποία ἐξεδήλωνε τὸν ἀπειριόριστο θαυμασμό της πρὸς τὸν συγγραφέα τῶσαν ἀριστοτεχνικῶν βιβλίων. Ὁ Μωθάζ εὐχαρίστησε μ' ἕνα γράμμα τὴν ἀγνωστὴ ἐπιστολογράφο του γιὰ τὰ καλὰ τῆς λόγια. Ἡ κυρία Σερενιὺ τοῦ ἔγραψε. Κι' ἔτσι, ἀρχισαν νὰ ἔχουν τακτικὴ ἀλληλογραφία.

Ἡ κυρία Σερενιὺ δὲν ἤξερε πῶς νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν χαρὰ της γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ τῆς ἔκανε ὁ ἀγαπημένος της μυθιστοριογράφος, κλέβοντας πολὺτιμες ὥρες ἀπὸ τὸν καιρὸ του γιὰ νὰ τῆς γράψῃ ἐπιστολὲς τόσο ἐκτεταμένες.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ζοῦσε στὴν Ἀθινῶν, ὅπου ὁ σύζυγός της διηύθυνε ἕνα ἐργοστάσιον. Διάβαζε πολὺ καὶ ἴδιος τὰ βιβλία τοῦ Μωθάζ. Καί, σιγά-σιγά, ἀρχισε ν' ἀγαπᾷ τὸν γόητα μυθιστοριογράφον. Ὁ Μωθάζ τῆς ἐπέβληθη ὄχι μονάχα μὲ τὴν συγγραφικὴν τὴν τέχνη, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἐπιθλητικὴν μορφήν του. Ἡ κυρία Σερενιὺ ἀγνοοῦσε ὅτι ὁ φιλάρεσκος λογοτέχνης ἔδινε πρὸς δημοσίευσιν, ἀπὸ ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια, φωτογραφίες ποὺ τὸν παρουσιάζαν σὲ ἡλικία σαράντα μονάχα χρονῶν...

Καὶ ὅταν ὁ Ρολάν, μεθυμένος καὶ αὐτὸς ἀπὸ ἔρῶτα, ζήτησε ἀπὸ τὴν ἐπιστολογράφον τοῦ τὴν ἀδεία νὰ τὴν συναντήσῃ, ἐκεῖνὴ δὲν βρῆκε τὴ δύναμιν νὰ τοῦ ἀρνήσῃ τὴν χάριν αὐτή. Καὶ τοῦ ὥρισε μέρα καὶ ὥρα συνεντεύξεως στὸ πάρκο τῆς Ἀθινῶν, στὸ μεγάλον ἐξώστη.

Τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ, ὁ Μωθάζ ἔφυγε ἀμέσως ἀπὸ τὸ Παρίσι, πηγαίνοντας νὰ γνωρίσῃ μιά κινιούργια ἐρωτικὴ περιπέτεια...

Φθινόπωρο

Θλίβη καὶ ἡμερία βασιλεύον στὸ πάρκο τῆς Ἀθινῶν. Τὰ κίτρινα φύλλα σχηματίζουν κάτω ἕνα παχὺ χαλί.

Τὸ μελαγχολικὸ θέαμα τῆς νεκρῆς φύσεως, ἀρχισε νὰ ἐκνευρίζῃ τὸ Μωθάζ. Καὶ ὁ ἀκαταμάχητος αὐτὸς γόγης ἀναρωτήθηκε ἑαφνικὰ τί εἶδους ἐντύπωσιν θάκανε στὴν κυρία Σερενιὺ, ὅταν ἐκεῖνὴ θὰ τὸν εἶδε πρῶτὴ φορὰ ἀπὸ κοινά. «Ὡ! Ἡ ἔρῶς ὅτι βασιτοῦσε ἀκόμα πολὺ καλά... Ὡστόσο, ἦταν περασμένοι σὰ χρόνια... Διέφερε τόσο πολὺ ἀπὸ τίς δημοσιεύμενες φωτογραφίες του... Καὶ μιά νεαρὰ ἐρωτευμένη γυναῖκα προέχει ὀρισμένες λεπτομέρειες, στίς ὁποῖες οἱ ἄλλοι δὲν ἀποδίδουν μεγάλη σημασία...»

δουν μεγάλη σημασία...

Ὁ μυθιστοριογράφος προσπάθησε νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸ νοῦ του κάθε μελαγχολικὴ σκέψιν.

Ἀναπόλησε τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς τῆς κυρίας Σερενιὺ—καὶ χαμογέλασε ἀπὸ εὐτυχία... Ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν φαινόταν ὅμοια μὲ ὅλες τίς ἄλλες... Ὁ Μωθάζ διασπονοῦσε ὅτι τὸν περίμενε μιά πραγματικὴ ἀποκάλυψιν...

Ἐκεῖνὴ ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ φύσηξε μὲ μανία ἕνας ἀνεμὸς τόσο ψυχρὸς καὶ τόσο δυνατὸς, ὥστε τὰ κίτρινα, πεσμένα φύλλα ἀρχισαν νὰ στροβιλίζονται καὶ νὰ σκορπίζονται πρὸς ὅλες τίς διευθύνσεις. Ὁ Μωθάζ συλλογίστηκε τότε, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, τὸ θάνατον. Καὶ ἡ σκέψιν αὐτὴ, ποὺ εἶχε τὴν ἰδιότητα ὅλως, ὅταν ἦταν νεώτερος, νὰ ἐρεθίζῃ περισσότερο τὴν ἐρωτικὴν τοῦ διάθεσιν, τοῦ προξένησε τώρα, γιὰ πρώτη φορὰ, βαθεῖα ἀπογοήτευσιν...

Ὡστόσο, ὁ μυθιστοριογράφος ἐξακολουθοῦσε νὰ προχωρῇ. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ. Τὰ μάγουλά του ἦσαν γυμνά καὶ τὰ χέρια του παγωμένα. Δοκίμαζε τὴν ταρῆν ποὺ εἶχε νοιώσει ὅταν πῆγαινε στὸ πρῶτον τοῦ ἐρωτικοῦ ραντεβού.

Δυὸ κορίτσια πέρασαν ἀπὸ κοντὰ του, δυὸ κορίτσια ζωρὰ εὐθυμῶν, κομψοτενέμενα, μὲ τὴ φανερὴ ἐπιθυμίαν νὰ προκαλέσουν τὴν προσοχὴν τῶν διαβατῶν. Κότταξαν τὸ Μωθάζ καὶ ἡ μία εἶπε στὴν ἄλλη:

—Εἶδες μὲ τί γούστο εἶνε ντυμένοι ὁ γεροντάκος αὐτός; Ὁ Μωθάζ ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια—καὶ τοῦ φάνηκε ὅτι εἶχαν καρφώσει ἕνα μαχαίρι στὴν καρδιά του. Γεροντάκος... Ἀλλή, λοιπόν, τὴν ἐντύπωσιν ἔδινε τώρα... Γεροντάκος... Ἀλίγο εἶπε νὰ διακρύψῃ ἀπὸ τὴν νεότητὴ καὶ τὴν ἀπελπισίαν του...

Στὸ Παρίσι, ὅπου ἦταν γνωστότατος, οἱ σεβόντουσαν τὴν ἰδιοτροπίαν του νὰ φαντάζεται τὸν ἑαυτὸ του νέον. Καὶ ὁ Μωθάζ ἔφτασε στὸ σημεῖον νὰ τὸ πιστεύῃ καὶ ὁ ἴδιος ὅτι τὰ χρόνια ποὺ πέρασαν ἀπὸ πάνω του δὲν τὸν τάνισαν διόλου. Νά, ὅμως, ποὺ δυὸ ἀγνωστα κορίτσια τὸν ἀποκαλοῦσαν τώρα «γεροντάκος»!

«Καλύτερα θὰ ἔκανα νὰ μείνω στὸ σπίτι μου! σκέφθηκε ὁ μυθιστοριογράφος. Τὸ ἐρωτικὸ αὐτὸ μυθιστόρημα θὰ ἦταν περισσότερο γοητευτικὸ ἂν δὲν εἶχε τέλος, ἂν συνεχίζονταν ἀβέβαιον...»

Ἐαφνικὰ, ὁ Μωθάζ εἶδε ἀπὸ μακριὰ μιά νεά, πολὺ νεά γυναῖκα, ποὺ προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος του μὲ ἀργὸ βάδισμα. Ἦταν σχεδὸν κοριτσάκι...

Τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως.

Ἦταν ἡ κυρία Σερενιὺ!

Ναί, ἦταν ἐκεῖνὴ—πολὺ πὺ ὁμορφὴ ἀπ' ὅτι τὴν ἔδειχνε ἡ φωτογραφία της. Κρατοῦσε ἕνα βιβλίο στὸ χέρι της... Τὰ ἑσθὰ μαλλιά της σκόρπιζαν παρθένας ἀναυγίες. Ἡ κινήσις τοῦ σώματός της ἦσαν ρυθμικῆς, ἀρμονικῆς.

Ἦταν τόσο ἐπιθλητικὴ, ὥστε ὁ Μωθάζ δὲν τόλμησε νὰ τὴν πλησιάσῃ.

Στάθηκε ἀκίνητος, σὰν μαρμαρωμένος, σὰν κέντρο μιάς δεινροστοχίας. «Ὀλη ἡ ψυχὴ του συγκεντρώθηκε στὰ μάτια του.

Ἡ κυρία Σερενιὺ τὸν κότταξε—καὶ πέρασε ἀπὸ μπροστὰ του ἀδιάφορη.

Τῆς ἦταν ἀδύνατον νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ὁ γεροντάκος αὐτὸς μπορούσε νὰ εἶνε ὁ ἀνθρώπος ποὺ περίμενε, ὁ γόγης μυθιστοριογράφος, ὁ ψάλτης τῆς ἀγάπης!...

Ὁ Μωθάζ ταράχτηκε τόσο ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν αὐτὴν, ὥστε δὲν βρῆκε τὴ δύναμιν νὰ κάνῃ μιά μικρὴ προσπάθειαν καὶ νὰ ἀλύσῃ τὴν παρεξήγησιν. Καὶ ἀρχισε νὰ παρακολουθεῖ μηχανικά τὴ νεαρὴν γυναῖκα. Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἦταν ἔτοιμος νὰ τὴν φωνάξῃ, ἄλλαξε γνώμη.

—Δὲν μὲ ἀναγνώρισε! σκέφτηκε. Γέρασα πολὺ! Δάκρυα ἀπελπισίας πλημύρισαν τὰ μάτια τοῦ μυθιστοριογράφου.

Στὸ μεταξὺ, ἡ κυρία Σερενιὺ προχώρησε ἀκόμα καὶ ἀκούσθηκε σ' ἕναν τοῖχο. Φαινότανε σὰν νὰ περίμενε κάποιον.

Καὶ τότε, ὁ Ρολάν Μωθάζ ἄφησε τὸ κεφάλι του νὰ πέσῃ στὸ στήθος του—καὶ ξεκίνησε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ πάρκο.

Ναί, αὐτὸ ἦταν τὸ καλύτερον ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ... Ἡ ἐρωτικὴ του ζωὴ εἶχε πια τελειώσει.

Ὁ Μωθάζ εἶχε μεταβληθῇ σὲ φάντασμα τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ. Τὸ θεώρησε περιττὸ νὰ πλησιάσῃ τὴν κυρία Σερενιὺ. «Ἐξ ἑ-

Κρατοῦσε ἕνα βιβλίο στὸ χέρι της...

ΤΟΥ ΕΔΜΟΝΔΟΥ ΖΑΛΟΥ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΧΑΜΟΓΕΛΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

τοῦ σφίγγει τὴν καρδιά. Ἀλλὰ ἐπειδὴ κατὰ βάθος εἶχε καλὴ θέσιν, δὲν ἄργει νὰ σιεφθῇ ὅτι πράγματι ἦταν καιρὸς πειστικὰ καὶ γιὰ τὸ δυστυχισμένον τὸ φίλον του νὰ γνωρίσῃ μὲ τὴν τύχην, ποὺ ἄς τώρα δὲν τὸν εἶχε καὶ τόσο εὐνοήσῃ. Εἴν' ἡ ἀλήθεια πως εἶχε πάλιν χρόνια ἡ τύχη τοῦ εἶχε ἀρκετὰ χαμογελάσει, μὰ ὅλ' αὐτὰ ἦσαν περασμένα καὶ ἐξαχσμένα πλέον.

Τὸ πρῶτον χαμόγελο τῆς τύχης τοῦ παρουσιάστηκε μὲ τὴν μορφήν τοῦ ἔρωτος. Εἶχε ἀγαπήσῃ τὴν ὁμορφὴν Ἀντουανέτταν, τὴν εἶχε γνωρίσει στὸ τένις καὶ ποτὲ δὲν εἶχε φαντασθῇ πως μὲ τὴν εὐκολίαν θ' ἀνταποκρινόταν στὸ ἀίσθημά του. Παντρεύθηκε καὶ κατόπιν χωρὶς τὴν παραμικρὴν δυσκολίαν καὶ ἡ ζωὴ ἀπλώθηκε μπροστὰ τοὺς ῥόδιον.

Τὸ δεύτερον χαμόγελο τῆς τύχης ἦταν μιά κληρονομία. Ἐνός μακρινοῦ θείου. Κάτι ποὺ δὲν τὸν περιμέναν καθόλου καὶ ποὺ τοὺς χάρισε μιά ζωὴ ἄνετη, πὺ ἄνετη ἀπ' ὅτι τὴν εἶχαν ὄνειρευσθῇ.

Καὶ ἐπειδὴ τὰ καλὰ ὅπως καὶ τὰ κακὰ τριτύνουν πάντοτε, προσέφερεν σὲ λίγο μιά θέσιν στὸν Ροζέ, σὲ μιά μεγάλη Ἑταιρεία, κατὰ ὅσον δηλαδὴ μ' αὐτὸ ποὺ τοῦ πρότειναν καὶ τώρα.

Ἦταν ἡ 25ῃ τοῦ μηνὸς καὶ ἐπρόκειτο τὴν πρώτην τοῦ ἐπομένου νὰ ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν.

Ἡ τύχη ὅμως θέλησε τὰ τρία αὐτὰ εὐτυχισμένα γεγονότα νὰ καταλήξουν σὲ μιά ἀνεπανόρθωτη ἀτυχία. Ὁ Ροζέ θέλησε νὰ γνωρίσῃ μὲ τὴν γυναῖκα του τὸ τρίτον αὐτὸ χαμόγελο τῆς τύχης.

—Πρὶν ἀναλάβω ὑπηρεσίαν, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε, θὰ κάνουμε ἕνα μικρὸ ταξιδάκι!

Καὶ μὲ τὰ χρήματα ποὺ τοῦ εἶχε δώσει τὸ ὑπ' ἀριθμὸν δύο χαμόγελο τῆς τύχης, ἀγόρασε ἕνα μικρὸ αὐτοκίνητον γιὰ τὴν ἀγαπημένην του γυναῖκα, ποὺ ἦταν τὸ χαμόγελο ὑπ' ἀριθμὸν ἕνα.

Τὴν ἴδιαν μέραν ὅμως, σὲ κάποιον σταυροδρόμι, ἐν' ἄλλο αὐτοκίνητον ἐξέπρεθε μ' ἀποσπᾶν στὸ δικὸν τους, καὶ σὲ διάστημα ἐνός δευτερολέπτου, ἡ τύχη ἔπαυε νὰ τοὺς χαμογελά. Ἡ στυγερὴ ὕλη τοῦ Ροζέ ἀναποδο-

Τὸ αὐτοκίνητον τοῦ Ροζέ ἀναποδο-

λου γινώριζε τώρα πολὺ καλὰ ὅτι ἐκεῖν, μὲ τὴν θά μύθαινε ὅτι ὁ γεροντάκος αὐτὸς ἦταν ὁ ἀνθρώπος ποὺ τὴν συγκίνησε τόσο, δὲν θὰ μπορούσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα κίνημα ὀδυνηρῶς καταπληξέας.

Καὶ ὁ Μωθάζ ἤθελε ν' ἀποφύγῃ τὴν παταίσιν αὐτήν...

Γιὰ μίαν ἀκόμα φορὰ, ὁ μυθιστοριογράφος γύρισε πρὸς τὸ κεφάλι του.

Καὶ εἶδε τὴν νεαρὴν γυναῖκα νὰ στέκεται ἀκόμα στὴν ἴδιαν θέσιν καὶ νὰ περιμένῃ. Τὴν κότταξε ἀγρότιστα, μὲ πᾶθος καὶ ἀπελπισίαν, γιὰ ν' ἀποτυπώσῃ βαθεῖα στὴν μνήμην του τὰ ὥραία χαρακτηριστικὰ της, καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ πάρκο μὲ σκυφτὸ κεφάλι, πωραγματικὰ «γεροντάκος» τῆς φορᾶς αὐτῆς...

Αὐτὴ στάθηκε ἡ τελευταία ἐρωτικὴ περιπέτεια τοῦ Μωθάζ, τοῦ ψάλτου τῆς ἀγάπης... EDMOND JALOUX

ΜΕΛΟΔΙΑ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΠΑΙΔΙΟΥ

Τὸ τρίτο τῶν καινουργίων παρὰ τοῦ

τοῦ, καταστὰν συχνὰ ἀληθινὸν μετῴριον γιὰ τοὺς ἐκνευρισμένους. Γιὰ νὰ ἐξαλειφθῇ ἐντελῶς τὸ δυσάρεστο—καὶ γιὰ σὰς καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους—γεγονός, ἀπαρμόζετε τὴν ἐξῆς μέθοδον: Πρῶτον, βρέχετε καλὰ τὴν σάβαν τῶν παιδιῶν μὲ ζεστὸν νερό. Ἐπειτα κ' ἐν ἀκόμῃ εἶνε ὄρθρην τὴν ἀλείψετε ἡ μὲ λάδι, ἡ μὲ βούτυρον, ἡ μὲ παρόλας, καὶ τὴν ἀφήνετε νὰ στεγνώσῃ σὲ εὐάερον ἀλλὰ σκιερὸ μέρος. Ὅχι μόνον τὸ τρίτο ποῦ ἐντελῶς, ἀλλὰ καὶ ἡ σάβαν γίνεται δυὸ φορές πὺ στερεὰ ἀπὸ πρῖν.

JEAN FAYARD

ΤΟΥ JEAN FAYARD

γύρισε, ὁ Ροζέ πληγώθηκε βαρεῖα καὶ ἡ Ἀντουανέττα.. ἡ Ἀντουανέττα σκοτώθηκε!...

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ τέσσερες μῆνες βγῆκε ὁ Ροζέ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖον εἶχε πια χάσει τὴ θέσιν ποὺ τοῦ εἶχαν ὑποσχεθῇ, καὶ ἡ κληρονομία ποὺ τοῦ εἶχε ἀφήσει ὁ θεὸς του δὲν ἀργήσε νὰ φαγώθῃ, ἔτσι καθὼς ἦταν χωρὶς δουλειὰ τώρα ὁ Ροζέ.

Πέρασαν ἀκόμα τέσσερα ὀλόκληρα χρόνια...

Κι' ἀλήθεια, ἦταν καιρὸς πια νὰ τοῦ ἐξαγαμογέλασῃ ἡ τύχη. Καὶ νὰ ποὺ τοῦ πρόσφεραν πάλιν θέσιν σὲ μιά Ἑταιρεία.

Τὴν ἐπομένην ὁ Ροζέ ἐπῆγε νὰ γνωρίσῃ τὸ διευθυντὴν τοῦ ὕποδοχῇ ὑπῆρξε πολὺ θερμῇ.

—Σεῖς εἶσθε ὁ νέος, γιὰ τὸν ὁποῖον μοῦ εἶπαν τόσο καλὰ; τὸν ρώτησε ὁ διευθυντὴς τῆς Ἑταιρείας. Καθίστε, καθίστε, νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν ἐργασίαν ποὺ σκοπεῖς νὰ σὰς ἀναθέσω.

Καὶ ἀφοῦ ἐμίλησαν καὶ συζήτησαν γιὰ διάφορα ὑπηρεσιακά ζητήματα, ὁ διευθυντὴς τὸν ρώτησε:

—Ἀλήθεια, καὶ τὸν ὀνόμασας;

—Ροζέ Φεριτά, κύριε διευθυντά.

Τὸ μολύβι ποὺ κρατοῦσε ὁ διευθυντὴς στὰ χέρια του ἔπεσε πάνω στὸ γραφεῖον τοῦ Φέρισε καὶ κότταξε ἐντατικὰ τὸ Ροζέ. Λίγα δευτερόλεπτα ποὺ φάνηκαν στὸ νέο αἰῶνα. Τέλος τὸν ρώτησε μὲ φωνὴν ἀλλοιωμένην:

—Ἐδῶ καὶ μερικά χρόνια... ἡ γυναῖκα σας σκοτώθηκε σ' ἕνα αὐτοκινητικὸ δυστύχημα;...

Ὁ Ροζέ ἔγινε κατάχλωμος. Τώρα μόνον θυμᾶται πὺς ὁ διευθυντὴς λέγετα Ντουμά, καὶ πὺς ὁ ἀνθρώπος ποὺ τὸν προκαλεῖται τὸ δυστύχημα λεγόταν Ντουμά... Εἶνε ἕνα τόσο κοινὸ ὄνομα στὴν Γαλλίαν τὸ ὄνομα αὐτό!... Ποῦ νὰ φαντασθῇ τί συνέβαινε ὁ Ροζέ;...

Αὐτὸ ἦταν ὅμως! Πάει ἡ τύχη κι' αὐτὴ τὴ φορὰ!... Πὺς ἦταν δυνατόν ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς νὰ βλέπῃ τὸ Ροζέ κάθε μέραν μπροστὰ του, καὶ νὰ τοῦ θυμίζῃ τὸ τρομερὸν δυστύχημα ποὺ εἶχε προκαλέσει;...

Τὸ καπέλον τοῦ Ροζέ τοῦ ἐεγλυστρά ἀπὸ τὰ χέρια του... Σκύβει, τὸ σηκώνει κι' ἀντικρύζοντας πάλιν τὸ διευθυντὴν, τοῦ ἀπαντᾷ:

—Ὁχι, κύριε Ντουμά, τὸ δυστύχημα αὐτὸ εἶχε συμβῇ σὲ κάποιον μακρινὸν μου ἐξάδελφον...

Συγχρόνως κινεῖται ὑποκάτω:

—Συγχώρεσέ με, Ἀντουανέττα!... Συγχώρεσέ με!... Πρέπει νὰ ζήσῃ κανεῖς...

Ἐτσι ὁ Ροζέ διαπίσθηκε.

Μὰ ἀπὸ τὴν ἡμέραν αὐτὴ νομίζε πως εἶνε κι' αὐτὸς συνένοχος γιὰ τὸ θάνατον τῆς Ἀντουανέττας.

Καὶ συχνὰ σκυμμένος πάνω στὸ γραφεῖον του, δοκρῶνι κι' ἀναστενάζει πικρὰ σὲ τὴν ἀνάμνησιν Ἑκείνης... Ἐκεῖνὴ ποὺ δὲν θὰ τὴν ἐξάσῃ ποτέ, τῆς ἀδικαιολογῆς, τῆς πολυλατρευμένης κι' ἀλησιμένης.

Κι' ὅμως εἶπε ψέματα ἀπαρηγόρητα τῇ Ἀντουανέττῃ τοῦ, χροὺ τοῦ φώμου του!...

Πῶσον τὸν βασανίζει ἡ σκέψιν αὐτή!...

Πῶσον τὸν πικραίνει!...

Καὶ τὰ δάκρυά του ρουσκεοῦν ἐν ὄψει τοῦ κι' ἡ καρδιά του χτυπᾷ πνευμένα...

ζύ. Τό αγαπητό μας παιδί!...

—Έπειτα, ο δόκτωρ Λαμπριέρ έπρόσθεσε συγκινημένος και άστεειόμενος συγχρόνως:

—Μήπως έγινε αυτοκράτωρ καμιάς φυλής της Αυστραλίας;

—Όχι, άκόμα. Υπάρχει ένας κενός θρόνος, μά περιμένει κάποιον από σας.

—Ωραία!... Και τώρα θα προσπαθήσουμε ν' άράξουμε εδώ κάπου... Μά πές μας, πού διάβολο βρισκόμαστε; Η άκτές αύ τές δέν είνε σημειωμένες στους ναυτικούς χάρτες και πρέπει νάχουμε τά μάτια μας τέσσερα γιά νά μήν τσακιστούμε σέ κανένα βράχο. Τί πρέπει νά κάνουμε;

—Όσα ξέρετε κι' έσεις, ξέρω κι' εγώ. Μου φαίνεται όμως πώς πρέπει νά προσπεράσετε τό άκρωτήριο και προσπαθήστε νά βγίτε από την άλλη μεριά 'Εγώ έντωμεταξύ θάρω νά σας συναντήσω μέ τους συντρόφους μου. Προπάντων νάχετε τά μάτια σας τέσσερα, γιατί αυτά τά μέρη είνε γεμάτα βρωμούποκίμενα!

—Ναί, αυτό τό είδαμε κιόλας. Μά πές μας, Φρικέτο, αυτός ο παληάνθρωπος, τού όποιου ο γιατρός θάσπασε ποδ όλίγου τό ένα πόδι μέ τόν πυροβολισμό του, δέν ήταν ο καταραμένος αυτός 'Αμερικανός πειρατής Χολλινταϊν;

—Αυτός, ο ίδιος. Κι' ο σύντροφός του πού έκανε τη βουτιά, ήταν ο Πορτογάλος από τό Μακάο, ο Μπαρτολομέο ντε Μόντε..

—Σ' εύχαριστούμε γιά τίς πληροφορίες σου. Και τώρα δρόμο καί!...

Καί, ένδ ή βάρκα ξανοιγόταν, οί Αυστραλιανοί, περισσότερο ξετρελλαμένοι από ποτέ, εξακολουθούσαν νά είνε πεσμένοι μπρούμυτα άπάνω στό βράχο. "Αν δέν ήταν τό σημαντικό άνασκήρτημα τών μελών τους και τό τρέξιμο τών δοντιών τους, θά τους νύμζε κανείς πεθαμένους από τόν τρόμο.

Η βλαστήμιες τού 'Αμερικανού, τά ουρλιάσματα της άγωνίας τού Πορτογάλου, ή δυνατός φωνές τού Πιέρ Λέ Γκάλ και τού γιατρού Λαμπριέρ, άποτελούσαν γι' αυτούς ένα καταχθόνιο κονσέρτο, στό όποιο έδέσποσε γιά μιά στιγμή ο κρότος της καρμπίνας—ένα κονσέρτο πού είχε κάνει τίς τρίχες τους ν' άνορθωθούν και τά κορμιά τους νά πλημμυρίσουν από κρύο ιδρώτα.

Μόνος ο Καίπουν, ή μάλλον ο 'Υθόν Κερμπτεχέλ, πού ή επίκοινωνία τού Φρικέτου είχε αρχίσει νά τόν έξευρωπαϊζή, στέκόταν όρθιος και κύταζε τη βάρκα πού άπομακρυνόταν.

—Β άρ... κ... ψιθύρισε τέλος, συγκεντρώνοντας μέ κόπο τίς άναμνήσεις του και μέ μιά προφορά έντελώς ναυτική.

—Ναί καλέ μου 'Υθόν, τού άπάντησε ο Φρικέτος, και βάρκα μάλιστα άπάνω από την όποια βρίσκονται οί καλύτεροι θαλασσινοί όλων τών ναυτικών τού κόσμου. Θά τους δής έξ άλλου σέ λίγο και μόνος σου.

Τώρα πού ή φωνές άπ' τη λίμνη, ή μάλλον άπ' την κόλασι, είχαν σωπάσει, τά μαύρα παιδιά της Αυστραλιανής ζούγκλας καθισχύαζαν σιγά-σιγά και ξεθάρρεψαν σέ λίγο τόσο, ώστε νά βγούν άπ' την άκινησία τους. Τώρα και μέλη τους σάλευαν, τά κορμιά τους άνωρθωνόντουσαν, τά μάτια τους άνοιγαν.

Ο έφιάλης είχε τελειώσει.

Ο Φρικέτος τούς έδωσε νά καταλάβουν μέ όσες λέξεις της διαλέκτου τους ήξερε και μέ νοήματα, ότι έπρεπε νά ξαναγυρίσουν πίσω και ν' άκολουθήσουν την όχη, ως τό σημείο πού θα έπαυε πειά νά είνε τόσο άπότομο.

Οί ίθαγενείς δέχτηκαν πρόθυμα νά ίκανοποιήσουν την έπιθυμία τού καινούργιου τους φίλου, ο όποιος, χωρίς στή λευκή του έπιδερμίδα, μπορούσε άκίνδυνα νά άνοίγη τόσο μακριές συνομιλίες μέ τά καταχθόνια δέρματα.

Πρίν ξεκινήσουν, καταβρόχθισαν μερικές ρίζες ώμές και πολλά κομμάτια γόμμας εύκαλύπτου κι' έπειτα, χτυπώντας τίς κοιλίες τους, δήλωσαν πώς ήσαν έτοιμοι.

Η θάρκα μέ τους τέσσερες φίλους τού Φρικέτου περνούσε έκείνη τη στιγμή άπ' την άώτερη άκρη τού άκρωτηρίου και λόξευε πρós τά δεξιά. Ο ήρωας μας και οί ίθαγενείς άκολουθούσαν αυτή τη διεύθυνση, παρ' όλα τ' άναρίθμητα έμπόδια πού υπήρχαν σ' αυτό τό μέρος της άκτής.

Περπάτησαν έπί όρκετές ώρες κάτω από ένα ν' ήλιο τρο-

μερό, πού έκανε την άμμο νά καίη και την έκανε άυπόφορη στά πόδια πού την πατούσαν. Ο Φρικέτος, παρ' όλο τό θάρος του, ένιωθε τίς δυνάμεις του νά λιγοστεύουν κι' έντωμεταξύ ή όχη εξακολουθούσε νά διαγράφεται ως εκεί πού έφταναν τά μάτια κάθετη, σαν τοίχος και τόσο ψηλή, ώστε νά είνε άδύνατο νά την προσέγγιζεις.

Οί τέσσερες άνδρες πού έπέβαιναν στη βάρκα, έξαλλημένοι άπ' την άτέλειωτη αυτή κοπηλασία, μόλις συγκρατώντας και μπορούσαν νά προχωρούν άκόμα 'Εξ άλλου, ή όχη π' έπ' πλωνόταν σέ μιά ώρα μ' αυτή την καταπληκτική ταχύτητα, πού πέφτει στίς τροπικές χώρες.

Η φωνή τού 'Αντρέ άκούστηκε:

—Πές μου, Φρικέτο, μήπως έχεις κανένα σπάγγο εύκοιπέτε- τριάντα μέτρων μάκρους;

—Όχι, κύριε 'Αντρέ. Τί τόν θέλετε αυτό τόν σπάγγο;

—Νά, θά τόν άφηνες νά πέση ως εδώ. Θά έδεναν τότε σ' αυτόν ένα σκοινί πού έχουμε στη βάρκα, θά τραβούσες τό σκοινί, θά τό έδενες σέ κανένα βράχο και θά σκαρφάζοναμε έτσι ως έσένα μέ τά όπλα μας και τίς άποσκευές μας. Γιατί, καθώς βλέπω, δέν υπάρχει καμιά πιθανότης νά βρούμε κανένα μέρος γιά ν' άποβιβάστούμε γρήγορα κι' έχουμε άποκλείσει πειά.

—Μήπως θά έκανε γιά τη δουλειά σας ένας άπλός κισός;

—Θαυμάσια.

—Ωραία τότε. "Ενας άπ' τους συντρόφους μας θά πάη νά βρή τόν πιο κατάλληλο. Μά, δέν μου λέτε, σκοπεύετε νά έγκαταλείψετε τη βάρκα σας;

—Γιά ποιό λόγο, τού άπάντησε ο Πιέρ Λέ Γκάλ. Μήπως

τρελλάθηκες; Νά έγκαταλείψουμε τη βάρκα μας έμείς, Γάλλοι ναυτικοί. 'Απολύεται, ή βάρκα μας θά μέν άπολωθήση ως άπάνω.

—Δεμένη από την άκρη τού σκοινιού;

—Βέβαια.

—Είνε λοιπόν τόσο έλαφρύ;

—Σάν βελούδο... Θά δής!

—Αδύνατο!...

—Πάμε νά φλουρήσ' σάν πύθκος και φρόντισε νά βάρη τόν κισό πού μέν χρειάζεται.

—Αμέσως! Αμέσως!

Ο Φρικέτος άπευθύνθηκε πρós τόν 'Υθόν, τού έδωσε νά καταλάβη τί χρειαζόταν και ο λευκός άγριος, άρπάζοντας τό λίθινο τσεκούρι του, σκαρφάλασε περήφανα σ' ένα τεράστιο κομμιόδετρο, ύψους πενήντα μέτρων και άνάλογο πάχους.

"Αφρονι: κισοί έπρεσαν άπ' την κορυφή τού τεραστίου δέντρου κι' έφταναν σχεδόν ως τή βάση του. Ο 'Υθόν έπρεπε νά σπάζει ως την κορυφή κι' ο Φρικέτος άναρριχόταν μ' άμνηχία πώς ο καινούργιος του φί-

λος, θά τό κατάρθωνε.

Ο 'Υθόν Κερμπτεχέλ, πρώην Καίπουν, είχε άποκτήσει μιά εύκινησία, μιά δύναμη και μιά έπιδεξιότητα, πού λίγο άπ' τους ίθαγενείς είχαν. Με δυο δυνατά χτυπήματα, άπέκοψε σ' ενός μέτρου ύψος άπ' τό έδαφος τό φλοιό τού δέντρου. "Ετσι στήμα-τίστηκε κάτω σάν σκαλοπάτι στό μέρος αυτό, στό όποιο ο Καίπουν πάτησε τό πόδι του. "Επειτα σκαρφάλασε γοργά, πού στηκε μέ τό ένα χέρι άπ' τόν κορμό και μέ τό άλλο άνοιξε ένα δεύτερο σκαλοπάτι, σέ ύψος ενός μέτρου άπ' τό πρώτο, στό όποιο και πάτησε μέ τό άλλο του πόδι.

Και μ' αυτό τόν τρόπο, εξακολουθούσε νά σκαρφάζονη. Ο Φρικέτος παρακολουθούσε μ' άφάνταστο ένδιαφέρον τό σκαρφάλωμα αυτό κι' είδε σέ λίγες στιγμές τόν Καίπουν νά βρισκείται στην κορυφή τού δέντρου και νά ξεφωνίζει.

Σέ μιά στιγμή, ένας κισός πάχους ένός δαχτύλου, κομμένος μέ μιά τσεκουριά, έπεφτε σφυρίζοντας στό έδαφος και ή 'Υθόν, περήφανος γιά την ύπηρεσία πού είχε προσφέρει στό έ-λο του, κατέβηκε σέ μιά στιγμή.

Ο Φρικέτος, χωρίς νά χάνη καιρό, άρπαξε τόν κισό και τόν ξεδίπλωσε ως τη θάρκα. "Ετσι τράβηξε, έπάνω τό σκοινί, τό έ-δεσε γερά σ' ένα βράχο και περιμενε μέ άνυπομονησία νά σκαρφάλωσουν οί φίλοι του έπάνω.

Ο Μαζεστέ σκαρφάλασε πρώτος, μέ μιά εύκινησία πού προκάλεσε στόν υπέρτατο βαθμό τόν θαυμασμό τού 'Υθόν και τών ίθαγενών πού περνούσαν γιά δάσκαλοι σ' αυτά τά πράγματα. Ο γενναίος μαύρος, χωρίς νά πη λέει, ρίχτηκε στην άγκαλιά τού Φρικέτου και τόν έσφιξε μέχρις άσφυξίας. Οί λογαίοι τού έπνιγαν και τά δάκρυα κυλούσαν άφθονα στά μάγουλά του.

Ηρθε κατόπιν ή σειρά τού γιατρού Λαμπριέρ, ο όποιος σκαρφάλωσε γαλήνινα, μεθοδικά.

(Ακολουθεί)

—Ε, από τη βάρκα!... φώναξε ο Φρικέτος.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟ!...

Η συννομοσία κατά τού Ναπολέοντος. "Ενα τελημένο προξενικό πημα. Η άπαγωγή τού δουνός ντ' Ένγκιέν. Μιά σκηνοθετημένη δίκη. Η καταδίκη τού πρίγκιπος και ή έντελέσεις του. Η έπάνοδος τού Ναπολέοντος από την "Ελλά και ο στρατάρχης Νεϋ. Ο αγενναίος τών γενναίων καταδικάζεται εις θάνατον. Τό μεγαλείο τών τελευταίων στιγμών της ζωής του. Πώς ο στρατάρχης Μπαζαίν παρέδωσε 170.000 Γάλλους στους Γερμανούς. Η καταδίκη του και ή φυγή του άπ' τη φυλακή.

Πρώτο 'Υπάτου. Τότε ο Ναπολέων άποφάσισε νά τούς χυπήσει μέ νά καίη, νά σκοπίση τόν τρώο πέρα άπ' τά σύνορα της Γαλλίας και νά δώση στους συννομοτάς ένα τόσο τρομερό μάθημα, ώστε νά κινή και τούς πιο γενναίους άπ' αυτούς νά χάσουν τό ήθος τους και νά βεβήλουν.

Αποφάσισε δηλαδή νά συλλάβη τόν δουνά ντ' Ένγκιέν και νά τόν άναλώση. Ο Ένγκιέν έμεινε τότε στόν πύργο τού Έντενχάιμ, στό ά-νεξέλεγκτο κράτος της Βαβ'ης, τό όποιο συνόρευε μέ τη Γαλλία. Έπει-περνούσε ενάμιστο τις ήμέρες του, κινηρόντας στό Μέλαν Δελμό, έρω-περνούσαν μέ την πριγκίπισσα Σαρλόττα ντε Ρουάν και περιμένον-τας τη στιγμή πού θά εισέβαλε στην πατρίδα του, επί κεφαλής μιας στρα-τός βασιλοτρόνων Γάλλων, οί όποιοι είχαν συγκεντρωθή γύρω του.

Πώς όμως θά τόν συγκιλιότανε ο Βοναπάρτης, τη στιγμή πού βρισκό-ταν σέ ξένο έδαφος; 'Απλούστατα, θά τόν άτήγαγε μέ τους άνθρώπους του. Τό προξενικό πημα αυτό μπορούσε νά έξη τεράστιες πολιτικές συνέπειες. Μά ο Βοναπάρτης ήταν από τους ανθρώπους πού δέν διατάζουν μετρώ-σε τίποτε. Η άπόφασί του ήταν ά-νέκαλητη. Η θανάτωσις τού δουνός ντ' Ένγκιέν θά έξασφάλιζε τη δική του ζωή.

Και πράγματι, στις 23 Μαρτίου, 300 Γάλλοι 'Οραγόνοι εισέβαλαν στη Βαβ'η, κατέλαβαν τόν πύργο τού δουν-ός, τόν αλχυλιώτισαν κι' άμέσως τόν πήραν μαζί τους στη Γαλλία.

Από την προηγούμενη κίολας ήμέ-ρας, τό Στρατοδικείο είχε συσταθή, γιά νά τόν δικάση.

Κατά τίς έννιάμισι τό βράδι, οί δικαστές μέ τόν Ένγκιέν έφτασαν στό Παρίσι και τόν φυλάκισαν στόν πύργο τού Βενάν.

Ο δούξ άκούσε μέ γνήνη ή δει-λά τού άποκαμινθίου βαδισιά. Μά έπειτα από λίγα λεπτά, τόν έξήτησαν γιά νά τόν άναρριχούν.

Και άρχισι τότε μιά από τίς με-γαλειότερες δικαστικές παραδείες της ιστορίας. Ο δούξ, στίς έρωτησεις αυ-τών πού τόν άναρριχούν, άπαντούσε μέ γνήνη κι' ελικρινεία. "Όταν δέ τού παρουσίασαν την κατάφασί του, γιά νά τόν ύπογραψή, έγραψε σ' αυτή:

Επρίν ύπογράψω την παρού-σαν κατάθεση, ζητώ έπιμώνα-σαν πριβάτεραν άκρόασιν παρὰ τού Πρώτου 'Υπάτου. Τό δνομά

Α Στρατοδικείο βρίσκεται στην ήμε-ροσία διάταξι αυτές τις ήμέρες στην "Ελλάδα. Θά ήταν λοιπόν εύκαλο νά ιδούμε ποές ήσαν ή σπουδαιότερες ή-ποθέσεις, πού έξεδικάσθησαν κατά τους τελευταίους αιώνας από τό Στρατοδι-κείο.

Η πρώτη μεγάλη στρατιωτική ήθε- ήταν τού δουνός ντ' Ένγκιέν, τού τε-λευταίου γόνου τού βασιλικού οίκου της Γαλλίας Κοντέ. Στις αρχές τού 1804, ο Ναπολέων Βοναπάρτης, πού ήταν ά-κόμη τότε Πρώτος 'Υπάτος, γινώσκων ως έκ θαύματος από μιά δολοφονική ά-ποπειρά, πού όργάνωσε έναντίον του ο συννομοτής Ζωρζ Κοντενταί. Μά αυ-τή ή συννομοσία δέν ήταν μοναδική. Σε όλη τη Γαλλία, και πού πάντων στίς έ-ξωτερικό, οί προγεγραμμένοι βασιλό-φρονες συννομοτούσαν έναντίον τού

Πρώτου 'Υπάτου. Τότε ο Ναπολέων άποφάσισε νά τούς χυπήσει μέ νά καίη, νά σκοπίση τόν τρώο πέρα άπ' τά σύνορα της Γαλλίας και νά δώση στους συννομοτάς ένα τόσο τρομερό μάθημα, ώστε νά κινή και τούς πιο γενναίους άπ' αυτούς νά χάσουν τό ήθος τους και νά βεβήλουν.

Αποφάσισε δηλαδή νά συλλάβη τόν δουνά ντ' Ένγκιέν και νά τόν άναλώση. Ο Ένγκιέν έμεινε τότε στόν πύργο τού Έντενχάιμ, στό ά-νεξέλεγκτο κράτος της Βαβ'ης, τό όποιο συνόρευε μέ τη Γαλλία. Έπει-περνούσε ενάμιστο τις ήμέρες του, κινηρόντας στό Μέλαν Δελμό, έρω-περνούσαν μέ την πριγκίπισσα Σαρλόττα ντε Ρουάν και περιμένον-τας τη στιγμή πού θά εισέβαλε στην πατρίδα του, επί κεφαλής μιας στρα-τός βασιλοτρόνων Γάλλων, οί όποιοι είχαν συγκεντρωθή γύρω του.

Πώς όμως θά τόν συγκιλιότανε ο Βοναπάρτης, τη στιγμή πού βρισκό-ταν σέ ξένο έδαφος; 'Απλούστατα, θά τόν άτήγαγε μέ τους άνθρώπους του. Τό προξενικό πημα αυτό μπορούσε νά έξη τεράστιες πολιτικές συνέπειες. Μά ο Βοναπάρτης ήταν από τους ανθρώπους πού δέν διατάζουν μετρώ-σε τίποτε. Η άπόφασί του ήταν ά-νέκαλητη. Η θανάτωσις τού δουνός ντ' Ένγκιέν θά έξασφάλιζε τη δική του ζωή.

Και πράγματι, στις 23 Μαρτίου, 300 Γάλλοι 'Οραγόνοι εισέβαλαν στη Βαβ'η, κατέλαβαν τόν πύργο τού δουν-ός, τόν αλχυλιώτισαν κι' άμέσως τόν πήραν μαζί τους στη Γαλλία.

Από την προηγούμενη κίολας ήμέ-ρας, τό Στρατοδικείο είχε συσταθή, γιά νά τόν δικάση.

Κατά τίς έννιάμισι τό βράδι, οί δικαστές μέ τόν Ένγκιέν έφτασαν στό Παρίσι και τόν φυλάκισαν στόν πύργο τού Βενάν.

Ο δούξ άκούσε μέ γνήνη ή δει-λά τού άποκαμινθίου βαδισιά. Μά έπειτα από λίγα λεπτά, τόν έξήτησαν γιά νά τόν άναρριχούν.

Και άρχισι τότε μιά από τίς με-γαλειότερες δικαστικές παραδείες της ιστορίας. Ο δούξ, στίς έρωτησεις αυ-τών πού τόν άναρριχούν, άπαντούσε μέ γνήνη κι' ελικρινεία. "Όταν δέ τού παρουσίασαν την κατάφασί του, γιά νά τόν ύπογραψή, έγραψε σ' αυτή:

Επρίν ύπογράψω την παρού-σαν κατάθεση, ζητώ έπιμώνα-σαν πριβάτεραν άκρόασιν παρὰ τού Πρώτου 'Υπάτου. Τό δνομά

μου, ή καταγωγή μου, ο τρόπος μέ τόν όποιον σκέπτομαι και ή φρικτή της νεσεώς μου, μου δίδουν τό δικαίωμα νά έλπίζω ότι ο Πρώτος 'Υπάτος θά δεχθή αυτήν την αίτησιν.

Αν ή αίτησις αυτή άνακρινονόταν εγκαίρως στόν Βοναπάρτη, ίσως ο Ένγκιέν νά γινόνταν από τό θάνατο. Μά ο πρόεδρος τού Στρατοδι-κειού Σαβαρδ άναγνώριζε νά την ύποβάλη στόν Πρώτο 'Υπάτο. Τού ε-χαν άναθέσει νά δικάση τόν δουνά και τού είχαν δώσει νά καταλάβη ότι έπρεπε νά τόν ξεπαστρέψη τό ταχύτερο. Θά έκαίε λοιπόν, τι τού έπιτόσαν.

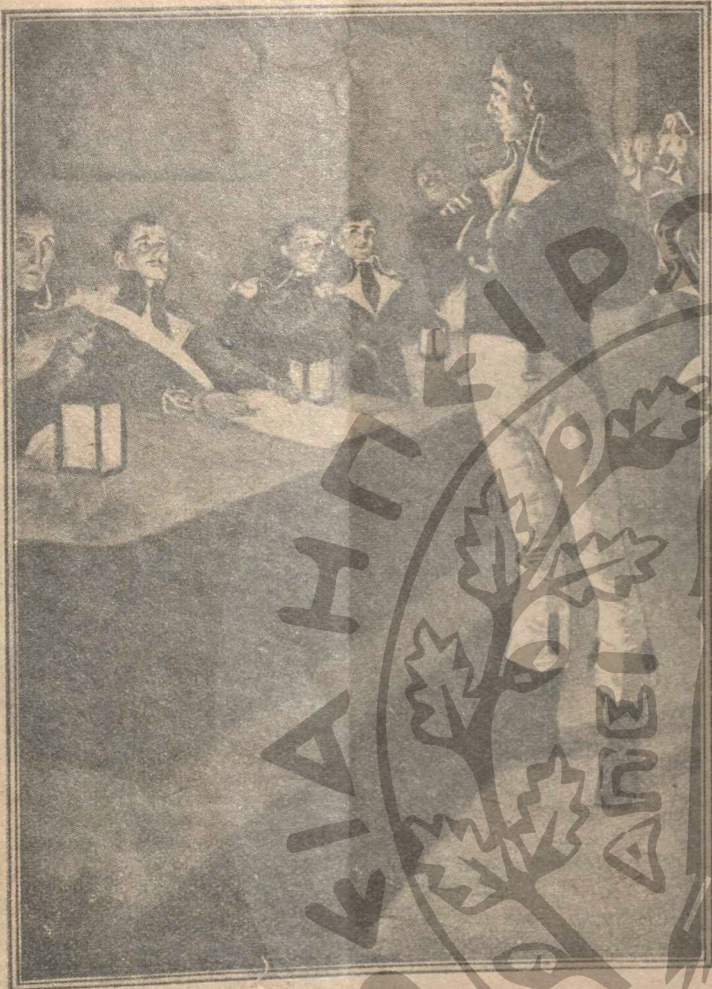
Κι' έτσι ή άνάκρισις τελείωσε μέσα σέ λίγες στιγμές. Έπρόκειτο τό-ρα νά γίνη ή δίκη. Κατάλληλο μέρος δέν ύπήρχε... Μά τί σημασία εί-χε αυτό; Τό σάβανο τού δικαστή τού πύργου Βεναν θά χρησίμευε γιά δικαστήριο. Μάρτυρες, πειστήρια, συνήγοροι, δέν ύπήρχαν. Μά ούτε αυτά χρειαζόντουσαν. Μερικοί στρατιώτες της φρουράς θ' άποτελού-σαν τό άσφατήριο.

Την ίδια λοιπόν νύχτα, ο δούξ όδηγήθηκε χωρίς δεσμά μπροστά στους άξιωματικούς δικαστές του, οί όποιοι τόν κατηγόρησαν ότι συννομοτού-σε έναντίον τού Πρώτου 'Υπάτου και της σφαλείας τού κράτους.

—Αποκαρδία μιά τέτοια ύποψία!... φώναξε τότε έντονα ο κατηγο-ρούμενος. Είμαι έτοιμος νά ποιήσω μέ τά όπλα σά χέρια, νά ύπε-ρασπίσω τά δικαιώματα τού βασιλικού μου οίκου. Μά περιφρονώ τίς συννομοσίες και άποκαρδία κάθε ιδέα φόβου, σαν μιά προσβολή έναν-τίον μου!...

Στίς δύο τό πρωί, ή εξέτασις τού κατηγορουμένου τελείωσε και ο δούξ άποσύρθηκε.

Τό δικαστήριο εξακολούθησε τη συνεδρία του. Έπειτα από ένα τέ-ταρτο, τόν καταδίκασε όμοφώνως εις θάνατον και διάταξε νά έντελε-σθή όμωσως ή άπόφασις.

Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΔΟΥΝΟΣ ΝΤ' ΕΝΓΚΙΕΝ

Ο νεκρός γόνος τού βασιλικού οίκου τού Κοντέ, μπροστά στους δικαστές του, στόν πύργο τού Βεναν. Μερικοί άξιωματικοί, συγκεντρωμένοι βια-τό Στρατοδικείο, και οί στρατιώτες της φρουράς, πού φαίνονται στό βάθος, τό άκρωτήριο.

Ο δούξ, άγνώντας την κατα-δίκη του, όόησε αν μπορούσε νά πάη ν' άναταγθή. Οί φρουροί του όμως τόν παρακάλεσαν νά περιμέ-νη. Έντωμεταξύ, ένας κρητορός έ-σκαβε τόν τάφο του. Έξω στόν κη-πο τού πύργου. "Όταν δια έτοιμα-στηκαν, διώξανε τους άνδρες πού θ' άποτελούσαν τό έκτελεστικό άπό-σπασμα και τούς μούσαναν φυλί-γρια. Τότε ο λοχαγός Λαέλ πήρσι-σε τόν κατάδο και τού είπε, μέ κάποια σημασία:

—Εδώρεστήθηκε νά μέ άκολου-θήσετε!...

Ο δούξ, βλέποντας ότι τόν κα-τέβαλαν κάτω από τό έδαφος, από μιά στιγμή σάλα τού πύργου, όό-ησε:

—Πού με πήγατε; Προτιμώ νά πεθάνω, παρά νά ένταρρασθή ζωντανός σέ μιά σπασή ύψη και σφαγην.

Ακολουθούσε με, χωρίς τού ε-κανελάσε ο Λαέλ, και άναγκάστη-στε όλο τό θάρος σας!...

Ο δούξ ύποβλήθηκε, χωρίς νά πη λέξει. Σε λίγο βρισκόταν σ' ένα ύπόγειο, όπου άπαικνε μπροστά του τους στρατιώτες τού άποσπ-ματός. Τότε ο έπ' κεφαλής τού διαβάτη τήν καταδίκη του.

Ο δούξ άκούσε μέ γνήνη ή δει-λά τού άποκαμινθίου βαδισιά. Μά έπειτα από λίγα λεπτά, τόν έξήτησαν γιά νά τόν άναρριχούν. Και άρχισι τότε μιά από τίς με-γαλειότερες δικαστικές παραδείες της ιστορίας. Ο δούξ, στίς έρωτησεις αυ-τών πού τόν άναρριχούν, άπαντούσε μέ γνήνη κι' ελικρινεία. "Όταν δέ τού παρουσίασαν την κατάφασί του, γιά νά τόν ύπογραψή, έγραψε σ' αυτή:

Επρίν ύπογράψω την παρού-σαν κατάθεση, ζητώ έπιμώνα-σαν πριβάτεραν άκρόασιν παρὰ τού Πρώτου 'Υπάτου. Τό δνομά

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΕΡΛΑΙΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 επαρχιώτης επιστολογράφος, ο οποίος ονομαζόταν
 'Αρθούρος Ρεμπώ, έγραψε ότι, μολοντί ούτε γνω-
 ριές ούτε χρήματα είχε, ήθελε να πάει στο Παρί-
 σι και να παρακαλέσει τον Βερλαίν να τον φιλοξε-
 νήσει στο σπίτι του και να τον αναλάβει υπό την
 προστασία του.

Μα ποιος ήταν αυτός ο Ρεμπώ;
 Είχε γεννηθεί στο Σαρλεβίλ, στις 20 'Οκτωβρίου
 1854, κι' ήταν, όπως κι' ο Βερλαίν, γινός λοχαγού.
 Μα δεν γνώρισε σχεδόν καθόλου τον πατέρα του.
 Κι' όμως ο λοχαγός Ρεμπώ πέθανε το 1878, δηλαδή
 επέζησε αρκετά χρόνια μετά τα γεγονότα που θα
 διηγηθούμε. Μα χωρίς άλλο τ' αγνόησε εντελώς,
 γιατί, χωρισμένος οριστικά από τη γυναίκα του λίγα
 χρόνια μετά τη γέννηση του 'Αρθούρου, πήρε τη
 σύνταξή του κι' αποτραβήχτηκε στο Ντιζόν, αδιαφορώντας ολότελα για
 την τύχη της οικογενείας του. Έτσι κι' ο Ρεμπώ ανέλαβε μόνη την
 φροντίδα του μεγαλύτερου των πέντε της παιδιών, του Φρειδερίκου,
 που ήταν ο μεγαλύτερος κι' από τότε πνεύμα, του 'Αρθούρου και των
 τριών κοριτσιών της.

Η κ. Ρεμπώ, βεβαίως οι σύγχρονοί της, ήταν μια σιδερένια γυ-
 ναίκα. Ένας καθηγητής του γυμνίου της γράφει γι' αυτήν ότι ήταν γυ-
 ναίκα ατρεμερά αντιστήριξη. Ο γινός της ο Έλιος, τέλος, ο οποίος στά
 γραμμάτια του την αποκαλούσε αηχτέρα Ρεμπώ, γράφει πως η μητέρα
 τους ήταν αλύγιστη σαν έδωκιντα τρις Γερμανούς συνταγματάρχες.

Έκείνο όμως για το οποίο την κατηγορούσε περισσότερο, ήταν ότι δεν
 του έδινε ποτέ ούτε μια πεντάρα, χωρίς ωστόσο να λαβαίνει υπ' όψη του
 ότι η μητέρα του οικονομία επιβαλλόταν σαν ανάγκη στην κ. Ρεμπώ,
 ή οποία είχε ν' αναθρέψει πέντε παιδιά.

Η κ. Ρεμπώ ποτέ δεν χαζόταν στα παιδιά της και τους τις εδω-
 χες φιλότητες. Όταν ο 'Αρθούρος ξαναγύρι-
 σε στο σπίτι του από το πρώτο σκάσιμό του
 στο Παρίσι, τον έδειξε σαν να ήταν παιδά-
 κι. Τον επόμενο χρόνο, όταν ο νέος ήταν
 δεκαεφτά χρόνων και είχε γράψει το «Με-
 θυσιμένο Καράβι» — το σημαντικότερο ίσως
 ποίημά του — το οποίο είχε πειστεί πως
 τον έδερνε ακόμα. Όλα αυτά είναι αληθινά,
 αληθίστατα. Μα οι βιογράφοι του Ρεμπώ
 πέτυχαν σε πλάνη, όταν παρουσιάζουν τη
 μητέρα του σαν μια γυναίκα χωρίς σπλάχνα.

Ήταν μάλλον μια μητέρα σκληρή, όπως έ-
 λεγαν οι μητέρες στα χωριά, τον παλιό καιρό.
 Ως το δεκαπεντέμισι του χρόνια, ο 'Αρ-
 θούρος ήταν ένα παιδί υπάκουο (φαινομενι-
 κά τουλάχιστον), ένας μαθητής — καθώς
 γράφει ο καθηγητής 'Ισακάρ — «λίγο επι-
 ρευμένος, φρόνιμος και μελωδός, με κα-
 θάρια νύχια, με τετράδια αμειλιγμένα, που
 έγραφε θέματα καταπληκτικά άνοιγαν». Έξα-
 νια όμως το φρόνιμο παιδί άλλαξε εντελώς.

Άρχισε να ντυνεται άημέλιστα, άφησε να
 μεγαλώσουν τα μαλλιά του και κρατούσε
 πάντα πόρτικα μια πίπα στην άκρη του στό-
 ματός του. Συγχρόνως και το φρεσιό του παρουσιαστικό άλλαξε. Ως
 τότε ο Ρεμπώ ήταν χαμηλός αναστήματος. Κατά το 1871 όμως
 μεγάλωσε περισσότερο από όλους πάντως και το αναστήμα του έγινε
 1,80 στο 1872. Στο διάστημα αυτό έγραψε όλα τ' αριστουργήματά του
 κι' έπατα, σαν να έσβησε η φωτιά της μεγαλοφυΐας του, σάπασε. Το
 πρόβλημα αυτό άσπασέθηκε πολλούς, μα κανένας δεν κατόρθωσε
 να διαφωτίσει αυτό το μυστήριο. Γιατί αυτή η πρόωρος ανάπτυξις του
 σώματος συνδεόταν με λιαυρές αστραπές ποιήσεως; Γιατί, όταν η
 ανάπτυξις έπαυσε, η ποιησις χάθηκε;...

Μα και ως μαθητής, ο 'Αρθούρος σημείωσε θριαμβούς. Από ηλικίας
 δεκα έξι χρονών, ήταν πρώτος στην τάξη του κι' έπαυσε
 όλα τα βραβεία.

Στα βιβλία του χρόνια, μια άκατανίκητη ανάγκη να φύγει από τη
 μικρή του πατρίδα, τη χαμένη στο βάθος της επαρχίας, άρχισε να βα-
 σάνει τον έπιμελή μαθητή. Στην αρχή επεδίωξε να γράψει την επιθυ-
 μία του αυτή, αφροισιόμενος κάτω αλλού, και επί μερικούς μήνες οί-
 χηκε με τα μούτρα στο διάβασμα. Ήταν η εποχή που καταδρόχισε
 μυριολεκτικά τη βιβλιοθήκη του καθηγητού του 'Ισακάρ. Αυτό το τα-
 ξίδι άνοιξε από τα βιβλία, όπως και όλα τ' άλλα, που θα επαινού-
 σουν, ο Ρεμπώ το έκανε με τράστια βήματα, με βήματα μάλλον. Σε
 λίγο όλα τα βιβλία του καθηγητού του τα είχε διαβάσει. Κι' έντομε-
 ταν ο πόλεμος είχε αρχίσει και η συγκοινωνία με το Παρίσι είχαν
 κοπεί. «Τίποτε! Τίποτε! γράφει ο νεαρότατος ποιητής. Το Ταχυδρο-
 μείο δεν φέρνει πια τίποτε στα βιβλιοπωλεία!...»

Τότε, μια μέρα, στις 29 Αυγούστου 1870, δεν κρατήθηκε πια. Προ-
 ει να πάει σ' αυτό το Παρίσι, που τον μαγνητίζει, να δει το τέρας, έ-
 πέτειν!

ΤΟΥ ΛΕ ΠΕΛΕΤΙΕ

ΤΟΥ ΛΕ ΠΕΛΕΤΙΕ

Και μπήκε στο τραίνο, χωρίς εισιτήριο, χωρίς πεντάρα στην τσέπη,
 χωρίς χαρτιά.

Μα μόλις βγήκε στο σταθμό, πριν ακόμα δει τη μεγαλοφυΐα, συ-
 λήφθη επί άμεσότητα και στάλθηκε στο Μαζάς. Έκει επενέβη ο καθη-
 γητής του 'Ισακάρ, ο οποίος, αφού τον φιλοξένησε λίγες μέρες στο σπι-
 τι του, τον έστειλε στην οικογένειά του.

Μα, έπειτα από δέκα μέρες, ο Ρεμπώ έπεχείρησε και να άπαι-
 αποδώσει από το σπίτι του, για το Βέλιον αυτή τη φορά. Η μητέρα
 του όμως ειδοποιήθηκε εγκαίρως την άστυνομία και της τόν ξαναπα-
 ρίσσε.

Τέλος, στις 25 Φεβρουαρίου 1871, ο Ρεμπώ ξέφυγε για τρίτη φο-
 ρά, έφτασε στο Παρίσι, πλανήθηκε επί δεκατέντε μέρες στους δρόμους
 διου, πεθαίνοντας από την πείνα, ξαναπέρασε πάλι πεζός το δρόμο
 πατρίδας του.

Λίγο μετά την επιστροφή του, έμαθε ότι, εκεί κάτω, στο Παρίσι,
 το οποίο μόλις είχε αφήσει, μα που τον τραβούσε ακόμα, η Κομμού-
 θριαβόεινε. Ο Ρεμπώ άνασκήρθηκε και μια άγρια χαρά τον πλημμυ-
 ρούσε.

Πώς του ήρθε τότε η ιδέα να γράψει στον Βερλαίν; Από ποια
 λαλίστα είχε στείλει στίχους του σ' έναν άλλο ποιητή της εποχής, τον Μπε-
 βίλ. Μα ο αγαθός έλαλίστα κι' ήμικαιμένος πια μαύρο, του είχε απαν-
 τήσει με τον τρόπο του: «εγκάρδια, καλεστικά και φευγαλέα, λαλίστα
 αδιάφορα. Ο Ρεμπώ όμως νόμιζε πως άξιζε κάτι πιο πολύ από μια
 του απάντηση. Ζητούσε κάποιον που να τα καταλάβει όλα: τη μεγα-
 λυία του, την άγνοιά του, τις φιλοδοξίες του, την έξωρα του άσπας-
 στα καρενά της Σαρλεβίλ, σίχναζε κάποιος Μπερτάν, ιστάλλης πρ-
 αμέσων φόρων, ο οποίος είχε γνωρίσει τον Βερλαίν στο Φαυσόν, κι' ο
 οποίος προσεφέρθηκε να μεσιτεύσει σ' αυτόν υπέρ του Ρεμπώ. Έγινε
 λοιπόν μια συστατική επιστολή στον ποιητή, στο Παρίσι, την οποία ο
 'Αρθούρος επ'σύνταξε στη δική του επιστολή, μαζί με τέσσερα καλ-
 γραμμένα ποιήματά του.

Μία καρικατούρα του γυναικαδέλφου του Βερλαίν, μουσικο-
 συθέτου Σαρλ ντε Σιέρν

ποιήματά του Ρεμπώ. Δεν δυσκολένηταν καθόλου να παραδειγμα-
 τιστεί οι στίχοι του άγνωστου ήσαν υπέροχοι (εμάς τραυματίες, ωστόσο
 όπως έλεγε ο Βερλαίν), υποψιάστηκαν μάλιστα ότι ο ποιητής τους
 κρύβει την ηλικία του, παρουσιάζοντος ως νέος, γιατί ήταν άγνω-
 στο ένα παιδί της ηλικίας του να γράφει τέτοια ποιήματα.

Έντοματαξύ, ο Ρεμπώ, στην έπαρχία του, περιόρισε ένα γινός
 πάντη κι' έγραψε ένα νέο ποίημα.

Τέλος η απάντησις του Βερλαίν έφτασε. Ήταν τέτοια, που ή
 φανος νέος δεν μπορούσε να την φαντασθεί ούτε στα όνειρά του, ούτε
 ενθουσιώδης, γεμάτη καλεστικά λόγια.

«Έλάτε, αγαπημένη μεγάλη ψυχή, έγραψε ο Βερλαίν. Σας
 ζούμε, σας περιμένουμε με άγνοιά!»

Μια επιστολή — όπως βεβαιώνει η Μαυτίλδη — ήταν επιστολή
 στην επιστολή.

Την παραμονή της αναχωρήσεώς του, ο Ρεμπώ παρέσυρε το φίλο
 Ντελαύ σ' έναν τελευταίο περιπάτο ως το γειτονικό δάσος. Έτσι
 διάβασε το τελευταίο του ποίημα: «Το Μειωμένο Καράβι».

Ο Βερλαίν και ο Σαρλ Κρό, που είχαν πάει για να τον επισκεφ-
 τούν στο σταθμό της 'Ανατολής, τον έβλεπαν μέσα στο πλήθος, κι' όταν
 να γράφουν στο σπίτι του πρώτου, τον βρήκαν εγκαταστημένο στο
 τσίρο, σαν νοικοκύρη.

(Απολογία)

ΓΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΘΑΜΜΕΝΟΥ

ΟΙΠΟΝ πότε; Πές μου, πότε;

—Σας είπα ποτέ. Πόσες φορές θέλετε να
 σάς το πω. Ποτέ!

—Μ' άφου ξέρεις πόσο σ' αγαπά! Εί-
 εμαι έτοιμος να κάνω κάθε θυσία για
 σένα...

Όλα αυτά ήσαν ώραία λόγια στο στό-
 ενός νέου, μα τόσο άσχημα, τόσο κακοήχη-
 δταν τα λέει ένας γέρος, κοκοφισαγμένος
 κι' έλαεινός, που δεν έχει κανένα άλλο χα-
 ρισμα από τα πλούτη του. Ναι, ο Γόλφ ή-
 ταν άσχημος, κακοφισαγμένος και τόσο
 πλούσιος, που αυτό τον έκανε να φαίνεται
 ακόμη πιο άσχημος.

Η Ζινέτ τάβλεπε όλ' αυτά και τον απέ-
 φυγε σαν τον διάβολο, μα ο Γόλφ που ή-
 θελε να πετύχει τον σκοπό του έκανε πάλι

να καταλάβαινε την αποστροφή της. Ήταν επίμονος κι' όταν
 ήθελε κάτι, έπρεπε με κάθε θυσία να τ' άποκτήσει — μια κι' ήταν
 τόσο πλούσιος. Μήπως δεν είχε καταφέρει τόσα και τόσα με τα
 λεπτά του και μια γυναίκα δεν θ' άποκτούσε;

Μά η Ζινέτ δεν ήταν τυχαία γυναίκα και θάρπεπε νύχη κα-
 κής την άειδιαια του γέρο-Γόλφ για ν' άποφασίσει να της κάνει
 μια τέτοια πολιορκία. Με πόση έπιμονή της έλεγε:

—Όταν θέλω κάτι, το πετυχαίνω πάντα. Άλλοίμονο σ' όποιον
 τολμήσει να μου άντισταθί!... Μα έλα, πές μου, γιατί δεν θέ-
 λεις να μ' άκούσεις;

—Για αυτό που μου ζητάει είναι αδύνατον να γ' νη. Άκόμη
 κι' αν τυχαίαν ν' αγαπήσω έναν άλλον άνδρα εκτός από τον
 άνδρα μου, ποτέ δεν θα τον πρόδιδα!... Αυτό είναι κάτι που
 μου προέχει ορίκη. Θά μου ήταν αδύνατον, σάς το ξαναλέω,
 να με Γόλφ, ακόμη κι' αν αγαπούσα... Κατά περισσότερο λόγο
 όταν δεν αγαπά, όπως συμβαίνει μ' εσάς.

—Αγαπάς λοιπόν τόσο τον άνδρα σου; Καλά... μα τότε α-
 λλά κι' εγώ, πρόσεξε!

Νά προσέξη; Τι να πρόσεξε, προς Θεού;
 Η Ζινέτ γελοῖσε με την καρδιά της και το γέλιο της άνηχού-
 σε σαν καθάριο νερό.

Έξαφνα, μια μέρα έμαθε τον ξαφνικό θάνατο του Γόλφ. Μα
 τότε άπαψε πια να γελάει, γιατί είχε καλή ψυχή και τον λι-
 πτήκε... Ο δούτοχος! Ήταν θέβαια πολύ άσχημος και πλη-
 κτικός, άλλα τέλος πάντων... ήταν θαυμαστής της. Πόσα έρω-
 τικά λόγια δεν της είχε πη! Με τρόπο τέτοιο θέβαια που δεν
 μπορούσε να την συγκινήσει, άλλα και ποιά γυναίκα δεν θαυμά-
 ται έστω και τα έρωτικά λόγια που δεν μίλησαν θαυότερα στην
 καρδιά της!... Έπειτα αυτός ο τόσο άσχημος γέρος είχε τόλ-

μησει, ότι άλλοι, πολύ καλ-
 ποιητές απ' αυτόν είχαν διστάσει
 να επιχειρήσουν. Η Ζινέτ θυ-
 μωναν μερικούς απ' αυτούς με
 κάποια μεγαλοχλία, έπειτα η
 σκέψις της ξαναγύρισε στον
 Γόλφ κι' ένας θαύος άναστε-
 νηώς ήταν ο επικήδειός του.

Είχαν περάσει μερικές μέ-
 ρες από τα γεγονότα αυτά,
 όταν η Ζινέτ έλαβε ένα γράμ-
 μα από ένα συμβολαιογράφο.
 «Παραξένοι! σκέφτηκε με έκ-
 τής. Τι νάνε αυτό; Νά έχη
 καμιά σχέση αυτό το γράμ-
 μα με τον θάνατο του Γόλφ;
 Έχει γοστό να την θυμήθη-
 σε στην διαθήκη του και να
 της άφήνι κανένα μικρό ένθύ-
 μιο για να εξιλεωθί για την
 πολιορκία που της έκανε.

Κι' ενώ η Ζινέτ έκανε αυτές
 τις σκέψεις, ένοιξε το γράμ-
 μα και στην φυσιογνωμία της
 καθώς το διάβαζε, διαγραφό-
 ναν όλη έκπληξις άπλη, άλλα
 σγάζον ορίκη.

Ένα μικρό ένθύμιο είχε
 σκεφθί! Δεν έκανε λάθος, με
 αυτή τη διαφορά, ότι το μι-
 κρό αυτό ένθύμιο ήταν ένα έ-
 κατομύριο, ένα όλοστρόγγυ-
 λο έκατομύριο... Μά, γιατί,
 γιατί άναρωτιόταν η Ζινέτ,
 ενώ χωρίς κι' αυτή να μπορεί
 να καταλάβη γιατί, ένοιωσε θ-
 να το αίμα να της ανεβαίνει

στο κεφάλι.

—Αν όμως η Ζινέτ άπορούσε γι' αυτή την δωρεά και δεν μπο-
 ρούσε να την εξηγήσει, ο άνδρας της άνιέλησθη πιο γρήγορα
 περί τίνος πρόκειται.

—Παλιγουναίκα, της φώναξε! «Όστε έτσι... είχες σχέσεις μ'
 αυτόν τον γέρο... μ' αυτόν τον έλαεινό...και θά τόκανες για χρί-
 ματα... Τί φρήκη!

—Τί θέλεις να πής;... είνε δυνατόν να φαντάζεσαι... μα είσαι
 τρελλός!... Σας όρκίζομαι πως δεν μπορώ να εξηγήσω αυτή
 τη χειρονομία, δεν μπορώ να καταλάβω!...

Έξαφνα όμως κατάλαβε... Αυτή ήταν η εκδίκησις, με την ό-
 ποία την άπειλούσε ο Γόλφ!... Της είχε άφήσει αυτή την κλη-
 ρονομία για να την νομίσουν ένοχο, ο κόσμος όμως και πρώτος
 ο άνδρας της.

Και το σχέδιό του είχε πετύχει. Του κάκου η Ζινέτ έκλαιγε,
 φώναζε, διαμαρτυρόταν... Ο άνδρας της δεν ήθελε τίποτα ν' ά-
 κούση.

Η καταστροφή επακολούθησε ραγδαία, το διαζύγιο πρώτα
 κι' έπειτα η περιφρόνησις όλων των γνωστών της. Ο κόσμος
 δεν άργησε να τα μάθη όλα, οι χαιρετισμοί έγιναν άραιοί, οι
 τιά σπία της έκλειναν τις πόρτες τους, της έμειναν έλάχιστες
 φίλες, ή όποιες, χωρίς να είνε διόλου άμεμπτες, την κύτταζαν
 ώστόσο ειρωνικά κάθε φορά που την έβλεπαν. Μια μέρα μάλι-
 στα μια απ' αυτές, κυττάζοντας την με συμπάθεια τόλμησε και
 της έλεπε:

—Τό κάτω-κάτω, αγαπητή μου, ότι κι' αν έκανες ήταν δικαίω-
 μά σου. Άς μάθουν πια οι άνδρες πως δεν μπορούν μόνον αυ-
 τοί να γλεντούν τη ζωή τους. Κι' αν θέλεις να με πιστέψεις, το
 διαζύγιο σου ήταν εύτύχημα για σένα... Μια μέρα θα άντιλα-
 θανόσουν πως όλη σου η περιουσία φαγώθηκε από τη φιλενάδα
 του άνδρός σου.

Τί! η Ζινέτ έπεφτε από τα σύννεφα. Ο άνδρας της ήταν λοι-
 πόν ένας άπιστος κι' αυτή που νόμιζε...κι' αυτή που έκλεινε τα
 μάτια σε κάθε άλλη χαρά της ζωής, γα να μείνει πάντα αντά-
 ξιά του, καθώς νόμιζε! Ένας θαύος άνασταναγμός της ξέφυ-
 γε, μα συγχρόνως κι' ένα χαμόγελο άνήθισε στο χείλι της. Είνε
 η πρώτη στιγμή που αισθάνθηκε τον έαυτό της πραγματικά έ-
 λεύθερο, πραγματικά χαρούμενο!

Ήταν έλευθερία, νά, αλλά οι έπισκέπται όλο και άραότερα
 χτυπούσαν την πόρτα της... Ήταν μια χωρισμένη, μια γυναι-
 κά που ντροπίασε το όνομα του άνδρός της, έτσι τουλάχιστον νόμι-
 ζε η κοινή γνώμη.

Έντοτοις, κάποιος δεν φαινόταν να δίνει σημασία σε όσα κυ-
 κλοφορούσαν εις έθρος της κι' αυτός ήταν ένας νέος, ένας συ-
 μαθητικώτατος νέος, που άντιθέτως προς τους άλλους, άρχισε
 να γίνεται ο τακτικός έπισκέπτης.

Η Ζινέτ είχε θέβαια πρό
 καιρού άντιλήφθι πως ήταν έ-
 ρωτευμένη μαζί της, άλλα,
 αν και δεν της ήταν αδιάφο-
 ρος, τον κρατούσε σ' άπόστα-
 σι.

Ήταν άλλωστε και ο ίδιος
 τόσο δειλός! Άλλά μια μέρα
 αποφάσισε να μιλήσει:

—Σας αγαπούσα από και-
 ρό, μα δεν τολμούσα να σας
 το πω... Σας ήξερα τόσο οί-
 φοσιώμενη στο εύγλωσσας...
 Άκόμη και σήμερα δεν θα
 τολμούσα... αν δεν ήξερα!...

Μα ο νέος τα γάνει, δεν
 έβρει πως να συνεχίσει, γινέ-
 ται κατακόκκινος ροβάται μη
 την προσάψει. Πάλι που κοί-
 ζεται κι' αυτό η Ζινέτ! Άς
 την νομίζι ένοχο, της είνε τε-
 λείως αδιάφορο! Έκείνο που
 έβρει τώρα είνε πως η εγω-
 γία στέκεται μπροστά της κι'
 αυτή τη φορά είνε άποφασί-
 σμενη να μη την άφήσει να της
 ξεφύγει. Κλείνει τα μάτια και
 αφήνεται στην άγκαλιά του
 νέου...

Την άλλη μέρα πρωί-πρωί
 πήγε στο νεκροταφείο κι' ά-
 φησε στον τάφο του Γόλφ ένα
 μεγάλο λουλούδι.
 Τού χάρισε αυτή την εδ-
 νομοσύνη για την εκδίκησιν
 του...

*Αφείθηκε στη γαγκλιά του νέου...

υποσχέθηκαν να κρατήσουν αυτή τη συμφωνία. Ωστόσο, μιά παγερή πνοή, ή πνοή του μυστηρίου και του θανάτου, έκανε όλους τους άλλους παρόντας συνωμότες ν' ανατριχιάσουν και να μη θιάλουν μιλιάρη. Ένοιωθαν, σαν από προαισθήματα άπαισιο, ότι και οι δυο αυτοί λαμπροί αντίπαλοι είχαν υπογράψει τη θανατική τους καταδίκη γελώντας, εκείνη τη στιγμή!

—Διάβολε! σκέφθηκε κι' ο Τραγκαθέλ, επίσης ανατριχιάζοντας πίσω απ' την κουρτίνα. Αυτοί οι δυο ευπατρίδα, ήσαν οι καλύτεροι μαθητά της 'Ακαδημίας μου!... Πρέπει με κάθε θυσία να παρασταθώ στη μονομαχία τους, για να συμφιλιώσω αυτά τα δυο λαμπρά σπαθιά!

Την κρυερή εκείνη αιγή των συνωμοτών, την διέκοψε επιτέλους η φωνή του ντε Μπουσιέρ, ο οποίος είπε:

—Κύριοι, ως έρθουμε τώρα στο σκοπό της άποψινής συγκεντρώσεώς μας. Προτείνω ως έξης να γίνη το σχέδιο της συνωμοτικής μας δράσεως: Ένας από μας θα προσκαλέσει τον μισητό Ρισελιέ σε γεύμα... Το γεύμα αυτό, θα δοθή στο σπίτι ενός από μας και το σπίτι πρέπει να είναι κατά προτίμηση—εξοχικό...

—Θα τον καλέσω εγώ στην εξοχική μου έπαυλη, εκεί στο Σατώ! διέκοψε με προθυμία ο Ιππότης ντε Λουβινί, ρίχνοντας θλέμμα λατρείας στη δούκισσα ντε Σεβέρ.

—Όχι! πετάχτηκε κι' είπε ο κόμης ντε Σαλαί. Θα τον καλέσω εγώ στην έπαυλη μου, του Σαιν-Λαζάρ!... Είναι πιο εξοχική και συνεπώς πιο κατάλληλη!

Και συγχρόνως έριξε κι' αυτός θλέμμα φλογερών λατρείας στη δούκισσα ντε Σεβέρ.

Έκείνη τους κύτταξε θριαμβευτικά και χαμογέλασε γλυκά και στούς δυο. Ήταν σαν να τους έλεγε:

—Τό ξέρω ετι με λατρεύετε κι' οι δυο, λαμπροί μου ευπατρίδα!... Άλλά θα με κερδίσει, όποιος από σας συντρίψει τον άχρειο καρδινάλιο!

—Σας λατρεύω! ψιθύρισε στο αυτί της ο Λουβινί ξεάλλος.

—Πεθαίνω για σας! της είπε φλογερά ο κόμης Σαλαί.

Σαν δυο άναπόσπαστοι δορυφόροι της, ήσαν καθισμένοι πλάι της, δεξιά της κι' αριστερά της. Στο μουρμουρητό του Λουβινί, η δούκισσα άποκρίθηκε μ' ένα γλυκό χαμόγελο.

—Άλλά σ' εκείνο το φλογερό «Πεθαίνω για σας!» του κόμης ντε Σαλαί, η δούκισσα σκίρτησε και χλώμιασε: Κάτι το πένθιμο, κάτι σαν άπαισιο προμήνυμα για το μέλλον, έκρυβαν μέσα τους αυτές η τρεις έρωτικές λέξεις του νεαρού κόμης!

Κ' η δούκισσα θόγγησε πνιχτά: Είχε δη κιόλας στη σκέψη της ένα δράμα, μιά όπτασις φορητή. Είχε δη τον δήμιο, να κρατάει ψηλά απ' τα αίματόθρεχτα μαλλιά το κομμένο και χλωμό κεφάλι του νεαρού και λαμπρού κόμης!

Τό πνιχτό θογγητό της έδωξε την όπτασις. Έσκυψε στο αυτί του Σαλαί και του ψιθύρισε: —Φοβήθηκα για σας!... Κάτι το άλλοκοτό μου συνέβη!... Έλάτε αύριο στο μεγάλο μου, να σας πω τί είδα σ' αυτή την άλλοκοτη όπτασις μου!

Ο κόμης Σαλαί με δυσκολία συγκράτησε το ξεχειλίσιμα της άπεργγραφτης χαράς του...

Η δούκισσα τον λοξοκίταζε με τρυφερότητα. Η αίματηρή όπτασις της είχε προκαλέσει στην ψυχή της ό,τι δεν είχαν κατορθώσει να κάνουν τρία δόκλινα χρόνια λατρείας εκ μέρους του άγαπημένου της...

Κι' ο Λουβινί, ο άτυχης αυτός αντίζηλος, χλωμιάζοντας σαν πτώμα, σκεπτόταν:

—Από τώρα κέρδιζε την καρδιά της, ο κόμης!... Ω, πρέπει να τον σκοτώσω!...

Με τόσο άστραπιαία ταχύτητα είχαν έκτυλιχθή τα παραπάνω τρία ψυχικά δράματα, ώστε άκούστηκε άμέσως ο Κάισαρ της Βανδώνας να λήη:

—Ωραίο προβλέπω ότι θα είναι το σχέδιο του γεύματος!... Άλλά μας προσφέρονται δυο έξοχικές επάλξεις, κύριοι, ως πεδίο της συνωμοτικής μας δράσεως!...

—Επειδή όμως μεις χρειάζετα μόνον ή μίαν, να θάλουμε κλήρο για ν' αποφασίσω ή τύχη! —Ετσι, δεν θα ζηλεύη κανένας! είπε με οαρκασμό ή πριγκίπισσα Κονδέ, κυττάζοντας το Σαλαί και το Λουβινί.

Σ' ένα χαρτί γράφτηκε τό δνομα «Σαιν Λαζάρ», και στο άλλο τό δνομα «Σατώ». Ο δούξ του Άνζου τράβηξε τον έναν απ' τους δυο κλήρους και διάβασε φωναχτά:

—Σαιν-Λαζάρ!

Και πάλι είχε κερδίσει ο κόμης ντε Σαλαί!... Ένοιωσε πώς θα λιποθυμούσε από εύτυχία, ενώ ο δυστυχός Λουβινί είχε γίνει άσπροχλωμός απ' τη λύπη του. Άνασκήκωσαν τότε τα κεφάλια τους οι δυο νεαροί αντίζηλοι κι' άλλαξαν ένα θλέμμα θαυ άπάνω απ' το ξεσθό κεφάλι της λατρευτής των:

Κ' ήταν θλέμμα άπειρογράφου είσις και πρόβλεψης θανάτου!

του τό θλέμμα τους εκείνο!...

—Λοιπόν ή δράσις μας θα γίνη στην έπαυλη του κόμης ντε Σαλαί! εξακολουθήσε ο δούξ Κάισαρ της Βανδώνας.

—Ναι, αλλά εάν δεχτή να πάη εκεί ο καρδινάλιος! διέκοψε ο Άλέξανδρος των Βουρβώνων, μικρότερος *ζέλος του Κάισαρος.

—Αναλαμβάνω να τον πείσω εγώ να δεχτή την πρόσκλησή μου! τοι είπε με ύφος έντονο ο κόμης ντε Σαλαί.

—Όλοι οι συνωμότες τότε, άλληλοκυττάχτηκαν χλωμοί. Είπε φτάσει πεία ή στιγμή ν' αποφασίσουν ποιά έμελλε να είναι ή δράσις τους!

Θ' άρπαζαν και θα έδεναν τον καρδινάλιο!... Θα τον φιλάκιζαν μυστικά, σε κανένα μοναστήρι!... Θα τον άποσπούσαν έγγραφες υποσχέσεις, όπως πρότεινε ο Κάισαρ της Βανδώνας.

Θα τον κρατούσαν αιχμάλωτο για ένα μήνα—όπως έλεγε ο στρατάρχης Ντορνάν—για να θρούν έτσι τον καιρό ν' άνασπύσουν και να κάνουν άνιχνυρο τό συμβούλιο του βασιλέως.

Μά έλοι τους, μέσα στο μυαλό τους, μιά σκέψη άποφασιστικής και ριζικής λύσεως, είχαν: Να σκοτώσουν τον καρδινάλιο!

Κανένας τους όμως, δεν τολμούσε να την έκφραση!

Ο βασιλόπαις δούξ του Άνζου, κατάχλωμος, πιά χλωμός απ' όλους, είχε ζαρώσει στον θρόνο του, προσπαθώντας να μη ραίνεται καθόλου. Δεν μιλούσε. Ήταν τρομερή ή σκηνή εκείνη, ή τρομαχτική σκιά του πανιοχύρου καρδινάλιου πλανιόταν άπάνω απ' τα κεφάλια των συνωμοτών εκείνων και τους πάλινε...

Τέλος, ή Άνναίς ντε Λεσπάρ, ή μόνη που δεν είχε μιλήσει ακόμα, σηκώθηκε άποφασιστικά κι' είπε:

—Κύριοι, περιτός κάθε διαταγός εκ μέρους σας!... Αναλαμβάνω εγώ, με τό ήρωισμό τό χέρι, να σκοτώσω τον καρδινάλιο!

—Όλοι άλληλοκυττάχτηκαν λαχνασπασμένοι. Ριγος εξακολουθητικό συντάραζε τα κορμιά τους. Κύτταζαν με άνέκφραστο θαυμασμό, άλλα και τρόμο την έπιθλητική αυτή ήρωίδα!

Η Άνναίς, όρθή, τους κύτταζε κι' αυτή έπαισης, με φλογερή άποφασιστικότητα. Τό άρπαξανόμορφο πρόσωπό της φωτιζόταν μελαγχολικά απ' τις μαύρες λάμψεις των ματιών της.

Η πρότασις της ήταν άμνη, άγρια, θηριώδης. —Όλοι όμως ένοιωθαν, ότι ή ψυχή της ήταν άγνή κι' ότι λόγω υπερτάτης σπουδαιότητας ή παγόρρευαν τά αιμόδυσπα άλσθημάτα της!

Κι' ο Τραγκαθέλ, γονατιστός, με υπηλμένα τά χέρια του, την κύτταζε απ' την κρυφή σκοπιά του μ' έκφρασι λατρείας, άπειρης άφοσίωσης και θαυμάτου θαυμασμού!

—Κύριοι, ίδου πώς πρέπει να ενεργήσουμε! εξακολουθήσε με σταθερή φωνή ή Άνναίς. Ο κύριος ντε Σαλαί δεν έχει τίποτε άλλο να πει, παρά να με είδοποίηση ποιά ακριβώς ήμερα θα πάη ο Ρισελιέ να γευματίσει στην έπαυλη Σαιν-Λαζάρ!...

Κι' εγώ, με τους κυρίους Φοντράν, Μπουσιέρ, Λιβερντάν και Σεβέρ θα φροντίσω να θρίσκουμαι στην έπαυλη τοι έμμετος, πριν άκόμη πάει ο καρδινάλιος!

—Αδύνατον!... ξεφώνισε ο Σαλαί. Ο κόμης εδνόησε έμένα και με ύπόδειξε ως γυναίκα τοι μισητού Ρισελιέ!... Λοιπόν...

—Έχετε άδικο, κόμη! τον διέκοψε τότε Σεβέρ. Η δούκισσα ντε Σεβέρ. Ο κλήρος ήπιδόσε, ή δούκισσα ντε Σεβέρ.

—Ενα θλέμμα της, έσπλάς την έπαυλή σας και τίποτε περισσότερο! Ο Σαλαί έσκυψε τό κεφάλι και σιώπησε.

Η δούκισση είχε σταθή άρκετό να τον δαμάσει. —Ολόκληρη ή έμμήγυρις των συνωμοτών άλλωστε, έπιδεκ μάζε φανερά την Άνναίς. Κι' όλοι σκεπτόντουσαν μέσα τους:

—Αν αυτή επιτύγγανε τον σκοπό τους, χωρίς να άνασπύσει οι ίδιοι, τόσο τό καλύτερο γι' αυτούς!...

Τους είδε άποφασιστικούς, έτοιμους να σκοτωθούν σ' ένα τριθλέμμα κι' εξακολουθήσε άτάραχη:

—Οί κ. κ. ντε Φοντράν, ντε Μπουσιέρ, ντε Λιβερντάν και ντε Σεβέρ, δεν θα έχουν άλλον ρόλον, παρά μόνον τον έξης θα φροντίσουν ν' άπομακρύνουν με κάθε τρόπο τά πρόσωπα εξακολουθίας του Ρισελιέ!... Εγώ τότε, θα τοι προσφέρω ένα σπαθί, θα έχω κι' εγώ άλλο ένα και θα τον άναγκάσω να μονομαχήσει μαζί μου!... Ε, ο Θεός βοηθός τότε!... Η ο καρδινάλιος ή εγώ, πρέπει εξαπνώντας να πέσουμε νεκροί, στη μέση ναύτου μονομαχίας μας αυτή!... Αν τον σκοτώσω, ο σκοπός ζωής μου εκπληρώθηκε πεία και θα ζήσω στο έξης κάπου, ταυθό όμως, τότε!...

—Τότε θα έκδικήσουμε τον θάνατό σας, δεσποινίς! διέκοψε με άγριον πόνο και με άγρία φωνή κι' οι τέσσερες μαζί Ιππότες. —Ακολουθεί!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΡΑΣΠΟΥΤΙΝ ΕΠΙΜΕΝΕΙ ΟΤΙ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΗΤΑΝ... ΑΓΙΟΣ!...

(Ένα εξαιρετικά ένδοξο φον άρδρον του Γάλλου δημοσιογράφου κ. Σεργιού Μπρυνέ)

ΗΝ κόρη του Ρασπούτιν, τοι τραγικό καλογηρου που κατέστρεψε τη ρωσική αυτοκρατορία, την γνωρίσα πριν από λίγες μερες στο «Χειμερινό Ιπποδρόμιο». Είπα εκεί για να δώ τον διευθυντή τοι τοίρκου, τον άγαπητό του φίλο Μωρίς Βέρν, γυιό του διάσημου μεθιστοριογράφου. Και μιά εξαιρετική έννοια της τύχης, τοι επέτρεψε να σχετιστώ με την κόρη του θαυματουργού «στάρετς», του ανώρου που έχει γίνει πεία θρύλος.

Η Μαρία Γρηγορόβνα Ρασπούτιν παρουσιάστηκε μπροστά μου με ένδοξα χωρικής της Σιβηρίας, κρατώντας στο χέρι της ένα μαστίγιο. Απομόνησα να σας πω, ότι ή Μαρία Γρηγορόβνα προσελήφθη πριν από τρεις μήνες στο «Χειμερινό Ιπποδρόμιο».

Τό πρώτο πράγμα που πρόσεξε στη γυναίκα αυτή, όταν τοι συνέτισσε ο Μωρίς Βέρν, ήταν ή έκφρασι των ματιών της. Είχε μάτια μεγάλα, πράσινα, με άσπασμένες λάμψεις, μάτια που άποκαλύπτουν ή λευκή άπεραντοσύνη της στίεας. Κατά και μου τύχη, ή Μαρία Γρηγορόβνα Ρασπούτιν ήταν θυμωμένη όταν την γνωρίσα, γιατί ή πρόβες δεν την ίκανοποιούσαν. Και λέω γιατί μου τύχη», έπειδή ή λεπτομέρεια αυτή μου έδωσε την ευκαιρία να γνωρίσω την κόρη του σατανικού καλογηρου σε στιγμές εξαφασ και πάθους. Και ήταν τόσο άγρια και τόσο έπιθλητική ή έκφρασι της φυσιογνωμίας της, ώστε μονάχα τότε μπορούσα να έκρηγώσω τοι μυστήρι τοι έπιθλητικής τοι πάθους της.

Όταν ή Μαρία Γρηγορόβνα έμαθε πώς είμαι δημοσιογράφος και πώς θα ήθελα να μάθω από αυτήν μερικές λεπτομέρειες για τη ζωή του πατέρα της, δεν φάνηκε διάλογο φιλόδοξο ή έκρηγνυμπερσις. Χωρίς να κούρσση διάλογο τη μνήμη της, άρχισε να μου λέη:

—Τον καυμένο τον πατέρα μου!... Κάθε φορά που τον συλογίζομαι—και τον σκέπτομαι πολύ συχνά—νοιώθω ένα σιδερένιο χέρι να σφίγγει τό λαϊκό μου!... Μιά μέρα, την έποχή εκείνη, μου άκόμα μικρό κορίτσι, ο πατέρας μου έφυγε από τό χωράφι μας, τό Ποκροβόκνι, ένα μικρό χωριό στην καρδιά της Σιβηρίας. Έφυγε, χωρίς να έκρη ούτε ο ίδιος πού πηγαίνετο...

Και ο Τολστόι είχε κάνει κάτι άνάλογο, πριν από πέντε περίπου χρόνια... Έτσι είμαστε ζμεις οι Ρώσοι!... Υπακούουμε στα σκοτεινά ένστικτά μας, καταπνίγοντας μέσα μας τη φωνή της λογικής!...

Ο πατέρας μου, όπου κι' άν πήγαινε, εύρισκε θερμή ύποδοχη από τους χωρικούς. Ήταν θείαία ένας φτωχός και άγράμματος μουζίκος. Μα έξερε να θεραπεύη όλες τις άρρώστειες μονάχα με τις προσευχές του, μονάχα με την παρουσία του, χωρίς να μεταχειρίζεται φάρμακα. Σ' όλη τη Ρωσία, από πολλούς αιώνες, πάρα φάνηκαν πολλοί στάρετς. Κάνας όμως δεν είχε τη μανητική δύναμη του πατέρα μου!...

Πριν περάσει πολλός καιρός, ή φήμη του είχε άπλωθ ή ως την Πετρούπολη. Την έποχή εκείνη, στ' ανάκτορα του Τσαρκόκνι-Σέλο, ο Άλέξιος, ο διάδοχος του ρωσικού θρόνου, άργονέβαινε από άμφοφίλ, την τρομερή αυτή άρρώστια που την κληρονομώσε από την οικογένεια της μητέρας του!... Μιά μέρα, ή μεγάλης δούκισσας Μιλίτας και Άναστασίας, άπασσε και παρακάλεσαν τον πατέρα μου να σωση τον τελευταίο των Ρωσών!... Ο! άν δεν έρχόντουσαν ή γυναίκες αυτές, δεν θα εύρισκε τό σπατι μάς τόσο μεγάλη συμφορά και ο δυστυχισμένος ο πατέρας μου δεν θα γνώριζε τέλος τόο τραγικό!

Καθώς έξερε, ο πατέρας μου κατόρθωσε να σωση τον τσάρεβιτς από έθασιο θάνατο. Η εύγνωμοσύνη όμως που τοι έδειξαν ή αυτοκράτειρα και ολόκληρη ή αλλη, προκάλεσε τό θόνο άρσμενών ραδιούργων αλύ-

κών!... Και ή ζηλοφθονία αυτή στάθηκε ή άφορηή της καταστροφής του πατέρα μου!...

Ένα περίπου χρόνο πριν από τη δολοφονία του στάρετς, ή αυτοκράτειρα έκδηλωσε την έπιθυμία να με γνωρίση, για να εύχαριστήση τον πατέρα μου. Η Άννα Βιρούμποθα, ή έμπιστη φίλη της αυτοκράτειρας, ανέλαβε να με ίδηγήση στα θερμά ανάκτορα του Πέτεργωφ. —Ω! ποτέ δεν θα έκχασω τις λεπτομέρειες της πρώτης μου παρουσιάσεως στο παλάτι. Η αυτοκράτειρα ήταν ψηλόσωμη, έπιθλητική—και τό χαμόγελό της ήταν τόσο γλυκό και μελαγχολικό συγχρόνως! Μόλις την έδλεπε, καταλάβαινες ότι είχε μπροστά σου μιά θαύλιστα και μιά μητέρα. Πώς μπορούσε οι μολοσθηκοί να δολοφονήσουν την άγία αυτή γυναίκα!...

Η Μαρία Γρηγορόβνα έμεινε λίγο σιωπηλή, σαν να είχαν θάρνηι ή άναμνήσεις την ψυχή και το νοι της—και ύστερα εξακολούθησε:

—Έμεινα κοντά στην αυτοκράτειρα, στη θύλα «Άλεξάνδρα», ως τη μέρα που εξαφανίστηκε ο πατέρας μου. Η ίστορία αυτή έγινε τό Δεκέμβριο του 1916... Δυο δόκλιες μερες, ή Άννα Βιρούμποθα, ή μικρή μου άδελφή Βαρβάρα κι' εγώ τρέχαμε δεξιά και άριστερά στην Πετρούπολη για ν' άνακαλύψουμε τό στάρετς. Η αυτοκράτειρα μάλιστα είχε διατάξει την άνυτοιμία να κινή τ' άδύνατα δυνατά για την άνεύρεσι του Ρασπούτιν. Ο Πρωτοπόπωφ, ο ύπουργός των Έσωτερικών, είχε άνασταώσει να καλύτερα λαγωνικά της γενικής άσφαλείας!...

—Όστόσο, στην πρωτεύουσα έπικρατούσε ή γνώμη ότι κάτι τρομερό είχε συμβή. Τί άπέγινε ο πατέρας μου; Πιά χάθηκε από τον κόσμο; Ποιοι τον είχαν άπαγάγει; Και ποιοι τον είχαν κρύψει!...

—Να ψάξετε στη «Βίλλα Ροντέ!» μας είπαν τότε μερικοί, χαμογελώντας ειρωνικά.

Η «Βίλλα Ροντέ» ήταν ένα κέντρο διασκεδάσεως στις όχθες του Νέβα. Και ή άλήθεια είναι, ότι ο πατέρας μου πηγαινε συχνά στο κέντρο αυτό!... Όταν όμως ζητήσαμε πληροφορίες από τό διευθυντή τοι καμπάρ, εκείνος μας άποκρίθηκε ότι είχε πολλές μερες να τον δη. Στό μεταξύ, ή αυτοκράτειρα έκλαιγε από την άπελπισία της για την εξαφάνιση του Ρασπούτιν και ο τσάρεβιτς δεν έπαυε να ζητάει τον καλό του φίλο!... Και τό τοι τρομερό είναι ότι ή κατάστασι τοι διαδόχου είχε χειροτερεύσει!

Τέλος, ο ύπουργός της Δικαιοσύνης Μακάροφ είχε είδοποίησε ότι ο πατέρας μου δολοφονήθηκε στο σπίτι τοι πριγκίπης Γιουσούφωφ... Τό πτώμα τοι Ρασπούτιν, που το είχαν ρίξει στο Νέβα, έκε-θράθη και μετεφέρθη σ' ένα σπίτι εκεί κοντά!

—Ω! δεν θα έκχασω ποτέ τό τρομερό αυτό θέαμα!

Είδα τον πατέρα μου έσπλωμένο σ' ένα τραπέζι. Τό σώμα του φαίνότανε πιο μεγάλο, πιο έπιθλητικό. Τό πρόσωπό του ήταν πλημμυρισμένο στο αίμα, τό ροζά του κορβαλάσμενα!... Τό ένα χέρι τοι ήταν σηκωμένο πάνω από τό κεφάλι του. Τα φωτεινά ματιά του ήσαν άρθανοιγία!... Φαίνότανε σαν να είχε πεθάνει δίνοντας μιά κατάρα!

Και ύστερα—εξακολουθήσε—ή Μαρία Γρηγορόβνα ύστερα... ήρθε ή καταστροφή της αυτοκρατορίας. Οι υπολασθικοί δηλητηριώσαν την άδελφή μου Βασιόδα και έστειλαν τη μητέρα μου και τον άδελφό μου Δημήτρη έκρησι στη Σιβηρία!... Έξακολουθού να ζού εκεί, περιμένοντας τό θάνατο να τους λυτρώση από τά μαυτορία τους. Κ' εγώ, χήρα, χωρίς πόρους ζωής, έχοντας να συντηρήσω δυο παιδιά, δεν υπέρεσα ποτέ να έκδικήσω τό θάνατο τοι πατέρα μου! Έγραφα ένα διήγημα για να υπερασπισώ τη μνήμη τοι σκυοφανημένου πατέρα μου!... Εργάστηκα ως τραγουδίστρια στη Γερμανία και στην Τσεχοσλοβακία. Μια ή Γαλλία με τραβούσε. Όταν έφτάσα εδω, άποφά-

(Η συνέχεια εις την σελ. 655)

Ο Ρασπούτιν

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΟΘΩΝΟΣ (*)

λέλλην, ο βασιλεύς της Βαυαρίας Λουδοβίκος, ο οποίος δεκαεξαετή "Οθωνα, για βασιλέα της Ελλάδος.

Αι δυνάμεις δέχτηκαν πρόθυμα την προσφορά του και άμέσως ο Λουδοβίκος ξεχώρισε από τα θαναρικά στρατεύματα 4000 πεζούς, 500 ιππείς, 350 πυροβολητές κ' ένα λόχο μηχανικού από 200 έθελοντές, οι οποίοι θα συνόδευαν τον "Οθωνα στην Ελλάδα. Συγχρόνως προκήρυξε στη Βαυαρία και σ' όλη τη Γερμανία ότι δεχόταν την κατάταξη έθελοντών για την Ελλάδα, οι οποίοι σιγά-σιγά θ' αντικαταστάσουν τα τακτικά θαναρικά στρατεύματα.

Τα θαναρικά στρατεύματα πληρωνόντουσαν στην Ελλάδα από τη κυβέρνηση τους. "Επί πλέον, η ελληνική κυβέρνηση θα τους έδινε ένα επίμισθιο, ίσο με το μισθό τους σε καιρό πολέμου. Την άρχηγία των επικουρικών αυτών στρατευμάτων την είχε αναλάβει ο Βαυαρός στρατηγός Χέρτιγκ κ' η Ελλάδα αναγνώρισε στους Βαυαρούς αξιωματικούς το πρόνόμιο να θεωρούνται ανώτεροι των Ελλήνων αξιωματικών, έστω κι' αν ήταν κατώτεροί τους στο βαθμό. Αυτό όμως έγινε άφορμή δυσφρεσκίας των Ελλήνων αξιωματικών και μεγάλωσε πολύ την κατάντη των Βαυαρών αντιπάθειά τους.

Μεταξύ των επικουρικών στρατευμάτων, υπήρχε κ' ένα τάγμα του συντάγματος που άνωμαζόταν τιμητικά «"Οθων, βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος». Στο τάγμα αυτό υπήρξε κ' εὐώδης αξιωματικός. "Αν και δὲν ἐπιτρέπονταν ἡ ἀνευ ἀδείας τῆς Ἐθνικοσυνελεύσεως ἀποστολὴ θαναρικοῦ στρατοῦ σὲ ξένο κράτος καὶ μολοντί ἡ ἀντιπολίτευσις τῆς βαυαρικῆς κυβερνήσεως εἶχε χαλάσει τὸν κόσμο γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀποστολὴ αὐτὴν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, ὡστόσο ἡ ἀποστολὴ ἔγινε, γιὰτὶ ὁ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἐνθουσιασμός τῶν θαναρικῶν στρατευμάτων ἦταν τόσο μεγάλος, ὥστε ὅλοι οἱ ἄνδρες τῆς ἀποστολῆς θεωροῦσαν τοὺς ἑαυτοὺς τῶν εὐτυχισμένων γιὰτὶ θὰ ἐξέλεπαν τὴν ἐνδοξὴ ἐκείνη χώρα. Πολλοὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς ἄλλους συναδέλφους μας τοῦ θαναρικοῦ στρατοῦ, μᾶς προσέφεραν γρήματα, γιὰ νὰ πάρουν τὴ θέσι μας, ἀλλὰ κανένας, οὔτε ἀπὸ τοὺς στρατιώτες, οὔτε ἀπὸ τοὺς αξιωματικούς, δέχτηκε.

Ο βασιλεύς της Βαυαρίας Λουδοβίκος περνούσε συχνά το καλοκαίρι του μαζί με τ' άλλα μέλη της οικογενείας του στην πόλη "Ασάφφενμπουργκ, κοντά στο ποταμὸ Μασίν, σ' ένα ὠραϊότατο καὶ ρωμαντικὸ παλάτι. Ἐκεῖ θρσκόταν καὶ κατὰ τὸ καλοκαίρι τοῦ 1832.

Κατὰ τίς ἀρχές τοῦ Αὐγούστου λοιπόν, πρὶν ἀκόμα δοθῇ διαταγὴ σὸ τάγμα μας νὰ φύγῃ μαζί με τὸν ἄλλο ἐπικουρικὸ στρατό, ἔφτασε σὸ "Ασάφφενμπουργκ μιὰ ἐπιτροπὴ ἀντιπροσώπων τῶν κρατῶν τῆς γερμανικῆς δημοσπονδίας γιὰ νὰ συγχαροῦν τὸν βασιλέα Λουδοβίκο καὶ τὸν νεαρό ἡγεμόνα τῆς Ἑλλάδος "Οθωνα. Τότε θρσκόμουν κ' ἐγὼ μ' ἕνα ἀπόσπασμα τοῦ τάγματός μας σὲ ὑπηρεσία στὰ ἀνάκτορα.

Μετά τὴν ἐπίσκεψι τῶν ἀντιπροσώπων, οἱ δύο πρίγκηπες, ὁ διάδοχος τῆς Βαυαρίας Μαξιμιλιανὸς κ' ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος "Οθων ἀποτραβήχτηκαν σὲ μιὰ σάλλα πού ἐξέλεπε πρὸς τὸν

(Ἀπὸ τὸ περίφημο βιβλίο τοῦ συνεδουσάντος τὸν "Οθωνα κατὰ τὴν καθοδὸ του ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα Βαυαρὸ ἀξιωματικὸ Χριστόφορο Νέζερ)

κῆπο. Στὴ σάλλα αὐτὴ θρσκόμουν κ' ἐγὼ περιμένοντας τὸν βασιλέα Λουδοβίκο γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ διαταγές. Οἱ δύο πρίγκηπες κουβεντιάζοντας, στάθηκαν μπρὸς σ' ἐν' ἀνοιχτὸ παράθυρο κιντὰ στὴ θέσι μου, κ' εἶται ἀκούσα ὁλόκληρο το διάλογό τους.

Ο βασιλεὺς "Οθων εἶπε σὲ μιὰ στιγμή: —Νά, Μαξιμιλιανέ, πού ἔγιναν βασιλεὺς πρὶν ἀπὸ σένα. Τότε ὁ διάδοχος Μαξιμιλιανὸς τοῦ ἀπάντησε:

—"Οθων, ἔγινες βασιλεὺς ἐνὸς πολὺ μικροῦ βασιλείου, ὅλο ὅσο μικρὸ εἶνε τὸ βασιλεῖο σου, τόσο τὸ ἔργο σου εἶνε πρὸ ἀσκόλου καὶ ἡ εὐθύνη σου βαρύτερη. Πρόκειται νὰ διακυβερνήσῃς ἕνα λαὸ μεσημέρινο με ζωηρότατο χαρακτῆρα καὶ θερμὸ αἷμα, ὅπως μοῦ τὸν περιγράφει ὁ καθηγητῆς Θείας. Οἱ πεπειτανέοι κ' οἱ ἄλλοι ἀρχηγοὶ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ δὲν μοιάζουν μεταξύ τους, ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς εἶνε φίλοι τῶν Ἀγγλων, ἄλλοι τῶν Γάλλων κ' ἄλλοι τῶν Ρώσων κ' ὁ ἕνας ἀντιπατεύεται τὸν ἄλλον. "Ετσι ἡ ἔξενος δυνάμεις θρῆκαν ἐλευθεροπῆδο δράσεως καὶ προσπαθοῦν νὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς ἐκκαρίας.

—Μαξιμιλιανέ, εἶπε ζωηρά ὁ νεαρός βασιλεὺς, ἐγὼ θὰ γινῶ τὸ κέντρο ἐνὸς καὶ μόνο ἑλληνικοῦ κόμματος:

Ο διάδοχος Μαξιμιλιανὸς τοῦ ἀπάντησε: —"Οθων, ὁ ἑλληνικὸς λαὸς περιμένει κ' ὀνειροπολεῖ πολλὰ μεγάλα ἔργα ἀπὸ τὸ βασιλεῖο του, τὰ ὅποια ὅμως ἐπὶ τοῦ παρόντος κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πραγματοποιήσῃ. "Εσὺ διακυβεύεις γιὰ τὴν περίσκειψι σου καὶ γιὰ τὴν ἐπιμονή σου, μὰ προδίδεις τὸν λαόν σου, ὅτι δὲν θὰ πεθάνῃς στὸ θρόνο τῆς Ἑλλάδος. Τὴν ἀπάντησι τοῦ "Οθωνος στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἀδελφοῦ του δὲν μπόρεσα νὰ τὴν ἀκούσω, γιὰτὶ οἱ δύο πρίγκηπες ἀβέβαια ἀπομακρύνθηκαν περιπατώντας.

"Ενα πρωτὶ, ἔπειτ' ἀπὸ δύο-τρεῖς μέρες, ὁ ἐπιλοχίας μας μοῦ ἔδωσε ἕναν κανονισμὸ γυμνασίων γιὰ νὰ τὸν πάω σὸ λογαγῶ. Ἄλλὰ, ἐπειδὴ ἤξερα ὅτι ὁ λογαγὸς κοιμόταν ἀκόμα βαθειά, ἐυθύνηκα πρὸς ἕνα ὁμορφο τοπαο, λίγο μακρύτερα ἀπὸ τὰ στρατῶνα μας, πού ὀνομάζεται «"Ωραία Κοιλιά». Ἐκεῖ λοιπόν, κάθησα σ' ἕνα πέτρινο πάγκο, περιμένοντας τὴν ὥρα πού τὸν νονισμὸ γυμνασίων στὴν τύχη κ' ἄρχισα νὰ διαβάζω. Μὰ ἀπὸ εὐρίσκα ξύπνιο τὸ λογαγὸ. Ἡ ἔξοχὴ ἦταν ἀκόμα ἔρημη τὴν ὥρα ἐκείνη κ' ἐπειδὴ δὲν εἶχα τί ἄλλο νὰ κάνω, ἀνοῖξα τὸν κανονισμὸ γυμνασίων στὴν τύχη κ' ἄρχισα νὰ διαβάζω. Μὰ ἀπὸ λίγο θρσθέκα νὰ διαβάζω τ' ἀνερπὰ αὐτὰ πράγματα κ' ἀνοῖγοντας τὸν κανονισμὸ ἀνοιχτὸ ἐπάνω στὰ γόνατά μου, θρσθηνκα σὲ σκέψεις. "Ετσι δὲν ἀντελήφθην ὅτι κάποιος περιπατοῦσε με πλησίασε. Μὰ σὲ μιὰ στιγμή εἶδα ἕνα χέρι νὰ παίρνῃ τὸ βιβλίο ἀπὸ τὰ γόνατά μου καὶ, ἀνοῖγοντας τότε τὰ βλέμματά μου, ἀνέκρυσσα μπροστὰ μου τὸ βασιλεῖο Λουδοβίκο. Πετῶχτηκα ἀμέσως ἐπάνω καὶ λαβάνοντας στάσι προσοχῆς, χαίρετσα στρατιωτικῶς.

—Μπράβο, στρατιώτη, μπράβο! εἶπε με καλὸσύνῃ ὁ βασιλεὺς. Οἱ ἐπὶ μελεῖς προδίδουν. Θὰ γίνῃς σὲ λίγο ἀξιωματικός.

Καὶ ἀφοῦ μοῦ ἐπέστρεψε τὸ βιβλίο, με χαίρετσε φιλικὰ κ' ἀπομακρύνθηκε.

Ο βασιλεὺς ἦταν, ὅπως πάντα μόνος, χωρὶς κανένα ἀκόλουθο καὶ φοροῦσε τὸν περίφημο καὶ κάπως εἰσπρόμένο ἑκείνου μανδύα του, πού ὅλοι τὸν ἀποκαλοῦσαν «μανδύα Ραγόντι», γιὰτὶ εἶχε τὸ ἀκαθόριστο ἐκείνου χρώμα πού ἔχει καὶ τὸ μεταλλικὸ νερὸ Ραγόντι τοῦ Κίσιγκεν. Γύριζε τὴν ὥρα ἐκείνη ἀπὸ τὸν περίπαιτο πού ἔπαιε καὶ στὴς πέντε τὸ πρωτὶ ὅς τὸ φασισαντροφείο.

Στὴν ἀρχή, στάθηκαν ἐμβρόντης, καθὼς ἀναλογιζόμενοι τὴν εὐτυχία μου νὰ με γνωρίσῃ καὶ νὰ με προσέξῃ ὁ βασιλεὺς. Ὑπηρετοῦσα σὸ στρατὸ τέσσερα χρόνια, πρὸ τριῶν ἐτῶν εἶχα δώσει ἐξετάσεις γιὰ ἀξιωματικὸς, καὶ μολοντί, ἀνάμεσα σ' ἐξοπτατίστερες ἄλλους, εἶχα ρθῇ πεπαιγμένος, ἐπειδὴ δὲν καταγόμενοι ἀπὸ τὸν γένει, εἶχα γίνῃ μόνον δεκαεὺς κατὰ τὸν ἥλικα. Ὁ γένειος εἶχε μείνει ὡς τότε. Ὅτε μοῦ ροῦσα νὰ ἐλπίσω σὲ προβέτασμα γιὰτὶ ὁ Λουδοβίκος Δ' δὲν ἐνδοκίμοταν καὶ πολὺ γιὰ τὸ στρατό. Ἦταν

(*) Ο συγγραφεὺς τῶν Ἀπομνημονευμάτων Χριστόφορος Νέζερ εἶνε πρόγονος τῆς γνωστῆς καὶ ὀκινώμενης συγχρόνου μας οικογενείας ἐκλεκτῶν καλλιτεχνῶν.

ἕνας βασιλεὺς καλλιτέχνης καὶ γιὰ τὴν τέχνη μποροῦσε νὰ κάνει τὰ πάντα. Μὰ γιὰ κάθε ἄλλο, ἦταν ἀπαραίτητὴ μιὰ ἰδιαίτερη αἰσθησις. Εὐτυχῆς ἐκεῖνος πού θὰ μεσίτευε γι' αὐτὸν ἡ φύσις αὐτὴς μίς φλῆς τοῦ βασιλέως.

Μὰ ἐγὼ δὲν εἶχα πειρὰ ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε. Ὡστόσο ἀποφάσισα νὰ μὴ ἀνακοινώσω σὲ κανένα τὴ συνάντησί μου με τὸν βασιλέα γιὰ νὰ μὴ προκαλέσω τὸ θῆνο. Ἐξ ἄλλου σκεφτόμουν μὴπως ὁ βασιλεὺς με λησμονοῦσε κ' ἔχανα εἶται ὅλες μου τὴς ἐλπίδες...

Κατὰ τίς ἀρχές τοῦ Ὀκτωβρίου, ἕνα σύνταγμα τοῦ Ρήνου ἐπρόκειτο νὰ μᾶς ἀντικαταστήσῃ ἐπὶ φρουρὰ τῶν ἀνακτορῶν. Ἀπὸς μέρες πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μας, ἔδωθε ἕνας χορὸς πρὸς τὴν τὴν ἀξιωματικῶν σὸ δημαρχεῖο τοῦ "Ασάφφενμπουργκ. Στὸ χορὸ αὐτό, πῆγα κ' ἐγὼ μαζί με τοὺς ἄλλους εὐέλπιδες συσταλέφους μου, μὰ μᾶς τοποθέτησαν σὸ θάθος τῆς αἰθούσης, γιὰτὶ εἶχε φτάσει ὁ βασιλεὺς. Ἐνῶ ὁ βασιλεὺς χόρευε, ὁ χορὸς τὸν ἔφερε κάπως κοντὰ μας. Κ' ἔξαφνα τὸν εἶδα νὰ διακόπτῃ τὸ χορὸ καὶ νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ μέρος μας, ἐνῶ οἱ προκεκαλεσμένοι τοῦ ἔκαναν τόπο νὰ προχωρήσῃ.

Ἦρθε τέλος καὶ στάθηκε μπροστὰ μου καὶ με ρώτησε:

—Σὲ ποῖο λόγῳ ὑπηρετεῖς;

—Στὸν ἔκτο, μεγαλειότητα.

—Ποῖος εἶνε ὁ λογαγὸς σου;

—Ἀκούγοντας τὴν ἐρώτησι αὐτὴ, ὁ ὑπολοχαγὸς Στράσσερ, πρὸς ὁμοσυνέχῃ, ἀπάντησε:

—Διατάξατε, μεγαλειότητα! Εἶμαι ὁ λογαγεὺν ὑπολοχαγὸς Στράσσερ. Τότε ὁ βασιλεὺς, δείχνοντάς με στὸν ἀξιωματικό, εἶπε:

—Ἐχεῖς ἕναν ἀριστο μαθητὴ σὸ λόγῳ σου, ὁ ὁποῖος εἶνε μελετηρὸς κ' ἐπιμελής. Διατάσσα νὰ γ'ῆν ἀμέσως ἀξιωματικός. Καὶ νὰ τὸν προσέχῃς ἰδιαίτερα, λογαγὲ Στράσσερ.

Ο λογαγὸς ἐφανίστηκε γιὰτὶ εἶχε ἀντίθετη ἰδέα γιὰ μένα. Συχνὰ μάλιστὰ, νόμιζε ὅτι εἶχε ἀφορμὲς νὰ δυσανασχετῇ ἐναντίον μου. Αὐτὸ ὅμως τὸ ἐπεισόδιο ἐβελτίωσε τὴ θέσι μου σὸ λόγῳ. "Ολοὶ πίστευαν ὅτι κάποιος ἰσχυρὸς προστάτης με εἶχε συστήσει σὸ βασιλέα καὶ με περιτιόντουσαν καὶ με πρόσεχαν. Ἀπὸ τότε ἡ τύχη μου βίωσε τίς βαρεῖες ὑπηρεσίες καὶ λίγο καιρὸ μετὰ τὴν καθοδὸ μας ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, ἔφτασε ἡ διαταγὴ μου πρὸς τὸν βασιλέα μου σὲ ὑπολοχαγὸ.

Τὸ τάγμα μας ἔφυγε ἀπὸ τὴ Βαυαρία γιὰ τὴν Ἑλλάδα στὶς 2 Νοεμβρίου 1832. Ὡστόσο, ἐπειδὴ ἡ αὐστριακὴ κυβέρνησις μᾶς ἔφερε πολλὰς δυσκολίες ἐπὶ διέλευσι, μᾶς ἀπὸ τὰ ἐδάφη τῆς, φτάσαμε ἐπὶ τὴν Τεργέστη κατὰ τὰ τέλη Δεκεμβρίου. Μόλις ἀντικρύσαμε τὴ θάλασσα, ἕνα ἐπιφάνημα θαυμασμοῦ βγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη ὅλων μας. Τόσο λαμπρὸ ἦταν τὸ θέαμα, ὥστε τὴν πρώτη στιγμὴ δὲν μποροῦσαμε νὰ ἐκφράσομε τὰ συναισθήματά μας. "Ενας μονάχα στρατιώτης, γνήσιος Βαυαρὸς ἀπὸ τὰ περὶ τὸ Μονάχου, ἐξεδήλωσε τὰ αἰσθήματά του, φωνάζων:

—Ὡ! τί εὐτυχία νὰ ἦταν μπῆρα ὅλη αὐτὴ ἡ θάλασσα!

Ἐπειτ' ἀπὸ μερικὲς μέρες, μᾶς ἐπῆραν ἀπ' τὴν Τεργέστη τὰ πλοῖα πού εἶχαν ἔρθῃ ἐπὶ τῆς γιὰ νὰ μᾶς παραλάβουν.

Ο στόλος μας ἀπετελεῖτο ἀπὸ σαράντα τρία πλοῖα, τὰ ὅποια ἐκινετοὶν καὶ τρία πολεμικά, ἡ ρωσικὴ κορβέττα "Αγία Ἄννα, ἕνα αὐστριακὸ θρῆκιο καὶ μιὰ γαλλικὴ γολέτα. Συχνὰ τὴν ὥρα πού τὰ πλοῖα σκόρπιζαν καὶ τὸ πρωτὶ δὲν τὰ θλέπαμε πουθενά. Ἡ "Αγία Ἄννα ἔβινε τότε τὸ σὺνθημα «Μὴ προχωρήτε!» ὡστόσο μὲ θρωμερὰ καὶ ἀκάθαρτα ροῦχα, ὅμοιο μ' ἄκανθαιρο, νὰ προχωρῇ. Δὲν μποροῦσαμε νὰ καταλάβομε πὺς ἦταν δυνατὸ νὰ ἐθελώνεται ἐπὶ τὸ ἐνδοξὸ καὶ μεγάλο αὐτὸ θῆνο. Ὁ θρωμερὸς αὐτὸς νέος μᾶς σεβρίσισε κρασί κατὰ πικρὸ κ' ἀσχημάτωτο σὴν γαστρί. Ὅταν τὸ ἦπιαμε, μορφάσαμε κ' οἱ ἄλλοι πού μᾶς εἶδαν γέλασαν μαζί μας γιὰτὶ δὲν μᾶς ἄρεσε τὸ σεταπάτο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ἀγγλικὴ φρεγάτα «Μαδαγασκάρη», ἀπὸ τὸ Μπρίντεζι, ἀπ' ὅπου εἶχε παραλάβῃ τὸν "Οθωνα, γιὰτὶ ὁ βασιλεὺς εἶχε πάει ἐπὶ τὴν Ρώμη γιὰ νὰ τὸν εὐλογῇ ὁ πάπας. Μαζὺ με τὸν "Οθωνα ἦσαν καὶ οἱ ἀντιβασιλεῖς καὶ πολλοὶ ἐπιφανεῖς ἄνδρες, ἀρχαιολόγοι, φιλόλογοι καὶ ἄλλοι σοφοί.

Ὅταν ἡ «Μαδαγασκάρη» ἄραξε ἐπὶ τὴν Κέρκυρα, ὅλοι οἱ στρατιῶτες τῶν πλοίων ἀνέβηκαν σὸ κατὰστρωμα καὶ χαίρετσαν τὸν "Οθωνα, φωνάζοντας μ' ἐνθουσιασμό.

Τὴν ἐπομένη τῆς ἀφίξεως τοῦ βασιλέως ἐπὶ τὴν Κέρκυρα, τὰ πλοῖα μας ἐκίνησαν κατευθυνόμενα πρὸς Ναύπλιο.

Ὅταν φτάσαμε κοντὰ στὴ Κῦθηρα, συναντήσαμε διάφορα φρεγάτα. Ἐν' ἀπ' αὐτὰ, πλησίασε τὴν ἀγγλικὴ φρεγάτα «Μαδαγασκάρη» κ' ἀνῆγγελε ὅτι τὰ παλληκάρια τοῦ Κολοκοτρώνη πού εἶχαν ἐπιτεθῇ πρὸ δέκα ἡμερῶν κατὰ τῶν Γάλλων σὸ "Αργος γιὰ νὰ τοὺς διώξουν καὶ κατόπιν ν' ἀναγκάσουν τὸν νεαρό βασιλέα νὰ ὑπογράψῃ τὸ σύνταγμα, διώχνοντας τὴν ἀντιβασιλεία, δὲν εἶχαν κατορθώσει νὰ πραγματοποιήσουν τὸ σκοπὸ τους, γιὰτὶ οἱ Γάλλοι ἀντιστάθηκαν σὸ "Αργος. Συγχρόνως ἀνῆγγελε, ὅτι ὁ Γάλλος στρατηγὸς Γκουὲν εἶχε ἐπισηρῶναι τὸ κεφάλι τοῦ Κολοκοτρώνη ἀντὶ πέντε χιλιάδων φράγκων.

Ἡ πληροφορία αὐτὴ χαλάρωσαν τὴ χαρὰ μας, τῶρα μάλιστὰ πού ἔπειτα ἀπὸ σαράντα ἡμερῶν ταξίδι, θλέπαμε γιὰ πρώτη φορὰ τὰ ἑλληνικά ἀκρογιάλια. Ἐλπίζαμε, ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς θὰ μᾶς δεχόταν με ἀνοιχτὲς ἀγκάλες καὶ, ἀντὶ αὐτοῦ μαθαίναμε ὅτι εἶχε ἐκραγῇ στάσις, ἀν' ὅχι κατὰ τὸ βασιλέως, τουλάχιστον κατὰ τῆς ἀντιβασιλείας.

Στὶς 28 Φεβρουαρίου, μετὰ τὸ μεσημέρι, ἀγκυροβολήσαμε τέλος σὸ λιμάνι, ἀνάμεσα σὲ πλοῖα ὅλων σχεδὸν τῶν ἐθνῶν τῆς

Εὐρώπης σηματοδοτήσαν. Μόλις ρίξαμε τὴν ἀγκυρά, τόσοι κανονιοβολισμοὶ ἔπαισαν ἀπ' ὅλα τὰ πλοῖα πού ἦσαν σὸ λιμάνι κ' ἀπὸ τὰ φρούρια "Ιτς-Καλέ καὶ Παλαμῆδι, ὥστε ὁ καπνὸς σκέπασε ὁλόκληρη τὴ θάλασσα καὶ μόλις μετὰ δύο ὥρες διαλύθηκε. Τότε χιλιάδες θάρκες γεμάτες περιέργους, πλησίασαν τὴ «Μαδαγασκάρη» ἐπάνω ἐπὶ τὸ πλοῖα στεκόταν ὁ "Οθων με τὰ μέλη τῆς ἀντιβασιλείας κ' ἀρχίσαν νὰ φωνάζουν μ' ἐνθουσιασμό:

—Ζήτω ὁ βασιλεὺς.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐγὼ καὶ μερικοὶ στρατιῶται μου, δῆξαμε ἐπὶ τὴν ἡμέρα. Ἀλλὰ, μόλις περάσαμε τὴν πόλη τοῦ Ναυπλίου καὶ πρὸς τὴν πόλιν, ἀμέσως ἀπὸ τὸ θέαμα πού ἀπλώνονταν μπροστὰ μας, ἡ γεμάτη ἀπὸ εἰκόνας τῆς ἐνδόξου ἀρχαῖας φαντασίας μας, μᾶς ἔκανε νὰ περιμένουμε νὰ δοῦμε ἄλλα πράγματα. Φρικώδης ἐρήμωσις ἀπλώνονταν μπροστὰ μας, σπῖτια κατερειπωμένα, δρόμοι κυριολεκτικῶς ἀβάστατοι ἀπὸ τὰ εἰσπῖα. "Ετσι δυσκολευτῆκαμε πολὺ νὰ φτάσομε ἐπὶ τὴν πλάτη ὅπου οἱ Γάλλοι εἶχαν ἐγκαταστήσει φρούρα.

Ἐκεῖ τὸ θέαμα ἦταν κάπως καλύτερο. Ὑπῆρχαν ποταποαῖα καὶ μπαγκάκια καὶ πολλοὶ Ἕλληνες μᾶς περιτοίχισαν προσκαλόντας μας νὰ μᾶς κεράσουν. Ἐμεῖς δεχτήκαμε τὴν πρόσκλησί τους καὶ καθίσαμε σὲ ὅκα μινάκια. Ὁ ταβερνιέρης φώναξε τότε:

—Σωκράτη! Σωκράτη!

Τὸ ὄνομα αὐτὸ μᾶς ἠλέκτρισε καὶ ὅλοι γυρίσαμε τὸ κεφάλι μας πρὸς τὴν πόλιν, γιὰ νὰ δοῦμε αὐτὸν πού εἶχε τὸ ἐνδοξὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου φιλοσόφου τῆς ἀρχαιότητος. Ἀλλὰ ἦταν μὴ ἀληθὴς ἡ ἀπαγοητεύσις μας, ὅταν εἶδαμε ἕνα νεὸ δεκαπέντε περίπου χρόνων μὲ θρωμερὰ καὶ ἀκάθαρτα ροῦχα, ὅμοιο μ' ἄκανθαιρο, νὰ προχωρῇ. Δὲν μποροῦσαμε νὰ καταλάβομε πὺς ἦταν δυνατὸ νὰ ἐθελώνεται ἐπὶ τὸ ἐνδοξὸ καὶ μεγάλο αὐτὸ θῆνο. Ὁ θρωμερὸς αὐτὸς νέος μᾶς σεβρίσισε κρασί κατὰ πικρὸ κ' ἀσχημάτωτο σὴν γαστρί. Ὅταν τὸ ἦπιαμε, μορφάσαμε κ' οἱ ἄλλοι πού μᾶς εἶδαν γέλασαν μαζί μας γιὰτὶ δὲν μᾶς ἄρεσε τὸ σεταπάτο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ο συγγραφεὺς τῶν Ἀπομνημονευμάτων Χριστόφορος Νέζερ

ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Α. Α. ΤΣΙΦΛΑΚΟΥ

Ὁ εἰδικώτερος τεχνικὸς οἶκος ἐν Ἀνατολῇ διὰ μηχανήματα καὶ ὑλικά
κατεργασίας χάρτου

Προμηθευτὴς: Τυπογραφείων, Λιθογραφείων Κυτιοποιείων, Βιβλιοδετείων
Φακελλοποιείων, Ἑργοστασίων χάρτου καὶ Κρατικῶν Ἰδρυμάτων
Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις «ΛΤΚΟ ΑΘΗΝΑΣ» — Τηλ. 21.378

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΠΕΤΡΑΚΗ 18

Ταχυμαστήρια Ὀφφστ
«PLANETA» DRESDEN
LEIPZIGER

Κυλινδρικά ταχυμαστήρια
ἐφημερίδων

Αὐτόματα πιεστήρια
JOHNE - WERK
AUTOMONOPOL, TIP-TOP

Ταχυκοπτικά χάρτου
PERFEKTA JOHNE - WERK

Αὐτόματα φακελλοποιήματα
τύπου SCUBERT (Büro) καὶ
R. ERNST FISCHER & WESCHER

ΥΛΙΚΑ
κυλινδρικῶν πιεστήριων
ἐφημερίδων

ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ ΕΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ
ΕΓΓΥΩΝΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΥΠΕΡΟΧΗ

ΔΩΡ

ΔΙΑ

ΓΑΜΟΥ

ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ

ΠΟΡΣΕΛΑΝΑΙ

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΟΜΨΟΤΕΧΝΙΑ